

ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
Sukhmani sahib ji

ਗਿੰਨ੍ ਖਰ੍ਨਾ ਪਸਤਾ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰ ਗੁਰੂ ਅਰ੍ਜਨ੍ ਦੇਵਗਾਯ
ਰਚਿਤ ਕਾਗਾਰ

ਭੇਡਿਆ ਅਨੁਕਾਦ

୧୫

ସୁଧମନୀ ମାଘିଷ ଜୀ

ଶିଶୁ ଧର୍ମର ପଞ୍ଚମ ଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବଜୀ

କୃତ

ସୁଖମନୀ ସାହିବ ଜୀ

(ସୁଖମଣି)

-----: କବିତାରେ ଓଡ଼ିଆ ଅନୁବାଦ ସହିତ :-----

ସର୍ବଦାର୍ କିରପାଲ୍ ସିଂଘ ‘ଡାକୀଆ’

ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ହରିହର ଡାକୁଆ

ପୁରୁଣାପଡ଼ା, ଭବାନୀପାଟଣା-- ୭୬୬୦୦୧

ପୁସ୍ତକର ନାମ :- ସୁଖମନୀ ସାହିବ୍ ଜୀ

ଲେଖକ :- ସର୍ଦ୍ଦାର୍ କିର୍ପାଲ୍ ସିଂଘ 'ଡାକୀଆ'

ମୋବାଇଲ୍- ୯୪୩୭୨୨୪୯୫୮ / ୮୯୧୭୪୦୮୫୫୧

ପୁରୁଣାପଡ଼ା, ଭବାନୀପାଟଣା-୭୬୬୦୦୧

ପ୍ରକାଶନ ବର୍ଷ :- ୦୫-୦୧-୨୦୧୮

(ଦଶମ ଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଗୋବିନ୍ଦ ସିଂଘ୍ ଜୀଙ୍କର ଜନ୍ମ-ଦିବସ)

ସ୍ଥାନ :- ଭବାନୀପାଟଣା

ମୁଦ୍ରକ :- ସର୍ଦ୍ଦାର୍ ସୁରିନ୍ଦରଜୀତ୍ ସିଂଘ୍ ଭଞ୍ଜରା - ସିଂଘ୍ କମ୍ପ୍ୟୁଟରସ୍ ,

ଭବାନୀପାଟଣା- କଳାହାଣ୍ଡି

ମୋବାଇଲ୍- ୯୪୩୭୦୭୦୨୩୫

----- :::: ପଞ୍ଚମ ନାନକ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନଦେବ ଜୀ ::::-----

(ଶିଖ୍ ଧର୍ମର ପଞ୍ଚମ ଗୁରୁ)

ଶିଖ୍‌ଧର୍ମର ପଞ୍ଚମ ନାନକ ପଞ୍ଚମ ଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନଦେବଜୀଙ୍କ ଜନ୍ମ ୧୫୬୩ ଖ୍ରୀ: ଅପ୍ରେଲ୍ ୧୫ ତାରିଖରେ ଅମୃତସର ଜିଲ୍ଲାର ତରନ୍ତାରନ ତହସିଲ୍‌ର ଗୋଇଂଦୱାଲ୍ ଗ୍ରାମରେ ହୋଇଥିଲା । ପିତା ଝର୍ଥ ଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ରାମଦାସ୍ ଜୀ ଓ ମାତା ୩ୟା ଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ଅମରଦାସ୍ ଜୀଙ୍କ ସୁପୁତ୍ରୀ ବୀବୀ ଭାନୀଜୀ । ଅର୍ଜୁନଦେବ ବାଲ୍ୟକାଳରୁ ବାଣୀ ରଚନାରେ ଧୂରଂଧର ଥିଲେ ଏଣୁ ମାତାମହ ଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ଅମରଦାସ୍ ଜୀ ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ “ ଦୌହିତ୍ର ବାଣୀ ବୌହିତ୍ର ” ବୋଲି କହୁଥିଲେ । ଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ଅମରଦାସ୍‌ଜୀଙ୍କ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ ଥିଲା ତାଙ୍କ ଦୌହିତ୍ର ଅର୍ଜୁନଦେବ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଗୁରୁଗାଦି ଲାଭ କରିବେ , ତାହା ସତ୍ୟ ହୋଇଥିଲା ।

ସେ ସତ୍‌ଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ , ଆତ୍ମତତ୍ତ୍ୱବିତ୍ , ପୂର୍ଣ୍ଣଜ୍ଞାନୀ ଥିଲେ । ସେ ଜଲନ୍ଦର ଜିଲ୍ଲା ଫିଲ୍ଲୌର ତହସିଲ୍‌ର ‘ମୌ’ ଗ୍ରାମ ନିବାସୀ ଶ୍ରୀ କ୍ରିଷନ୍ ଚନ୍ଦ୍ ଙ୍କ ସୁପୁତ୍ରୀ ବୀବୀ ଗଙ୍ଗାଜୀଙ୍କ ସହିତ ବିବାହ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ପୁତ୍ର ଶ୍ରୀ ହରିଗୋବିନ୍ଦ ସାହିବଜୀ ଯିଏକି ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଶିଖ୍‌ମାନଙ୍କର ଷଷ୍ଠ ଗୁରୁ ରୂପେ ଗାଦିନିସୀନ ହୋଇଥିଲେ । ଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ରାମଦାସଜୀଙ୍କ ନିକଟରେ ପୂର୍ବ ଗୁରୁ ଓ ଭକ୍ତମାନଙ୍କର ସଂଗ୍ରହିତ ବାଣୀ ସମ୍ପଦ ରହିଥିଲା । ସେ ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନଦେବଜୀଙ୍କୁ ଗୁରୁଗାଦି ସହିତ ସେହି ଅମୂଲ୍ୟ ସମ୍ପଦ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ।

ଆଜିର ଅମୃତସର ସେତେବେଳେ ‘ଗୁରୁଙ୍କ ଚକ୍’ ନାମରେ ପରିଚିତ ଥିଲା । ସେଠାରେ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନଦେବଜୀ ଅମୃତ ସରୋବର ଖନନ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କଲେ । ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିଜ ରୋଜଗାରର ଦଶାଂଶ ଧର୍ମ-କାର୍ଯ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଦାନ କରିବାକୁ ପ୍ରେରିତ କଲେ । ଏହାକୁ ଦଶବନ୍ଧ କୁହାଗଲା । ୧୫୮୮ ମସିହାରେ ସଙ୍ଗତର ‘କାରସେବା’ ଓ ଦଶବନ୍ଧ ଅର୍ଥ ଖର୍ଚ୍ଚରେ

ସରୋବର କାର୍ଯ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲା । ଏହାର ନାମ ‘ଶ୍ରୀ ଅମୃତସର’ ରଖିଲେ । ସରୋବରର ମଧ୍ୟଭାଗରେ ସେ ‘ହରିମନ୍ଦିର ସାହିବ’ର ମୂଳଦୁଆ ପକାଇବାକୁ ଛିର କଲେ । ମୁସଲମାନ୍ ଶ୍ରଦ୍ଧାଳୁ ସାଇଁ ମୀଆଁମୀରଙ୍କ କରକମଳରେ ଉକ୍ତ ହରିମନ୍ଦିର ସାହିବଜୀର ମୂଳଭିତ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହାଥିଲା ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନଦେବଜୀଙ୍କ ମହାନୁଭବତା ।

ଗୁରୁ ନାନକଦେବଜୀ , ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦଦେବଜୀ , ଗୁରୁ ଅମରଦାସଜୀ , ଗୁରୁ ରାମଦାସଜୀଙ୍କ ଲିଖିତ ବାଣୀ , ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ସଂଗ୍ରହିତ ବାଣୀ ଓ ନିଜ ଲିଖିତ ବାଣୀ ଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ପାଦନା କରି ଶିଖ୍‌ଧର୍ମର ଧର୍ମଗ୍ରନ୍ଥ ‘ଆଦି ଶ୍ରୀ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହିବଜୀ’ର ରଚନା କଲେ , ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନଦେବଜୀ । ସମ୍ପାଦନା ଓ ପାଣ୍ଡୁଲିପି ପ୍ରସ୍ତୁତିରେ ଭାଇ ଗୁରୁଦାସ୍ ଜୀ ସେବା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ‘ଆଦି ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହିବଜୀ’ଙ୍କ ପ୍ରଥମ ସ୍ୱରୂପ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବା ପରେ ତାହାଙ୍କୁ ହରିମନ୍ଦିର ସାହିବଜୀ ଠାରେ ୧୬୦୪ ଖ୍ରୀ: ରେ ପ୍ରକାଶିତ କରାଯାଇଥିଲା । ‘ବାବା ବୁଢ଼ା ଜୀ’ ପ୍ରଥମ ଗ୍ରନ୍ଥୀ ଭାବରେ ଦାୟିତ୍ୱ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନ ଦେବଜୀଙ୍କ ସର୍ବାଧିକ ବାଣୀ ଏଥିରେ ସଂଯୋଜିତ ହୋଇଛି । ତାଙ୍କ ବାଣୀ ଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ‘ସୁଖମନୀ ସାହିବ’ ଗୋଟିଏ ମୁଖ୍ୟବାଣୀ ।

ଶିଖ୍‌ଧର୍ମର ପ୍ରଚାର ପ୍ରସାରରେ ହିନ୍ଦୁ ଓ ମୁସଲମାନ ମାନେ ବହୁତ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇଥିଲେ । ଅନେକ ଲୋକ ଶିଖ୍ ହୋଇଥିଲେ , ଏହା ତାଙ୍କ ପୁରୋହିତମାନଙ୍କୁ ବିଶେଷ କଷ୍ଟ ଦେଲା । ସେମାନେ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନଦେବଜୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ମୋଗଲ ବାଦ୍‌ଶାହ ଜାହାଙ୍ଗୀରଙ୍କ ନିକଟରେ ଅଭିଯୋଗ ଆଣିଲେ । ନିଜ ଧର୍ମ ତ୍ୟାଗ କରି ମୁସଲମାନ୍ ହୋଇଯିବା ପାଇଁ ଆଦେଶ ଦିଆଗଲା । ତାହାକୁ ସ୍ୱୀକାର ନକରିବାରୁ ୩୦ ମଇ ୧୬୦୬ ମସିହାରେ ତାଙ୍କୁ ଅସହ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦେଇ ସହିଦ କରି ଦିଆଗଲା । ସହିଦ ହେବାକୁ ହିଁ ହେବ , ସେ ତାହା ଜାଣି ପାରିଥିଲେ ଏଣୁ ପୁତ୍ର ହରିଗୋବିନ୍ଦଙ୍କୁ ଗୁରୁ-ଗାଦି ପ୍ରଦାନ କରି ସାରିଥିଲେ ।

ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ନବମ ଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ତେଗ୍‌ବାହାଦୁରଜୀଙ୍କ ରଚିତ ବାଣୀ ଗୁଡ଼ିକୁ ଗୁରୁ ଗୋବିନ୍ଦ ସିଂହ୍ ଜୀ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହିବରେ ସଂଯୋଜିତ କରାଇଲେ , ସେବଠାରୁ ଶିଖ୍‌ଧର୍ମରେ କୌଣସି ଦେହଧାରୀ ମଣିଷକୁ ଗୁରୁ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ ନକରି ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହିବଜୀଙ୍କୁ ‘ଆଦି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହିବଜୀ’ ନାମରେ ସଂବୋଧନ କରି ଦଶଗୁରୁଙ୍କ ଜ୍ୟୋତି ସ୍ୱରୂପ ମାନି ଶ୍ରଦ୍ଧା ଜ୍ଞାପନ କରାଯାଉଛି ।

-----((((()))))-----

--- : ଅନୁବାଦକଙ୍କ ଦିପଦ :---

ପ୍ରିୟ ପାଠକ ବନ୍ଧୁ,

ୱାହିଗୁରୁ ଜୀ କା ଖାଲ୍‌ସା , ୱାହିଗୁରୁ ଜୀ କୀ ଫତେହ୍ ।

ଦାସ ସରଦାର୍ କିର୍ପାଲ୍ ସିଂହ୍ ‘ତାକୀଆ’ ଉର୍ଫ୍ ହରିହର ‘ତାକୁଆ’ ଜଣେ ଓଡ଼ିଆ ଶିଖ୍ । ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାଭାଷୀ ଭାଇ ଭଉଣୀଙ୍କ ପାଇଁ ଶିଖ୍ ଧର୍ମର ଧର୍ମଗ୍ରନ୍ଥ ଆଦି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହିବ ଜୀର ୧)- ଜପୁଜୀ ସାହିବ ଜୀ , ୨)-ଆନନ୍ଦ ସାହିବ ଜୀ , ୩)- ସୁଖମନୀ ସାହିବ ଜୀ , ଓ ୪)- ସଲୋକ ମହଲା ନୌଖାଁକୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ ଦାସ ଅନୁବାଦ କରିଛି । ଏଥି ନିମନ୍ତେ ପରମପିତା ପରମେଶ୍ୱର ୱାହିଗୁରୁ ଦାସ ଉପରେ ଅସୀମ କୃପା ବର୍ଷଣ କରିଥିବା ଦାସ ଅନୁଭବ କରିଛି ।

ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହିବ ଜୀ ଗୁରୁମୁଖୀ ଲିପିରେ ଲିଖିତ । ଏହି ଗ୍ରନ୍ଥରେ ୬ ଜଣ ଶିଖ୍ ଗୁରୁ , ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରାନ୍ତର ୧୫ ଜଣ ଭକ୍ତ, ୧୧ ଜଣ ଭାଗ୍ ଓ ୪ ଜଣ ଶିଷ୍ୟଙ୍କର ବାଣୀ ବିଭିନ୍ନ ଭାଷା ଓ ବିଭିନ୍ନ ରାଗ ରାଗିଣୀରେ ଲିପିବଦ୍ଧ ହୋଇଛି । ୧)-- ୬ ଜଣ ଗୁରୁ- ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ନାନକ ଦେଓ୍ ଜୀ, ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଅମରଦାସ ଜୀ , ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ରାମଦାସ ଜୀ , ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଅରଜୁନ ଦେଓ୍ ଜୀ , ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ତେଗ ବାହାଦୁର ଜୀ ।

୨)-- ୧୫ ଜଣ ଭକ୍ତ- କବୀର ଜୀ, ନାମଦେଓ୍ ଜୀ , ରଞ୍ଜିତାସ ଜୀ , ତ୍ରିଲୋଚନ ଜୀ , ଫରୀଦ ଜୀ , ବୈଶୀ ଜୀ , ଧନ୍ନା ଜୀ , ଜୈଦେଓ୍ ଜୀ , ଭୀଖଣ ଜୀ , ସୁରଦାସ ଜୀ , ପରମାନନ୍ଦ ଜୀ , ସୈଣ୍ ଜୀ , ପୀପା ଜୀ , ସଧନା ଜୀ , ରାମାନନ୍ଦ ଜୀ ଆଦି ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରାନ୍ତର ଭକ୍ତ ମାନଙ୍କର ବାଣୀ ଶାମିଲ କରା ଯାଇଛି ।

୩)-- ୧୧ ଜଣ ଭାଗ୍ - କଲ୍ଲସହାର୍ , ଜାଲପ୍ , କୀରତ୍ , ଭିକ୍ଷା , ସକ୍ତ୍ , ଭଲ୍‌ହ୍ , ନଲ୍‌ହ୍ , ବଲ୍‌ହ୍ , ମଥୁରା , ଗଘ୍‌ଦ୍ , ହରିବଂସ ।

୪) -- ୪ ଜଣ ଶିଷ୍ୟ - ଭାଇ ମରଦାନା ଜୀ , ବାବା ସୁଂଦର ଜୀ , ଭାଇ

ସତ୍ତା ଜୀ ଓ ଭାଇ ବଲ୍ଲଭଂତ ଜୀ ।

୫)-- ରାଗ -- ୩୧ ରାଗ , ରାଗିଣୀ

୬)-- ଭାଷା-- ବହୁ ଭାଷା , ପୁରୀ ବିଶ୍ୱରେ ଏ ଗୋଟିଏ ଗ୍ରନ୍ଥ ଯେଉଁଟା କି ଏତିକି ଭାଷାରେ ରଚିତ ହୋଇଅଛି । ଅରବୀ , ଫାରସୀ , ଉର୍ଦ୍ଦୁ , ସିନ୍ଧୀ , ସଂସ୍କୃତ (ତତ୍ସମ ଓ ତଦ୍ଭବ) , ସାଧୁଙ୍କଡ଼ୀ (ବ୍ରଜ ଭାଷା) , ଗୁଜରାଟୀ , ରାଜସ୍ଥାନୀ , ମରାଠୀ , ଓଡ଼ିଆ , ବଂଗାଲୀ , ଅସିଧୀ , ଆଠରି ଅନେକ କେତୋଟି ଭାଷା ଯାହା ମୁଁ କହି ପାରୁ ନାହିଁ । ଗୁରୁ ନାନକ ଦେଖି ଜୀ ଯେଉଁ ଯେଉଁ ପ୍ରାନ୍ତକୁ ଭ୍ରମଣ କରିଛନ୍ତି , ସେ ପ୍ରାନ୍ତର ଭାଷା ମଧ୍ୟ ମିଶାଇ ଲେଖିଛନ୍ତି । ଏତିକି ଭାଷାରେ ଲିଖିତ ଗ୍ରନ୍ଥର ଅନୁବାଦ କରିବାଟା ସହଜ ନୁହେଁ । ଏତେ ଗୁଡ଼ିଏ ଭାଷାରେ ରଚିତ ବାଣୀ ଓ ଭାବର ଉଚିତ ନିର୍ବହନ ପୂର୍ବକ ଅନୁବାଦ କାର୍ଯ୍ୟ ସରଳ ନ ଥିଲା । ଦଶମ ଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଗୋବିନ୍ଦ ସିଂଘ ଜୀ ଖାଲ୍‌ସା ପଛର ସୃଜନ ସମୟରେ ଶିଖ୍ ମାନଙ୍କର ପରୀକ୍ଷା ନେଇ ଯେଉଁ ପାଞ୍ଚ ଜଣ (ଭାଇ ଦୟା ସିଂଘ ଜୀ , ଭାଇ ଧରମ ସିଂଘ ଜୀ , ଭାଇ ହିମ୍ମତ ସିଂଘ ଜୀ , ଭାଇ ମୁହକମ ସିଂଘ ଜୀ , ଭାଇ ସାହିବ ସିଂଘ) ଙ୍କୁ ପଞ୍ଚ ପ୍ୟାରେ ପଦବୀ ପ୍ରଦାନ କରି ଥିଲେ , ସେମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ଭାଗ୍ୟବାନ ଥିଲେ ଓଡ଼ିଆ ଯୁବକ , ପୁରୀ ନିବାସୀ “ ହିମ୍ମତ ରାୟ ” । ଅମୃତ ପାନ କଲା ପରେ ତାଙ୍କର ନାମ “ ହିମ୍ମତ ସିଂଘ ” କରା ଗଲା । ଏହାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି କେହିହେଲେ ଜଣେ ଉତ୍କଳୀୟ ଶିଖ୍ ଶିଖ୍‌ଧର୍ମର ପ୍ରଚାର ପ୍ରସାର ନିମନ୍ତେ ଚେଷ୍ଟିତ ହୋଇ ଥାଆନ୍ତା । ତେଣୁ ଏହି ଦାସ ଦ୍ୱାରା କରା ଯାଇଥିବା କିଞ୍ଚିତ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ବୃଥା ହେବ ନାହିଁ । ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ଆହୁରି ଆଗକୁ ବଢ଼ିବ , ଦାସ ଏହି ଆଶା ରଖିଛି ।

ମୂଳବାଣୀକୁ ସର୍ବାର୍ ସୁରିଂଦରଜୀତ୍ ସିଂଘ୍ ‘ଭଂବରା’ ମୂଳ ଗୁରମୁଖୀରୁ ଓଡ଼ିଆ ଲିପିକୁ ଲିପ୍ୟନ୍ତର କରିଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ମାନେ ନିୟମିତ ମୂଳବାଣୀକୁ ପାଠ କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ସେମାନେ କିଞ୍ଚିତ ସାବଧାନତା ଅବଲମ୍ବନ କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ ।

ଗୁରମୁଖୀ ଲିପି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ----

ଅ , ଆ, ଇ , ଈ , ଉ , ଊ , ଏ , ଐ , ଓ , ଔ - ଏ ଗୁଡ଼ିକ ସ୍ୱର
ବର୍ଣ୍ଣ , ଅନ୍ୟ ଅକ୍ଷର ଗୁଡ଼ିକ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ବର୍ଣ୍ଣ । ଯଥା :-

କ ଖ ଗ ଘ ଙ

ଚ ଛ ଜ ଝ ଞ

ଟ ଠ ଡ ଢ ଣ

ତ ଥ ଦ ଧ ନ

ପ ଫ ବ ଭ ମ -- ଏ ଗୁଡ଼ିକ ବର୍ଣ୍ୟ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ବର୍ଣ୍ଣ ।

ୟ ର ଲ ଷ ଡ --ଏ ଗୁଡ଼ିକ ଅବର୍ଣ୍ୟ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ବର୍ଣ୍ଣ ।

ସ୍ୱର ବର୍ଣ୍ଣ ଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଅ, (ଦ୍ରସ୍ତ) ଇ , ଓ (ଦ୍ରସ୍ତ) ଉ
ଲଘୁ ସ୍ୱର ବର୍ଣ୍ଣ ।

ଏ ଗୁଡ଼ିକର ଉଚ୍ଚାରଣ ଲଘୁଭାବରେ ଉଚ୍ଚାରିତ ହୁଏ । ସମସ୍ତ
ସ୍ୱରବର୍ଣ୍ଣକୁ ଲଗା, ମାତ୍ରା ଭାବରେ , ବ୍ୟଞ୍ଜନ ବର୍ଣ୍ଣ ଗୁଡ଼ିକରେ ଲଗା ଯାଇ
ବ୍ୟବହାର କରାଯାଏ ଓ ଉଚ୍ଚାରଣ କରାଯାଏ । ଦ୍ରସ୍ତ ସ୍ୱର ବର୍ଣ୍ଣ ଲାଗିଥିବା
ବ୍ୟଞ୍ଜନ ବର୍ଣ୍ଣ ଗୁଡ଼ିକ ସମୟ ଦୃଷ୍ଟିରୁ କମ ସମୟ ପାଇଁ ବା ଲଘୁ ଉଚ୍ଚାରଣ ଓ
ଦୀର୍ଘ ସ୍ୱର ଲଗାମାତ୍ରା ଲାଗିଥିବା ବ୍ୟଞ୍ଜନ ବର୍ଣ୍ଣ ଗୁଡ଼ିକ ସମୟ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଦୀର୍ଘ
ସମୟ ପାଇଁ ବା ଦୀର୍ଘ ଉଚ୍ଚାରଣ କରାଯାଏ ।

୧)-- ମୂଳପାଠ ଗୁଡ଼ିକୁ ଉଚ୍ଚାରଣ କଲାବେଳେ ଶବ୍ଦର ଶେଷ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ଅକ୍ଷର
ଯଦି ଅକାରାନ୍ତ ହୋଇଥାଏ ତେବେ ତାହା ହସନ୍ତଯୁକ୍ତ କରି ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବେ ।

ଯଥା : --- ଶବ୍ଦ ଉଚ୍ଚାରଣ

ନାନକ --- କ ----କ୍ (ନାନକ୍)

ଲଖ --- ଖ ----ଖ୍ (ଲଖ୍)

ତୁପ --- ପ ----ପ୍ (ତୁପ୍)

ତାର --- ର ----ର୍ (ତାର୍)

୨)--- ଶବ୍ଦର ଶେଷ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ଅକ୍ଷରରେ ଯଦି ହ୍ରସ୍ୱ ଇ କାର ଲାଗିଥାଏ ତେବେ (ହ୍ରସ୍ୱ) ଇକାରକୁ ବାଦ୍ ଦେଇ ହ୍ରସ୍ୱ ଲଗାଇ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବେ ।

ଯଥା ---	ଶବ୍ଦ	ଉଚ୍ଚାରଣ
	ମୂରତି --- ତି ----- ତ୍ (ମୂରତ୍)	
	ପ୍ରସାଦି --- ଦି ----- ଦ୍ (ପ୍ରସାଦ୍)	
	ସୋଚି --- ଚି ----- ଚ୍ (ସୋଚ୍)	
	ନାଲି --- ଲି ----- ଲ୍ (ନାଲ୍)	
	ଘସି --- ସି ----- ସ୍ (ଘସ୍)	
	ହରି --- ରି ----- ର୍ (ହର୍)	
	ହୁକମି --- ମି ----- ମ୍ (ହୁକମ୍)	

୩)--- ଶବ୍ଦର ଶେଷରେ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ବର୍ଣ୍ଣ ଥିଲେ ଓ ସେଥିରେ ହ୍ରସ୍ୱ ଉ କାର ମାତ୍ରା ଲାଗିଥିଲେ , ହ୍ରସ୍ୱ ଉକାରକୁ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ସେଥିରେ ହ୍ରସ୍ୱ ଲଗାଇ ପାଠ କରିବେ ।

ଯଥା ---	ଶବ୍ଦ	ଉଚ୍ଚାରଣ
	ମୋହୁ --- ହୁ -----ହ୍ (ମୋହ୍)	
	ସରୁ --- ରୁ -----ର୍ (ସର୍)	
	ହୁକମୁ --- ମୁ ----- ମ୍ (ହୁକମ୍)	
	ମସୁ --- ସୁ ----- ସ୍ (ମସ୍)	
	କାଗହୁ --- ହୁ ----- ଦ୍ (କାଗଦ୍)	
	ସାରୁ --- ରୁ ----- ର୍ (ସାର୍)	
	ଏହୁ --- ହୁ ----- ହ୍ (ଏହ୍)	

୪)--- ଶେଷ ବର୍ଣ୍ଣଟି ହ୍ରସ୍ୱ ‘ଇ’ ହୋଇଥିଲେ ‘ଇ’ ବଦଳରେ ଲଘୁ ‘ଏ’ ଉଚ୍ଚାରଣ କରନ୍ତୁ ।

ଯଥା --- ଶବ୍ଦ ଉଚ୍ଚାରଣ

କୋଇ --- ଇ --- ଏ (କୋଏ)

ନାଇ --- ଇ ---- ଏ (ନାଏ)

୫)--- ଶେଷ ବର୍ଣ୍ଣଟି ହ୍ରସ୍ବ 'ଉ' ହୋଇଥିଲେ 'ଉ' ବଦଳରେ 'ଓ' ଉଚ୍ଚାରଣ କରନ୍ତୁ ।

ଯଥା --- ଶବ୍ଦ ଉଚ୍ଚାରଣ

ନାଉ --- ଉ ----- ଓ (ନାଓ)

ଭାଉ --- ଉ ----- ଓ (ଭାଓ)

ଦରିଆଉ --- ଉ ----- ଓ (ଦରିଆଓ)

ତାଉ --- ଉ ----- ଓ (ତାଓ)

ମୂଳପାଠକୁ କିଛି ଦିନ ଏ ଭଳି ପଢ଼ିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତୁ ଅଥବା କୌଣସି ଜ୍ଞାନୀ କିମ୍ବା ପାଠୀଙ୍କ ଠାରୁ ଉପଦେଶ ପ୍ରାପ୍ତ କରନ୍ତୁ । ଆପଣଙ୍କ ମୂଳପାଠ ଉଚ୍ଚାରଣ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇ ଯିବ ।

ମୂଳବାଣୀକୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ ଅନୁବାଦ କଲା ବେଳେ ସ୍ବର୍ଗତ ସର୍ଦ୍ଦାର୍ ସରସନ୍ ସିଂଘ୍ ଓଁକ ଜୀ, ସ୍ବର୍ଗତ ସର୍ଦ୍ଦାର୍ ଉଚ୍ଚାରଣ୍ ସିଂଘ୍ ସଂଧୁ ଜୀ , ସ୍ବର୍ଗତ ସର୍ଦ୍ଦାର୍ କରତାର୍ ସିଂଘ୍ ସଂଧୁ ଜୀ, ସ୍ବର୍ଗତ ସର୍ଦ୍ଦାର୍ ତାରା ସିଂଘ୍ ଭମ୍ବରା ଜୀ (ପ୍ରଧାନ- ଗୁରୁଦୁଝାରୀ) ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ସାହାଯ୍ୟ ଦେଇ ଦାସକୁ ଉତ୍ସାହିତ କରିଥିବାରୁ ଦାସ ଚିରୋପକୃତ ରହିଛି ଓ ରହିବ । ସ୍ବର୍ଗତ ସର୍ଦ୍ଦାର୍ ତରଲୋକ ସିଂଘ ସଗ୍ଗୁ ଜୀ ଯେଉଁ ସାହାଯ୍ୟ , ସହାନୁଭୂତି ଓ ଉତ୍ସାହ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ତାହା କଦାପି ଭୁଲିବାର ନୁହେଁ ।

ପୁସ୍ତକ ଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରକାଶନ ଅବସରରେ ଦାସ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରୁଛି । ପରମପିତା ପରମେଶ୍ବର ଖାହେଗୁରୁ ଦିବ୍ୟଗତ ମହାପୁରୁଷ ମାନଙ୍କ ଆତ୍ମାକୁ ଆପଣା ତରଣ ତଳେ ଶରଣ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ନତମସ୍ତକ ହୋଇ ଅର୍ଦାସ୍ କରୁଛି ।

ଯେଉଁ ବନ୍ଧୁମାନେ ପ୍ରକାଶନର ଦାୟିତ୍ୱ ନେଇଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଦାସ
କୃତଜ୍ଞତା ପ୍ରକାଶ କରୁଛି , ଖାଦିଗୁରୁ ତାଙ୍କୁ ଜାଗତିକ ଓ ଆଦିତିକ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରଦାନ
କରନ୍ତୁ ।

ଭୁବନବାଣୀ ଟ୍ରଷ୍ଟ୍ , ଲଖନୌ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶିତ ଆଦି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ
ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହିବ ଜୀର ହିନ୍ଦୀ ଅନୁବାଦର ସାହାଯ୍ୟ ବିନା ଏହି ଓଡ଼ିଆ ଅନୁବାଦ
ସମ୍ଭବ ନଥିଲା ଏଣୁ ଏହାର ହିନ୍ଦୀ ଅନୁବାଦକ ତା: ମନ୍ମୋହନ୍ ସହଗଲଙ୍କ
ନିକଟରେ ଏହି ଦାସ ରଣୀ ରହିଲା ।

ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ଓ ଲିପିରେ ଅନୁବାଦ ଓ ଲିପ୍ୟନ୍ତରଣ କରି
ଲେଖିବା ଅବସରରେ ଅନେକ ତ୍ରୁଟି , ଭୁଲ୍‌ଭଟକା କରି ଥିବି , ଯୋଡ଼ ହସ୍ତରେ
କ୍ଷମା ମାଗୁଛି । ଭୁଲ୍ ତ୍ରୁଟି ଜଣାଇ ଦେଇ କୃତଜ୍ଞ କରିବା ହେବେ ।

ଏକ ତୁଚ୍ଛ-ସେବକ --ସରଦାର୍ କିରପାଲ୍ ସିଂଘ୍ 'ଡାକୀଆ' ,

ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ହରିହର ଡାକୁଆ ,

ଭବାନୀପାଟଣା,

୦୫ /୦୧/୨୦୧୮ ,

(ଦଶମ ଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଗୋବିନ୍ଦ ସିଂଘ୍ ଜୀଙ୍କ ଜନ୍ମ-ଦିୱସ)

-----(((((())))-----

ଗଉଡ଼ୀ ସୁଖମନୀ ମହଲା ୫ । ।

--- ଗଉଡ଼ୀ ରାଗରେ (ସୁଖମଣି) ସୁଖମନୀ ନାମକ ବାଣୀ
ଶିଖ୍ ଧର୍ମର ପଞ୍ଚମ ଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବଜୀ ରଚନା
କରିଛନ୍ତି---

॥ ୩୪ ଏକଞ୍ଜାର ସତ୍‌ଗୁରୁ ପ୍ରସାଦ୍ ॥

ସଲୋକ ॥ ଶ୍ଳୋକ ॥

ଆଦି ଗୁରୁଏ ନମହ ॥ ଜୁଗାଦି ଗୁରୁଏ ନମହ ॥

ସତିଗୁରୁଏ ନମହ ॥ ସ୍ରୀ ଗୁରୁଦେବଏ ନମହ ॥ ୧ ॥

ଆଦି ଗୁରୁଏ ନମହ ॥ ଯୁଗାଦି ଗୁରୁଏ ନମହ ॥

ସତ୍‌ଗୁରୁଏ ନମହ ॥ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଦେବଏ ନମହ ॥ ୧ ॥

ଅଷ୍ଟପଦୀ ॥

--ସିମରଉ ସିମରି ସିମରି ସୁଖ ପାଶଉ ॥ କଲି କଲେସ ତନ ମାହି ମିତାଶଉ ॥
ସିମରଉ ଜାସୁ ବିସୁଞ୍ଜର ଏକେ ॥ ନାମୁ ଜପତ ଅଗନତ ଅନେକେ ॥ ବେଦ ପୁରାନ
ସିଂହ୍ରିତି ସୁଧାଶ୍ୟର ॥ କୀନେ ରାମ ନାମ ଇକ ଆଶ୍ୟର ॥ କିନକା ଏକ ଜିସୁ ଜୀଅ
ବସାଣେ ॥ ତା କୀ ମହିମା ଗନୀ ନ ଆଣେ ॥ କାଂଶୀ ଏକେ ଦରସ ଦୁହାରୋ ॥
ନାନକ ଭନ ସଂଗ ମୋହି ଉଧାରୋ ॥ ୧ ॥

ନାମ ସୁମରିଣ ସଦା ସୁଖ ପାଅ, ଶରୀରୁ କଳିର କ୍ଳେଶ ଧୋଇ ଦିଅ ॥

ଏକ ବିଶ୍ୱମୂର ଯଶ ତୁ ସୁମର , ଜପନ୍ତି ଅନେକେ ବହୁ ନାମ ଯା'ର ॥

ବେଦ ପୁରାଣ ଓ ସ୍ମୃତି ସୁଧା ଶବ୍ଦ, କହନ୍ତି ଏକଇ ରାମ ନାମ ଶୁଭ ॥

ନାମ କଶିକାଏ ଥାଏ ଯାହା ମନେ , ମହିମା ତାହାର କେବେ ଗଣି ନୁହେଁ ॥

ଦର୍ଶନାଭିଳାଷୀ ଯେଉଁ ଜନ ତୋର , ସଙ୍ଗତେ ତାହାର ନାନକ ଭଜର ॥ ୧ ॥

--ସୁଖମନୀ ସୁଖ ଅଂଶ୍ରିତ ପ୍ରଭ ନାମୁ ॥ ଭଗତ ଜନା କେ ମନି ବିପ୍ରାମ ॥ ରହାଉ ॥

ଅଟଇ ଅମୃତ ସୁଖମଣି ନାମ , ଭକତଜନଙ୍କ ହୃଦେ ତା ବିଶ୍ରାମ ॥ ରହାଉ ॥

--ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ଗରଭି ନ ବସୈ ।। ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ଦୁଖୁ ଜମୁ ନସୈ ।। ପ୍ରଭ
କୈ ସିମରନି କାଲୁ ପରହରେ ।। ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ଦୁସମନୁ ଚରେ ।। ପ୍ରଭ ସିମରତ
କଛୁ ବିସନୁ ନ ଲାଗୈ ।। ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ଅନଦିନୁ ଜାଗୈ ।। ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ଭଉ
ନ ବିଆସୈ ।। ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ଦୁଖୁ ନ ସଂଚାସୈ ।। ପ୍ରଭ କା ସିମରନୁ ସାଧ କୈ
ସଂଗି ।। ସରବ ନିଧାନ ନାନକ ହରି ରଂଗି ।। ୨ ।।

ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ଵରଣେ ନାହିଁ ଗର୍ଭେ ବାସ , ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ଵରଣେ ଯମଦଣ୍ଡ ନାଶ ।।
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ଵରଣେ କାଳ ଯାଏ ଦୂରେ , ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ଵରଣେ ଶତ୍ରୁ ଅପସରେ ।।
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ଵରଣେ ବିପ୍ଳବ ଆସଇ , ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ଵରଣେ ସଦା ଜ୍ଞାନ ଥାଇ ।।
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ଵରଣେ ଭୟ ନ ଲାଗଇ , ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ଵରଣେ ଦୁଃଖ ନ ଚାସଇ ।।
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ଵରଣେ ସାଧୁ ସଙ୍ଗ ମନ , ନାନକ ସେ ନାମ ଅଟେ ସର୍ବଧନ ।। ୨ ।।

--ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ରିଧି ସିଧି ନଭନିଧି ।। ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ଗିଆନୁ ଧିଆନୁ ତତୁ
ବୁଧି ।। ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ଜପ ତପ ପୂଜା ।। ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ବିନସୈ ଦୁଜା ।। ପ୍ରଭ
କୈ ସିମରନି ତାରଥ ଇସନାନୀ ।। ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ଦରଗହ ମାନୀ ।। ପ୍ରଭ କୈ
ସିମରନି ହୋଇ ସୁ ଭଲ ।। ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ସୁଫଲ ଫଲ ।। ସେ ସିମରନି ଜିନି
ଆସି ସିମରାଏ ।। ନାନକ ତା କୈ ଲାଗଇ ପାଏ ।। ୩ ।।

ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ଵରଣେ ମିଳେ ରଖି ସିଦ୍ଧି, ନବନିଧି ଜ୍ଞାନ ଧ୍ୟାନ ତତ୍ତ୍ଵ ବୁଦ୍ଧି ।।
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ଵରଣେ ପୂଜା ଜପ ତପ , ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ଵରଣେ ଦୈତ ଦୁଃ ଲୋପ ।।
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ଵରଣେ ଥାଇ ତୀର୍ଥ ସ୍ନାନ , ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆକ୍ଷାନେ ମିଳଇ ସମ୍ମାନ ।।
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ଵରଣେ ଦୁଃ ସୁମଙ୍ଗଳ, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ଵରଣେ ଫଳଇ ସୁଫଳ ।।
ସ୍ଵରଣ କରଇ ସ୍ଵରାଉ ଯାହାକୁ , ନାନକ ବନ୍ଦଇ ତାହାର ପାଦକୁ ।। ୩ ।।

-- ପ୍ରଭ କା ସିମରନୁ ସଭ ତେ ଉଚା ।। ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ଉଧରେ ମୂଚା ।। ପ୍ରଭ କୈ
ସିମରନି ତ୍ରିସନା ବୁଝୈ ।। ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ସଭୁ କିଛୁ ସୁଝୈ ।। ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି
ନାହା ଜମ ତ୍ରାସା ।। ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ପୁରନ ଆସା ।। ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ମନ କା
ମଲୁ ଜାଇ ।। ଅଂସ୍ତ୍ରିତ ନାମୁ ରିଦ ମାହି ସମାଇ ।। ପ୍ରଭ ଜୀ ବସହି ସାଧ କୀ ରସନା ।।
ନାନକ ଜନ କା ଦାସନି ଦସନା ।। ୪ ।।

ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ କର୍ମ ସର୍ବୋପରି , ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସୁମରି କେତେ ଗଲେ ତରି । ।
 ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣେ ତୃଷ୍ଣା ଶାନ୍ତ ହୋଇ , ସ୍ମରଣେ ସକଳ ଉପାୟ ଦିଶଇ । ।
 ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣେ ନାହିଁ ଯମତ୍ରାସ , ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ ଆଶ । ।
 ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣେ ମନୁ ପାପ ଯାଏ , ନାମ ରସାମୃତ ହୃଦୟରେ ବହେ । ।
 ସାଧୁଙ୍କ ଜିହ୍ଵାରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ବାସ , ଅଟଇ ନାନକ ସାଧୁ-ଦାସ-ଦାସ । । ୪ । ।

--ପ୍ରଭୁ କଉ ସିମରହି ସେ ଧନଞ୍ଜୟେ । । ପ୍ରଭୁ କଉ ସିମରହି ସେ ପତିଞ୍ଜୟେ । । ପ୍ରଭୁ
 କଉ ସିମରହି ସେ ଜନ ପରଞ୍ଜାନ । । ପ୍ରଭୁ କଉ ସିମରହି ସେ ପୁରଞ୍ଜ ପ୍ରଧାନ । । ପ୍ରଭୁ
 କଉ ସିମରହି ସି ବେମୁହୂତାଜେ । । ପ୍ରଭୁ କଉ ସିମରହି ସି ସରବ କେ ରାଜେ । । ପ୍ରଭୁ
 କଉ ସିମରହି ସେ ସୁଖଞ୍ଜୀୟା । । ପ୍ରଭୁ କଉ ସିମରହି ସଦା ଅବିନାୟା । । ସିମରନ ତେ
 ଲାଗେ ଜିନ ଆପି ଦଇଆଲା । । ନାନକ ଜନ କୀ ମଂଗୌ ରଞ୍ଜାଲା । । ୫ । ।

ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଯେ ସ୍ଥରେ ସେହୁ ଧନବନ୍ତ , ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଯେ ସ୍ଥରେ ସେହୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ । ।
 ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଯେ ସ୍ଥରେ ବିଖ୍ୟାତ ସେ ଜନ , ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଯେ ସ୍ଥରେ ପୁରୁଷ ପ୍ରଧାନ । ।
 ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଯେ ସ୍ଥରେ ଅଟଇ ସ୍ଵାଧୀନ , ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଯେ ସ୍ଥରେ ସବୁରି ରାଜନ । ।
 ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଯେ ସ୍ଥରେ କରେ ସୁଖେ ବାସ , କେବେହେଁ ତାହାର ନ ହୁଏ ବିନାଶ । ।
 ସୁମରଇ ସେହୁ ତୁହି ସାହା ଯାରେ , ନାନକ ମାଗଇ ପଦରଞ୍ଜ ତାରେ । । ୫ । ।

--ପ୍ରଭୁ କଉ ସିମରହି ସେ ପରଉପକାରୀ । । ପ୍ରଭୁ କଉ ସିମରହି ତିନି ସଦ
 ବଲିହାରୀ । । ପ୍ରଭୁ କଉ ସିମରହି ସେ ମୁଖ ସୁହାଞ୍ଜେ । । ପ୍ରଭୁ କଉ ସିମରହି ତିନି ସୁଖି
 ବିହାଞ୍ଜେ । । ପ୍ରଭୁ କଉ ସିମରହି ତିନି ଆତମୁ ଜୀତା । । ପ୍ରଭୁ କଉ ସିମରହି ତିନି
 ନିରମଲ ରୀତା । । ପ୍ରଭୁ କଉ ସିମରହି ତିନି ଅନନ୍ଦ ଘନେରେ । । ପ୍ରଭୁ କଉ ସିମରହି
 ବସହି ହରି ନେରେ । । ସଂତ କ୍ରିପା ତେ ଅନବିନୁ ଜାଗି । । ନାନକ ସିମରନୁ ପୁରୌ
 ଭାଗି । । ୬ । ।

ପରଉପକାରୀ ଯେ ପ୍ରଭୁ ସ୍ମରଇ , ତାହାରେ ସର୍ବଦା ଅର୍ପିତ ମୁଁ ଥାଇ । ।
 ପ୍ରଭୁ ସ୍ଥରେ ଯେହୁ ମୁଖତାର ଶୋହେ , ସୁଖରେ ଜୀବନ-କାଳ ତାର ବହେ । ।
 ପ୍ରଭୁ ସ୍ଥରେ ଯେହୁ ଜିଣି ପାରେ ମତି , ନିର୍ମଳ ଅଟଇ ତାର ରୀତି ନୀତି । ।
 ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସ୍ମରନ୍ତେ ମହାନନ୍ଦ ହୋଇ , ସ୍ମରଣ କରନ୍ତେ ହରି ସଙ୍ଗ ପାଇ । ।

ସନ୍ଧ କୃପା ଲାଭେ ସ୍ଵରାଶରେ ସ୍ଥିର , କହଇ ନାନକ ଭାଗ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ତାର । । ୬ । ।

(ମହାନନ୍ଦ-ମହା ଆନନ୍ଦ)

--ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି କାରଜ ପୁରେ । । ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି କବହୁ ନ ଝୁରେ । । ପ୍ରଭ କୈ
ସିମରନି ହରିଗୁନ ବାନୀ । । ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ସହଜ ସମାନୀ । । ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି
ନିହତଲ ଆସନୁ । । ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି କମଲ ବିଗାସନୁ । । ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ଅନହଦ
ଝୁନକାର । । ସୁଖ ପ୍ରଭ ସିମରନ କା ଅଂତୁ ନ ପାର । । ସିମରହି ସେ ଜନ ଜିନ କଉ ପ୍ରଭ
ମଇଆ । । ନାନକ ତିନ ଜନ ସରନୀ ପଇଆ । । ୭ । ।

ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସ୍ଵରନ୍ତେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ କାମ , କେବେ ଚିନ୍ତା ବଶ୍ୟ ନ କରଇ ଜାଣ । ।

ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସ୍ଵରନ୍ତେ ହରିଗୁଣ କହି , ସ୍ଵରନ୍ତେ ଶାନ୍ତିରେ ମନ ସ୍ଥିର ଥାଇ । ।

ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସ୍ଵରନ୍ତେ ଆସନ ଅଟଳ , ସ୍ଵରନ୍ତେ ବିକଶେ ହୃଦୟ-କମଳ । ।

ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସ୍ଵରନ୍ତେ ଅନାହତ ନାଦ , ପ୍ରାପତ ହୁଅଇ ଅନନ୍ତ ଆନନ୍ଦ । ।

କୃପା ପାଏ ଯିଏ ସ୍ଵରେ ସେହୁ ନର , ନାନକ ପଗଇ ଶରଣ ତାହାର । । ୭ । ।

--ହରି ସିମରନୁ କରି ଭଗତ ପ୍ରଗଟାଏ । । ହରି ସିମରନି ଲଗି ବେଦ ଉପାଏ । । ହରି
ସିମରନି ଭାଏ ସିଧ ଜଟୀ ଦାତେ । । ହରି ସିମରନି ନୀତ ଚହୁ କୁଟ ଜାତେ । । ହରି
ସିମରନି ଧାରୀ ସଭ ଧରନା । । ସିମରି ସିମରି ହରି କାରନ କରନା । । ହରି ସିମରନି
କୀଓ ସଗଲ ଅକାରା । । ହରି ସିମରନି ମହି ଆସି ନିରକାରା । । କରି କିରପା ଜିପୁ ଆସି
ବୁଝାଇଆ । । ନାନକ ଗୁରମୁଖି ହରି ସିମରନୁ ତିନି ପାଇଆ । । ୮ । । ୧ । ।

ହରିଙ୍କ ସ୍ଵରଣେ ଭକ୍ତହୁଏ ଖ୍ୟାତ , ହରିଙ୍କ ସ୍ଵରଣେ ବେଦ ହେଲା ଜାତ । ।

ହରିଙ୍କ ସ୍ଵରଣେ ଦାତା ସିଦ୍ଧ ଯତି , ହୋଇଲେ ବିଖ୍ୟାତ ନୀତ ଚଉକତି । ।

ହରିଙ୍କ ସ୍ଵରଣେ ରହିଛି ଜଗତ , ହରିଙ୍କ ସ୍ଵରଣ କର ତୁ ସଂତତ । ।

ସ୍ଵରଣ ନିମନ୍ତେ ସକଳ ଆକାର , ସ୍ଵରଣେ ଅଛନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ନିରାକାର । ।

କୃପା କରି ହରି ଦେଲେ ଯାରେ ଜ୍ଞାନ , ଭଜେ ସେହୁ ଗୁରୁ ପ୍ରସାଦରେ ନାମ । । ୮ । । ୧ । ।

ସଲୋକ । । ଶ୍ଳୋକ । ।

ଦାନ ଦରଦ ଦୁଖ ଭଞ୍ଜନା ଘଟି ଘଟି ନାଥ ଅନାଥ । ।

ସରଣି ତୁମ୍ଭହାରୀ ଆଇଓ ନାନକ କେ ପ୍ରଭ ଯାଥ । । ୧ । ।

ହେ ଦୁଃଖଭଞ୍ଜନ ଘଟେ ଘଟେ ପୂର୍ଣ୍ଣ , ତୁମେ ଅନାଥର ନାଥ । ।

ତୁମ ଶ୍ରୀଚରଣେ ପଶିଲି ଶରଣ , ଧରି ମୁଁ ନାନକ ହାତ । । ୧ । ।

ଅଷ୍ଟପଦୀ । ।

--ଜହ ମାତ ପିତା ସୁତ ମାତ ନ ଭାଇ । । ମନ ଉହା ନାମୁ ତେରୈ ସଂଗି ସହାଇ । ।

ଜହ ମହା ଭଇଆନ ଦୂତ ଜମ ଦଲୈ । । ତହ କେଖଲ ନାମୁ ସଂଗି ତେରୈ ଚଲୈ । ।

ଜହ ମୁସକଲ ହୋଷୈ ଅତି ଭାରୀ । । ହରିକୋ ନାମୁ ଖିନ ମାହି ଉଧାରୀ । । ଅନିକ

ପୁନହ ଚରନ କରତ ନହୀ ତରୈ । । ହରିକୋ ନାମୁ କୋଟି ପାପ ପରହରୈ । । ଗୁରମୁଖି

ନାମୁ ଜପହୁ ମନ ମେରେ । । ନାନକ ପାଖୁ ସୁଖ ଘନେରେ । । ୧ । ।

ପିତା ମାତା ବଂଧୁ କେହି ନାହିଁ ଯହିଁ , ନାମହିଁ ସହାୟ ହୋଇ ଥାଏ ତହିଁ । ।

ଯହିଁ ଭୟାନକ ଯମଦୂତ ଦଳେ , କେବଳ ନାମ ତୋ ସଙ୍ଗେ ତହିଁ ଚଳେ । ।

ଯେଉଁଠି ବିପତ୍ତି ଦୁଃଖ ଅତିଭାରୀ , ହରି ନାମ ତହିଁ କ୍ଷଣକରେ ତାରି । ।

ତରେ ନାହିଁ କେବେ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତେ ନର , ହରି ନାମ କୋଟି ପାପ କରେ ଦୂର । ।

ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣେ ମନ ନାମ ଗାଅ , ନାନକ ପ୍ରଭୁତ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅ । । ୧ । ।

(ପ୍ରଭୁତ :-ପ୍ରଭୁର, ବହୁତ)

--ସଗଲ ସ୍ତ୍ରୀପତି କୋ ରାଜା ଦୁଖୀଆ । । ହରି କା ନାମୁ ଜପତ ହୋଇ ସୁଖୀଆ । ।

ଲାଖ କରୋରୀ ବଂଧୁ ନ ପରୈ । । ହରି କା ନାମୁ ଜପତ ନିସତରୈ । । ଅନିକ ମାଇଆ

ରଂଗ ତିଖ ନ ବୁଝାଣୈ । । ହରି କା ନାମୁ ଜପତ ଆସାଣୈ । । ଜିହ ମାରଗି ଇହୁ ଜାତ

ଇକେଲା । । ତହ ହରିନାମୁ ସଂଗି ହୋତ ସୁହେଲା । । ଐସା ନାମୁ ମନ ସଦା ପିଆଇଐ ।

ନାନକ ଗୁରମୁଖି ପରମ ଗତି ପାଇଐ । । ୨ । ।

ସକଳ ସୃଷ୍ଟିର ରାଜା ଦୁଃଖୀ , ଜପି ହରି ନାମ ହୋଇ ଥାଏ ସୁଖୀ । ।

ପଡ଼ି ଲକ୍ଷ କୋଟି ବନ୍ଦନରେ ନର , ଜପି ହରି ନାମ ଲଭଇ ନିସ୍ତାର । ।

ମାୟାର ଅନେକ ତୃଷ୍ଣାରେ ଅତୃପ୍ତ , ଜପି ହରି ନାମ ହୁଅଇ ମୁକତ । ।

ଯେଉଁ ମାର୍ଗେ ସେହୁ ଧକାକୀ ଚଳଇ , ଆନନ୍ଦଦାୟକ ହରି ନାମ ତହିଁ । ।

ସେହି ନାମ ମନ ସଦା ଧ୍ୟାନ କର , ନାନକ ପରମ ଗତି ହେବ ତୋର । । ୨ । ।

--ଛୁଟତ ନହୀ କୋଟି ଲଖ ବାହୀ । । ନାମୁ ଜପତ ତହ ପାରି ପରାହୀ । । ଅନିକ

ବିଦନ ଜହ ଆଇ ସଂଘାରେ ।। ହରି କା ନାମୁ ତତକାଲ ଉଧାରେ ।। ଅନିକ ଜୋନି
ଜନମେ ମରି ଜାମ ।। ନାମୁ ଜପତ ପାଣ୍ଡେ ବିସ୍ରାମ ।। ହଉ ମୈଲା ମଲୁ କବହୁ ନ
ଧୋଣ୍ଡେ ।। ହରି କା ନାମୁ କୋଟି ପାପ ଖୋଣ୍ଡେ ।। ଟିସା ନାମୁ ଜପହୁ ମନ ରଂଗି ।।
ନାନକ ପାଇଁ ଯାଏ କୈ ସଂଗି ।। ୩ ।।

କୋଟିଏ ବାହୁରେ ମୁକ୍ତି ମିଳେ ନାହିଁ , ଜପି ହରି ନାମ ମୁକ୍ତି ତହିଁ ପାଇ ।।
ବହୁ ବିଘ୍ନ ଆସି ଘାରିଥାଏ ଯା'ରେ , ହରିନାମ ତାକୁ କ୍ଷଣିକେ ଉଦ୍ଧାରେ ।।
ଅନେକ ଯୋନିରେ ଜନ୍ମ-ମରୁ ଥାଇ , ନାମ ଜପି ସେହୁ ବିଶ୍ରାମ ଲଭଇ ।।
ଅହଂକାର ମଳି ଧୋଇଲେ ନ ଯାଏ , ହରି ନାମ କୋଟି ପାପକୁ ଦୂରାଏ ।।
ଏପରି ନାମକୁ ମନ ପ୍ରେମେ ଧ୍ୟାୟ , ନାନକ ସେ ନାମ ସାଧୁ ସଙ୍ଗେ ପାଇ ।। ୩ ।।

--ଜିହ ମାରଗ କେ ଗନେ ଜାହି ନ କୋସା ।। ହରି କା ନାମୁ ଉହା ସଂଗି ତୋସା ।।
ଜିହ ପୈତେ ମହା ଅଂଧ ଗୁବାରା ।। ହରି କା ନାମୁ ସଂଗି ଉଜାଆରା ।। ଜହା ପଂଥି
ତେରା କୋ ନ ସିଞ୍ଚାନୁ ।। ହରି କା ନାମୁ ତହ ନାଲି ପଛାନୁ ।। ଜହ ମହା ଭଇଆନ
ତପତି ବହୁ ଘାମ ।। ତହ ହରି କେ ନାମ କୀ ତୁମ ଉପରି ଛାମ ।। ଜହା ତ୍ରିଶା ମନ
ତୁଟୁ ଆକରଣେ ।। ତହ ନାନକ ହରି ହରି ଅଂମୃତ ବରଣେ ।। ୪ ।।

ଯେଉଁ ପଥ କୋଣ ଗଣି ହୁଏ ନାହିଁ , ପାଥେୟ ହୁଅଇ ହରି ନାମ ତହିଁ ।।
ବିକାର ଅନ୍ଧାର ଭରା ଯେଉଁ ପଥ , ହରି ନାମ ତହିଁ କରେ ଆଲୋକିତ ।।
ଯେଉଁ ପଥେ ତୋର ସଭିଏଁ ଅଜଣା , ହରି ନାମ ତହିଁ ତୋର ଜଣା-ଶୁଣା ।।
ଯହିଁ ଭୟାନକ ଆତପ ଜାଳଇ , ହରି ନାମ ତହିଁ ତୋ ଉପରେ ଛାଇ ।।
ଯହିଁ ତୋତେ ମନ ଆକର୍ଷଇ ତୃଷା , ହେଉ ହରି ନାମ ଅମୃତ ବରଣା ।। ୪ ।।

(ଆତପ :-ରୌଦ୍ର, ଟାଣଖରା)

--ଭଗତ ଜନା କୀ ବରତନି ନାମୁ ।। ସଂତ ଜନା କୈ ମନି ବିସ୍ରାମୁ ।। ହରି କା ନାମୁ
ଦାସ କୀ ଓଟ ।। ହରି କୈ ନାମି ଉଧରେ ଜନ କୋଟି ।। ହରି ଜସୁ କରତ ସଂତ ଦିନୁ
ରାତି ।। ହରି ହରି ଅଭୟୁ ସାଧ କମାତି ।। ହରି ଜନ କୈ ହରିନାମୁ ନିଧାନୁ ।।
ପାରବ୍ରହ୍ମଣି ଜନ କାନୋ ଦାନ ।। ମନ ତନ ରଂଗି ରତେ ରଂଗ ଏକୈ ।। ନାନକ ଜନ
କୈ ବିରତି ବିବେକୈ ।। ୫ ।।

ଭକତ ଲୋଡ଼ଇ ସଦା ହରି ନାମ , ସକ୍ଷ ଜନ ମନେ ଯାହାର ବିଶ୍ୱାମ । ।
 ଭକତ ଆଶ୍ରୟ ପ୍ରଭୁ ହରି ନାମ , ଚରି ଗଲେ କୋଟି କରି ନାମ-ଗାନ । ।
 ଦିନ ରାତି ସକ୍ଷ ହରି ଯଶ ଗାଇ , ହରି ଅଭକ୍ଷ୍ୟ ସାଧୁ ଜନ ପାଇ । ।
 ହରିଙ୍କ ନାମହିଁ ଭକତ ନିଧାନ , ପରଂବ୍ରହ୍ମ ତାହା କରିଛନ୍ତି ଦାନ । ।
 ଏକଇ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ରଙ୍ଗେ ରଙ୍ଗା ଭକ୍ତ , ନାନକ ସଂତତ ଜ୍ଞାନେ ଥାଇ ରତ । । ୪ । ।

--ହରି କା ନାମୁ ଜନ କଉ ମୁକତି ହୁଗତି । । ହରି କୈ ନାମି ଜନ କଉ ତ୍ରିପତି
 ଭୁଗତି । । ହରି କା ନାମୁ ଜନ କା ରୂପ ରଂଗୁ । । ହରି ନାମୁ ଜପତ କବ ପରୈ ନ
 ଭଂଗୁ । । ହରି କା ନାମୁ ଜନ କୀ ଝଡିଆଇ । । ହରି କୈ ନାମୁ ଜନ ସୋଭା ପାଇ । ।
 ହରି କା ନାମୁ ଜନ କଉ ଭୋଗ ଜୋଗ । । ହରି ନାମୁ ଜପତ କହୁ ନାହିଁ ବିଓଗୁ । । ଜନୁ
 ରାତା ହରିନାମ କୀ ସେଖା । । ନାନକ ପୁଜେ ହରି ହରି ଦେଖା । । ୬ । ।

ହରିଙ୍କର ନାମ ଭକ୍ତ ମୁକ୍ତି ଯୁକ୍ତି , ହରିନାମରୁହିଁ ମିଳେ ଭୋଗ ତୃପ୍ତି । ।
 ଭକ୍ତ ଜନ ରୂପ ରଙ୍ଗ ହରି ନାମ , ଜପକ୍ତେ ସେ ନାମ ପଡ଼େ ନାହିଁ ବିପ୍ଳ । ।
 ହରି ନାମ ଅଟେ ଭକ୍ତର ବଡ଼ାଇ , ଜପକ୍ତେ ସେ ନାମ ପ୍ରସିଦ୍ଧି ମିଳଇ । ।
 ହରି ନାମ ଅଟେ ଭକ୍ତ ଯୋଗ ଭୋଗ , ଜପକ୍ତେ ସେ ନାମ ନାହିଁ ଦୁଃଖ-ରୋଗ । ।
 ହରି ସ୍ମରଣରେ ଭକ୍ତ ରତ ଥାଇ , ନାନକ ସଂତତ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପୂଜଇ । । ୭ । ।

--ହରି ହରି ଜନ କୈ ମାଲୁ ଖଜାନା । । ହରି ଧନୁ ଜନ କଉ ଆସି ପ୍ରଭି ଦାନା । । ହରି
 ହରି ଜନ କୈ ଭଟ ସତାଣୀ । । ହରି ପ୍ରତାପି ଜନ ଅଞ୍ଜର ନ ଜାଣୀ । । ଓଡି ପୋତି ଜନ
 ହରି ରସି ରାତେ । । ସୁନ ସମାଧି ନାମ ରସ ମାତେ । । ଆଠ ପହର ଜନୁ ହରି ହରି
 ଜପେ । । ହରି କା ଭଗତୁ ପ୍ରଗଟ ନହୀ ଛପେ । । ହରି କୀ ଭଗତି ମୁକତି ବହୁ କରେ । ।
 ନାନକ ଜନ ସଂଗି କେତେ ତରେ । । ୭ । ।

ଅଟେ ହରି ନାମ ଭକ୍ତଜନ ଧନ , ଆପେ ହରି କଲେ ଭକ୍ତଜନେ ଦାନ । ।
 ଭକ୍ତଜନର ହରିହିଁ ଆଶ୍ରୟ , ତା ପ୍ରତାପେ ନାହିଁ ଆଉ କାହା ଭୟ । ।
 ହରି ନାମ ରସେ ଭକ୍ତ ମଗ୍ନ ହୋଇ , ନାମରସେ ଭକ୍ତ ସମାଧି ଲଭଇ । ।
 ଆଠ ପହର ସେ କରେ ହରି ଜପ , ସେ ଭକ୍ତ କେବେହେଁ ଦୁଃଖ ନାହିଁ ଗୋପ୍ୟ । ।
 ହରି ଭକ୍ତରେ କେତେ ମୁକ୍ତ ହେଲେ , ଭକ୍ତ ସଙ୍ଗେ କେତେ ନାନକ ଚରିଲେ । । ୭ । ।

--ପାରଜାତୁ ଇନ୍ଦ୍ର ହରି କୋ ନାମ । । କାମଧେନୁ ହରି ହରି ଶୁଣ ଗାନ । । ସଭ ତେ
ଉତମ ହରି କୀ କଥା । । ନାମୁ ସୁନତ ଦରଦ ଦୁଖ ଲଥା । । ନାମ କୀ ମହିମା ସଂତ ରିଦ
ଝସୈ । । ସଂତ ପ୍ରତାପି ଦୁରତୁ ସଭୁ ନସୈ । । ସଂତ କା ସଂଗୁ ଶତଭାଗୀ ପାଇଁ । ।
ସଂତ କୀ ସେଷା ନାମୁ ଧିଆଇଁ । । ନାମ ତୁଲି କହୁ ଅଞ୍ଜରୁ ନ ହୋଇ । । ନାନକ
ଗୁରମୁଖି ନାମୁ ପାଞ୍ଜେ ଜନ୍ମ କୋଇ । । ୮ । । ୨ । ।

ପାରିଜାତ ବୃକ୍ଷ ଅଟେ ହରି ନାମ , ଅଟେ କାମଧେନୁ ହରି ଶୁଣ ଗାନ । ।
ସବୁର ଉତ୍ତମ ଅଟେ ହରି କଥା , ଶୁଣି ହରି ନାମ ଗୁଣେ ଦୁଃଖ-ବ୍ୟଥା । ।
ନାମର ମହିମା ସବୁ ହୃଦେ ବାସ , ସବୁ ପ୍ରତାପରେ ପାପ ଯାଏ ନାଶ । ।
ପରମ ସୌଭାଗ୍ୟେ ସାଧୁ ସଙ୍ଗ ପାଇ , କରି ସାଧୁ ସେବା ହରି ନାମ ଧ୍ୟାୟ । ।
ହରି ନାମ ତୁଲ ଆଉ କିଛି ନାହିଁ , ଗୁରୁ କୃପା ହେଲେ ଭକ୍ତ ତାହା ପାଇ । । ୮ । । ୨ । ।

ସଲୋକ । । ଶ୍ଳୋକ । ।

ବହୁ ସାସତ୍ର ବହୁ ସିମ୍ବିତୀ ପେଶେ ସରବ ଇଢୋଲି । ।

ପୂଜସି ନାହୀ ହରି ହରେ ନାନକ ନାମ ଅମୋଲ । । ୧ । ।

ବହୁ ଶାସ୍ତ୍ର ବହୁ ସ୍ତୁତି ବହୁ ବାର , ଦେଖିଲି ବୁଝି ବିଚାରି । ।
ହରିଙ୍କର ନାମ ଅମୂଲ୍ୟ ନାନକ , କିଛି ନୁହେଁ ତାହା ସରି । । ୧ । ।

ଅଷ୍ଟପଦୀ । ।

--ଜାପ ତାପ ଗିଆନ ସଭି ଧିଆନ । । ଖଟ ସାସତ୍ର ସିମ୍ବିତି ଶ୍ରୀଗିଆନ । । ଜୋଗ ଅଭିଆସ
କରମ ଧ୍ରୁମ କରିଆ । । ସଗଲ ତିଆରି ବନ ମଧ୍ୟେ ଫିରିଆ । । ଅନିକ ପ୍ରକାର କୀଏ ବହୁ
ଜତନା । । ପୁନ ଦାନ ହୋମେ ବହୁ ରତନା । । ସରାରୁ କଟାଇ ହୋମେ କରି ରାତୀ । ।
ଝରତ ନେମ କରେ ବହୁ ଭାତୀ । । ନହୀ ତୁଲି ରାମ ନାମ ବୀତାର । । ନାନକ ଗୁରମୁଖି
ନାମୁ ଜପାଁ ଇକ ବାର । । ୧ । ।

କରି ଜପ ତପ ଅବା ଜ୍ଞାନ-ଧ୍ୟାନ , ଛଅ ଶାସ୍ତ୍ର ଆଉ ସ୍ତୁତିର ବଖାଣ । ।
କରି ଯୋଗାଭ୍ୟାସ କରମ ଧରମ , ସର୍ବ ତେଜି କଲେ ବନରେ ଭ୍ରମଣ । ।
ନାନା ପରକାରେ କରି ବହୁ ଯତ୍ନ , କରୁଥିବ ନିତି ହୋମ ଦାନ ପୁଣ୍ୟ । ।
କାଟି ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ଦେହ କଲେ ହୋମ , କରିଲେ ନିୟମ ବ୍ରତ ଆଚରଣ । ।
ଏ ସବୁ ନୁହଇ ରାମ ନାମ ତୁଲ , ଗୁରୁ ଘେନି ନାମ ଜପ ଏକ ବାର । । ୧ । ।

--ନଉ ଖଂଡ ପ୍ରିଥମା ଫିରେ ଚିରୁ ଜାଣେ । । ମହା ଉଦାସୁ ତପାସରୁ ଥାଣେ । । ଅଗନି
ମାହି ହୋମତ ପରାନ । । କନିକ ଅସ୍ତ୍ର ହେୱର ଭୂମି ଦାନ । । ନିଭଲୀ କରମ କରେ
ବହୁ ଆସନ । । ଜୈନ ମାରଗ ସଂଜମ ଅତି ସାଧନ । । ନିମଖ ନିମଖ କରି ସରାରୁ
କଟାଣେ । । ତଉ ଭା ହୁଉମେ ମୈଲୁ ନ ଜାଣେ । । ହରି କେ ନାମ ସମସରି କହୁ
ନାହି । । ନାନକ ଗୁରମୁଖି ନାମୁ ଜପତ ଗତି ପାହି । । ୨ । ।

ନବଖଣ୍ଡ ପୃଥ୍ବୀ ଭୂମି ଚିରଂଜୀବୀ , ହୋଇବ ବିରାଗୀ ମହାନ ତପସ୍ବୀ । ।
ଅଗ୍ନି ମଧ୍ୟେ ହୋମେ ଦେଇ ନିଜ ପ୍ରାଣ , ସ୍ବର୍ଣ୍ଣ ଅଶ୍ବ ହସ୍ତୀ ଭୂମି କଲେ ଦାନ । ।
ସାଧିବ ନେଭଲୀ ବହୁ ଯୋଗାସନ , କରି ଜୈନ-ମାର୍ଗ ସଂଜମ ସାଧନ । ।
ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କରି କାଟିବ ଶରୀର , ତଥାପି ନୋହିବ କେବେ ଅହଂ ଦୂର । ।
ହରି ନାମ ତୁଲ ଆଉ କିଛି ନାହିଁ , ନାନକ, ଜପିଲେ ମୁକତି ମିଳଇ । । ୨ । ।

(ନେଭଲୀ :-ପୌରାଣିକ କ୍ରିୟା)

--ମନ କାମନା ତୀରଥ ଦେହ ଛୁଟେ । । ଗରବୁ ଗୁମାନୁ ନ ମନ ତେ ହୁଟେ । । ସୋଚ
କରେ ଦିନସୁ ଅରୁ ରାତି । । ମନ କୀ ମୈଲୁ ନ ତନ ତେ ଜାତି । । ଇସୁ ଦେହୀ କଉ ବହୁ
ସାଧନା କରେ । । ମନ ତେ କବହୁ ନ ବିଶିଆ ଟରେ । । ଜଲି ଧୋଣେ ବହୁ ଦେହ
ଅନୀତି । । ସୁଧ କହା ହୋଇ କାଟା ଭାତି । । ମନ ହରି କେ ନାମ କୀ ମହିମା ଉଚ । ।
ନାନକ ନାମି ଉଧରେ ପଡିତ ବହୁ ମୁଚ । । ୩ । ।

ମନର କାମନା ତୀର୍ଥେ ଯାଉ ପ୍ରାଣ , ମନରୁ ନ ଯାଏ ଗରବ ଗୁମାନ । ।
ଦିନରାତି କଲେ ଶରୀର ଶୋଧନ , ନିର୍ମଳ ନୁହଇ କେବେ ତନୁ-ମନ । ।
କଲେ କର ଯେତେ ଶରୀର ସାଧନା , ନଯାଏ କେବେହେଁ ମନରୁ ବାସନା । ।
ନର ଦେହ ଯେତେ ଜଳରେ ଧୋଇଲେ , ବିଶୁଦ୍ଧ ପବିତ୍ର ନୁହେଁ କେବେ ହେଲେ । ।
ମନ ହରି ନାମ ମହିମା ଅସୀମ , ନାନକ, ପଡିତେ ଉଦ୍ଧାରଇ ନାମ । । ୩ । ।

--ବହୁତୁ ସିଆଣପ ଜମ କା ଭଉ ବିଆପେ । । ଅନିକ ଜତନ କରି ତ୍ରିସନ ନା ଧ୍ରାପେ । ।
ଭେଖ ଅନେକ ଅଗନି ନହୀ ବୁଝେ । । କୋଟି ଉପାଖ ଦରଗହ ନହୀ ସିଝେ । । ଛୁଟସି
ନାହୀ ଭଉ ପଇଆଲି । । ମୋହି ବିଆପହି ମାଇଆ ଜାଲି । । ଅଖର କରତୁଟି ସଗଲୀ ଜମୁ
ତାନେ । । ଗୋଷ୍ଠିଦ ଭଜନ ବିନ୍ଦୁ ତିଲୁ ନହୀ ମାନେ । । ହରି କା ନାମୁ ଜପତ ଦୁଖୁ
ଜାଇ । । ନାନକ ବୋଲେ ସହଜି ସୁଭାଇ । । ୪ । ।

ସିଦ୍ଧାଣିଆ ପଣେ ଯମ ଭୟ ଥାଇ , ବହୁ ଯତନରେ ତୃଷ୍ଣା ନ ମେଣ୍ଟଇ । ।
 ଅଗ୍ନି ଶାନ୍ତ ନୁହେଁ ଅନେକ ଭେକରେ , କୋଟି ଯତ୍ନେ ନାହିଁ ମୁକ୍ତି ଦରବାରେ । ।
 ନାହିଁ କାହିଁ ମୁକ୍ତି ଆକାଶେ ପାତାଳେ , ମୋହ ବଶେ ନର ପଡ଼େ ମାୟା ଜାଲେ । ।
 ଅନ୍ୟ କର୍ମ ଲାଗି ଯମ ଦଣ୍ଡିଥାଇ , ଗୋବିନ୍ଦ ଭଜନ ବିନା ନ ମାନଇ । ।
 ହରି ନାମ ଜପେ ସବୁ ଦୁଃଖ ଯାଇ , ପ୍ରେମେ ଜପ କର ନାନକ କହଇ । । ୪ । ।

--ଚାରି ପଦାରଥ ଜେ କୋ ମାଗି । । ସାଧ ଜନା କୀ ସେଷା ଲାଗି । । ଜେ କୋ
 ଅପନା ଦୁଖୁ ମିଟାଣି । । ହରି ହରି ନାମୁ ରିଦେ ସଦ ଗାଣି । । ଜେ କୋ ଅପନା
 ସୋଭା ଲୋଗି । । ସାଧ ସଂଗି ଇହ ହଉମି ଛୋଗି । । ଜେ କୋ ଜନମ ମରଣ ତେ
 ଡରେ । । ସାଧ ଜନା କୀ ସରନୀ ପରି । । ଜିସୁ ଜନ କଉ ପ୍ରଭ ଦରସ ପିଆସା । ।
 ନାନକ ତା କୈ ବଲି ବଲି ଜାସା । । ୫ । ।

ଚାରି ପଦାର୍ଥକୁ ମାଗେ ଯେଉଁ ଜନ , ସଛ ଜନ ସେବା କରୁ ନିଶିଦିନ । ।
 ଯିଏ ନିଜ ଦୁଃଖ ନାଶିବାକୁ ଚାହେଁ , ଜପ କରୁ ହରି ନାମ ତା ହୃଦୟେ । ।
 ଲୋଡ଼ା କରେ ଯିଏ ଶୋଭା ଆପଣାର , ତ୍ୟାଗ କରୁ ସାଧୁ ସଙ୍ଗେ ଅହଂକାର । ।
 ଜନ୍ମ-ମରଣର ଡରଥାଏ ଯା'ର , ଶରଣ ନେଉ ସେ ସାଧୁ-ଜନଙ୍କର । ।
 ପ୍ରଭୁ ଦରଶନ ତୃଷ୍ଣାର୍ଥ ଯେ ଥାଏ , ନାନକ, ତାହାରେ କୃତ୍ୟ କୃତ୍ୟ ହୁଏ । । ୫ । ।
 (ଚାରି ପଦାର୍ଥ :- ଧର୍ମ, ଅର୍ଥ, କାମ, ମୋକ୍ଷ)

--ସଗଲ ପୁରଖ ମହି ପୁରଖୁ ପ୍ରଧାନୁ । । ସାଧ ସଂଗି ଜା କା ମିଚି ଅଭିମାନୁ । । ଆପସ
 କଉ ଜୋ ଜାଣି ନୀଚା । । ସୋଭ ଗନାୟି ସଭ ତେ ଭଚା । । ଜା କା ମନୁ ହୋଇ
 ସଗଲ କୀ ରୀନା । । ହରି ହରି ନାମୁ ତିନି ଘଟି ଘଟି ଚୀନା । । ମନ ଅପୁନେ ତେ ବୁରା
 ମିଟାନା । । ପେଶି ସଗଲ ପ୍ରିସଟି ସାଜନା । । ସୁଖ ଦୁଖ ଜନ ସମ ଦ୍ଵିସତେଟା । ।
 ନାନକ ପାପ ପୁନ ନହୀ ଲେପା । । ୬ । ।

ଅଟେ ସେ ପୁରୁଷ ପୁରୁଷପ୍ରଧାନ , ସାଧୁ ସଙ୍ଗେ ଯାର ତୁଟେ ଅଭିମାନ । ।
 ଯେ ମଣେ ନିଜକୁ ସବୁ ଠାରୁ ନୀଚ , ଗଣାଯାଏ ତାକୁ ସବୁ ଠାରୁ ଭଜ । ।
 ଯା ମନ ସବୁରି ଚରଣର ଧୁଳି , ଦେଖିଥାଇ ସେହୁ ସବୁ ଘଟେ ହରି । ।
 ମନରୁ କଲୁଷ ଯିଏ ଦିଏ ଧୋଇ , ସକଳ ସୃଷ୍ଟିକୁ ମିତ୍ର ମଣିଥାଇ । ।

ସିଏ ସୁଖ-ଦୁଃଖ ସମାନ ମଣଇ , ପାପ ପୁଣ୍ୟ ଡାର କିଛି ନ କରଇ । । ୬ । ।

--ନିରଧନ କଉ ଧନୁ ତେରୋ ନାଉ । । ନିଆଣେ କଉ ନାଉ ତେରା ଥାଉ । । ନିମାନେ
କଉ ପ୍ରଭୁ ତେରୋ ମାନୁ । । ସଗଲ ଘଟା କଉ ଦେଖୁ ଦାନୁ । । କରନ କରାଣନହାର
ସୁଆମୀ । । ସଗଲ ଘଟା କେ ଅନ୍ତରଜାମୀ । । ଅପନୀ ଗତି ମିତି ଜାନବୁ ଆପେ । ।
ଆପନ ସଂଗି ଆପି ପ୍ରଭୁ ରାତେ । । ତୁମ୍ଭରୀ ଉପତତି ତୁମ ତେ ହୋଇ । । ନାନକ
ଅଖିରୁ ନ ଜାନସି କୋଇ । । ୭ । ।

ପ୍ରଭୁ ତୁମ ନାମ ନିର୍ଦ୍ଦିନର ଧନ , ନାମେ ଆଶ୍ରା ପାଏ ନିରାଶ୍ରୟ ଜନ । ।
ପ୍ରଭୁ ତୁମ ନାମ ହୀନ ଲାଗି ମାନ , ସର୍ବ ଜୀବେ ତୁମେ ଦେଉଅଛ ଦାନ । ।
ତୁମେ ପ୍ରଭୁ ସବୁ କରି କରାଉଛ , ସର୍ବ ଘଟେ ଥାଇ ଅନ୍ତର ଜାଣୁଛ । ।
ତୁମେ ଜାଣ ତୁମ ଗଉରବ ଶୁଣ , ନିଜ ଲାଗି ନିଜେ ତୁମେତ ମହାନ । ।
ତୁମ ଦେଇ ତୁମ ସ୍ତୁତି ପାରେ ହୋଇ , ନାନକ, ଆଉତ ନଜାଣଇ କେହି । । ୮ । ।

--ସରବ ଧରମ ମହି ସ୍ତେସଟ ଧରମୁ । । ହରି କୋ ନାମୁ ଜପି ନିରମଲ କରମୁ । ।
ସଗଲ କ୍ରିଆ ମହି ଉତମ କରିଆ । । ସାଧ ସଂଗି ଦୁରମତି ମଲୁ ହିରିଆ । । ସଗଲ ଉଦମ
ମହି ଉଦମୁ ଭଲ । । ହରି କା ନାମୁ ଜପହୁ ଜୀଅ ସଦା । । ସଗଲ ବାନୀ ମହି ଅମ୍ରିତ
ବାନୀ । । ହରି କୋ ଜସୁ ସୁନି ରସନ ବଖାନୀ । । ସଗଲ ଥାନ ତେ ଓହୁ ଉତମ
ଥାନୁ । । ନାନକ ଜିହୁ ଘଟି ଝିସି ହରି ନାମୁ । । ୮ । । ୩ । ।

ସବୁ ଧର୍ମ ଠାରୁ ଅଟେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଧର୍ମ , ଜପ ହରିନାମ କର ଶୁଦ୍ଧ କର୍ମ । ।
ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସେହି କର୍ମ ସକଳ କର୍ମରୁ , ସାଧୁ ସଙ୍ଗେ ତେଜ ଦୁର୍ବୁଦ୍ଧି ମନରୁ । ।
ସବୁ ଉଦ୍ୟମରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସେ ଉଦ୍ୟମ , ମନ ମଧ୍ୟେ ସଦା ଜପ ହରି ନାମ । ।
ସକଳ ବାଣୀରୁ ଅମୃତ ସେ ବାଣୀ , ହରି ଯଶ ଶୁଣ ରସକୁ ବଖାଣି । ।
ସକଳ ସ୍ଥାନରୁ ଉତ୍ତମ ସେ ସ୍ଥାନ , ସେ ଘଟେ 'ନାନକ' ବସେ ହରି ନାମ । । ୮ । । ୩ । ।

ସଲୋକ । । ଶ୍ଳୋକ । ।

ନିରଘୁନାଆର ଇଆନିଆ ସୋ ପ୍ରଭୁ ସଦା ସମାଲି । ।

ଜିନି କୀଆ ତିସୁ ଟାତି ରଖୁ ନାନକ ନିବହୀ ନାଲି । । ୧ । ।

ଆରେ ଗୁଣହୀନ ଅଜ୍ଞାନ ପୁରୁଷ , ସଦା ପ୍ରଭୁ ଧ୍ୟାନ କର ।

ସିଏ ତୋ କରତା ରଖ ତାକୁ ଚିତ୍ତେ , ଚିର ସାଥୀ ସେହି ତୋର । । ୧ । ।

ଅଷ୍ଟପଦୀ । ।

--ରମଇଆ କେ ଗୁନ ଚେତି ପରାନୀ । । କଞ୍ଚନ ମୂଲ ତେ କଞ୍ଚନ ଦ୍ଵିସଟାନୀ । । ଜିନି ତୁ°
ସାଜି ସଞ୍ଚାରି ସୀଗାରିଆ । । ଗରଭ ଅଗନି ମହି ଜିନହି ଭବାରିଆ । । ବାର ବିଞ୍ଚସଥା
ତୁଝହି ପିଆରେ ଦୁଧ । । ଭରି ଜୋବନ ଭୋଜନ ସୁଖ ସୁଧ । । ବିରଧି ଭଇଆ ଉପରି
ସାକ ସୈନ । । ମୁଖି ଅପିଆଉ ବୈଠ କଉ ଦୈନ । । ଇନ୍ଦୁ ନିରଗୁନୁ ଗୁନୁ କହୁ ନ
ବୁଝେ । । ବଖସି ଲେହୁ ତଉ ନାନକ ସୀଝେ । । ୧ । ।

ରାମ ଗୁଣ ସଦା ଧ୍ୟାନ କର ପ୍ରାଣୀ , କ୍ଷୁଦ୍ରକୁ ମହାନ କରିଛି ସେ ଆଣି । ।

ଗଢ଼ି ତୋତେ ସିଏ କରିଛି ସୁନ୍ଦର , ଗର୍ଭର ଅଗ୍ନିରୁ କରିଛି ଉଦ୍ଧାର । ।

ବାଳ-ଅବସ୍ଥାରେ କ୍ଷୀର ପିଆଇଛି , ସୁବାକାଳେ ସୁଖ ଭୋଜନ ଦେଇଛି । ।

ବୃଦ୍ଧାବସ୍ଥା ଲାଗି ଦେଲା ପରିବାର , ବସିଥିଲେ ଦେବେ ମୁଖରେ ଆହାର । ।

ଏତେ ଗୁଣ ତାର ନ ବୁଝୁ ଅଜ୍ଞାନ , କ୍ଷମା କଲେ ପ୍ରଭୁ ହେବ ତୋ କଲ୍ୟାଣ । । ୧ । ।

--ଜିହ୍ଵ ପ୍ରସାଦି ଧର ଉପରି ସୁଖି ବସହି । । ସୁତ ଭ୍ରାତ ମୀତ ବନିତା ସଂଗି ହସହି । ।
ଜିହ୍ଵ ପ୍ରସାଦି ପାଞ୍ଚହି ସୀତଲ ଜଳା । । ସୁଖଦାଉ ପଞ୍ଚନୁ ପାଞ୍ଚକୁ ଅମୁଲ୍ୟା । । ଜିହ୍ଵ ପ୍ରସାଦି
ଭୋଗହି ସଭି ରସା । । ସଗଲ ସମଗ୍ରୀ ସଂଗି ସାଥି ବସା । । ଦାନେ ହସତ ପାଞ୍ଚ କରନ
ନେତ୍ର ରସନା । । ତିସହି ତିଆଗି ଅଞ୍ଚର ସଂଗି ରଚନା । । ଐସେ ଦୋଷ ମୁଡ଼ ଅଂଧ
ବିଆପେ । । ନାନକ କାଢ଼ି ଲେହୁ ପ୍ରଭୁ ଆପେ । । ୨ । ।

ଯା ପ୍ରସାଦେ ଏଥେ ରହୁ ନାନା ରଙ୍ଗେ, ହସୁ ପୁତ୍ର ଭ୍ରାତା ମିତ୍ର ପତ୍ନୀ ସଙ୍ଗେ । ।

ଯା କୃପାରେ ପାନ କରୁ ଶୀତ ଜଳ , ସୁଖଦିଏ ବାୟୁ ପାବକ ଅମୁଲ୍ୟ । ।

ଯା ପ୍ରସାଦେ ଭୋଗ କରୁ ସବୁ ରସ , ସକଳ ସାମଗ୍ରୀ ସଙ୍ଗେ କରୁ ବାସ । ।

ସିଏ ହସ୍ତ-ପଦ ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦେଲା , ତେଜି ତାକୁ ଅନ୍ୟ ସଙ୍ଗେ କରୁ ଖେଳା । ।

ଏହି ଦୋଷ ହୁଏ ଅନ୍ଧ ଅଜ୍ଞାନର , ହେ ପ୍ରଭୁ 'ନାନକ' ଏଥୁ ରକ୍ଷାକର । । ୨ । ।

--ଆଦି ଅଂତି ଜୋ ରାଖନହାରୁ । । ତିସ ସିଉ ପ୍ରୀତି ନ କରେ ଗଞ୍ଜାରୁ । । ଜାକୀ ସେଞ୍ଜା
ନଞ୍ଜ ନିଧି ପାଞ୍ଜେ । । ତା ସିଉ ମୁଡ଼ା ମନୁ ନହୀ ଲାଞ୍ଜେ । । ଜୋ ଠାକୁରୁ ସଦ ସଦା

ହଜୁରେ ।। ତା କଉ ଅଂଧା ଜାନତ ଦୁରେ ।। ଜା କୀ ଚହଲ ପାଞ୍ଚେ ଦରଗହ ମାନୁ ।।
ତିସହ ବିସାରେ ମୁଗଧୁ ଅଜାନୁ ।। ସଦା ସଦା ଇହୁ ଭୁଲନହାରୁ ।। ନାନକ ରାଖନହାରୁ
ଅପାରୁ ।। ୩ ।।

ଆଦିଠାରୁ ଅନ୍ତ ଯେ ରଖେ ପରାଣ , ତା ସଙ୍ଗେ ପ୍ରୀତି ନରଖୁ ଅଜ୍ଞାନ ।।
ଯାହାର ସେବାରେ ନବନିଧି ମିଳେ , ତିତ୍ତ ନଦେଲୁ ତା ପଦେ କେବେ ହେଲେ ।।
ସଦା ସେ ଠାକୁର ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଥାଇ , ଚକ୍ଷୁହୀନ ତାକୁ ଦୂର ମଣିଥାଇ ।।
ଯା ସେବାରେ ମିଳେ ଆଶ୍ୱାନେ ସମ୍ମାନ , ଭୁଲି ଯାଏ ତାକୁ ମୁରଖୁ ଅଜ୍ଞାନ ।।
ଭୁଲି ପ୍ରଭୁ ଗୁଣ , ଦୋଷ କରେ ନର , ନାନକ, ପ୍ରଭୁହିଁ ରକ୍ଷକ ତାହାର ।। ୩ ।।

--ରତନୁ ତିଆଗି କଉଡୀ ସଂଗି ରତେ ।। ସାରୁ ଛୋତି ଝୁଠ ସଂଗି ମତେ ।। ଜୋ
ଛତନା ସୁ ଅସଥିରୁ କରି ମାନେ ।। ଜୋ ହୋଖନୁ ସୋ ଦୁରି ପରାନେ ।। ଛୋତି ଜାଇ
ତିସ କା ସୁମୁ କରେ ।। ସଂଗି ସହାଇ ତିସୁ ପରହରେ ।। ଚଂଦନ ଲେପୁ ଉତାରେ
ଧୋଇ ।। ଗରଧବ ପ୍ରୀତି ଭସମ ସଂଗି ହୋଇ ।। ଅଂଧ କୁପ ମହି ପଡିତ ବିକରାଇ ।।
ନାନକ କାଢି ଲେହୁ ପ୍ରଭୁ ଦଇଆଲ ।। ୪ ।।

କଉଡି ଗଣେ ସେ ରତ୍ନ ଗ୍ୟାଗ କରି , ଖେଳେ ମିଥ୍ୟା ସଙ୍ଗେ ସତ୍ୟ ସଙ୍ଗ ଛାଡ଼ି ।।
ରହେ ନାହିଁ ଯାହା, ସ୍ଥିର ମଣେ ତାକୁ , ଘଟେ ଯା ନିଷ୍ଠିତ, ନ ଆଶେ ମନ କୁ ।।
ଯାହା ଛାଡ଼େ, ତାହା ଲାଗି କରେ ଶ୍ରମ , ଯା ସଦା ସହାୟ କରେ ତା ବର୍ଜନ ।।
ଚନ୍ଦନ ପ୍ରଲେପ ଦେହୁ ଦିଏ ଧୋଇ , ଗର୍ବିତ ପୀରତି ଭସ୍ମ ସଙ୍ଗେ ଥାଇ ।।
ଘୋର ଅନ୍ଧକୂପେ ପଡ଼ିଅଛି ନର , ଦୟାକୁ 'ନାନକ' କର ହେ ଭକ୍ତାର ।। ୪ ।।

--କରତୁତି ପସୁ କୀ ମାନସ ଜାତି ।। ଲୋକ ପଚାରା କରେ ଦିନୁ ରାତି ।। ବାହରି
ଭେଣ ଅଂତରି ମଲୁ ମାଇଆ ।। ଛପସି ନାହିଁ କଛୁ କରେ ଛପାଇଆ ।। ବାହରି ଗିଆନ
ଧିଆନ ଇସନାନ ।। ଅଂତରି ବିଆପେ ଲୋଭୁ ସୁଆନୁ ।। ଅଂତରି ଅଗନି ବାହରି ତନୁ
ସୁଆହ ।। ଗଲି ପାଥର କୈସେ ତରେ ଅଥାହ ।। ଜା କୈ ଅଂତରି ବସେ ପ୍ରଭୁ ଆସି ।।
ନାନକ ତେ ଜନ ସହଜି ସମାତି ।। ୫ ।।

କରେ ପଶୁକର୍ମ ମଣିଷର ଜାତି , ଲୋକ ଦେଖାଣିଆ କରେ ଦିନ-ରାତି ।।
ଦେହ ପରେ ଭେକ ମନେ ମାୟାଥାଇ , ଯେତେ ଲୁଚାଇଲେ କେବେ ନ ଲୁଚଇ ।।

ବାହାରେ ତାହାର ଜ୍ଞାନ-ଧ୍ୟାନ ସ୍ଥାନ , ଅନ୍ତରେ ରାଜତ୍ବ କରେ ଲୋଭ ଶୂନ୍ୟ । ।
ମନେ ଅଗ୍ନି ତରୁ ପରେ ଭସ୍ମ ବୋଲି , ଗଲେ ଶିଳା , ସିନ୍ଧୁ ଚରିବ କିପରି । ।
ଯା ହୃଦୟେ ପ୍ରଭୁ କରନ୍ତି ବିହାର , ନାନକ ସେ ଜନ ସଦା ରହେ ସ୍ଥିର । ।୫ । ।

--ସୁନି ଅଂଧା କୈସେ ମାରଗୁ ପାଣ୍ଡେ । । କରୁ ଗହ୍ନି ଲେହୁ ଓଡ଼ି ନିବହାଣ୍ଡେ । । କହା
ବୁଝାଉତି ବୁଝେ ତୋରା । । ନିସି କହାଣି ତଉ ସମଝେ ଭୋରା । । କହା ବିସନପଦ
ଗାଣ୍ଡେ ଗୁଂଗ । । ଜତନ କରେ ତଉ ଭୀ ସୁର ଭଂଗ । । କହ ପିଂଗୁଲ ପରବତ ପର
ଭଞ୍ଜନ । । ନହୀ ହୋତ ଉହା ଉସୁ ଗଞ୍ଜନ । । କରତାର କରୁଣାମୈ ଦୀନୁ ବେନତୀ
କରେ । । ନାନକ ତୁମରୀ କିରପା ତରେ । । ୬ । ।

ଶୁଣି ଅନ୍ଧ ବାଟ ପାଇବ କିପରି , ନିଅ ଲକ୍ଷ୍ୟ ସୁଲେ ହାତ ତାର ଧରି । ।
କାଲ କି ବୁଝିବ କହିଲେ ବଚନ , ରାତି କୁହ ତାକୁ ମଣିବ ସେ ଦିନ । ।
ମୁକ କି ପାରିବ ବିଷ୍ଣୁ ପଦ ଗାଇ , ଯତନ କଲେ ବି ସୁର ଭଂଗ ହୋଇ । ।
ପଞ୍ଜୁ କି କରିବ ଗିରି ପରେ ଘର , ତହିଁ କି ନହୁଏ କେବେ ଗତି ତାର । ।
ହେ କରତା, ଦୀନ କରଇ ବିନତି , ତୁମରି କୃପାରେ ଲଭିବି ମୁଁ ଗତି । ।୭ । ।

--ସଂଗି ସହାଇ ସୁ ଆଣ୍ଡେ ନ ଚୀତି । । ଜୋ ବୈରାଇ ତା ସିଉ ପ୍ରୀତି । । ବଲୁଆ କେ
ଗ୍ରିହ ଭୀତରି ବସେ । । ଅନଦ କେଲ ମାଇଆ ରଂଗି ରସେ । । ଦ୍ବିତୁ କରି ମାନେ ମନହି
ପ୍ରତୀତି । । କାଲୁ ନ ଆଣ୍ଡେ ମୁଡେ ଚୀତି । । ବୈର ବିରୋଧ କାମ କ୍ରୋଧ ମୋହ । । ଝୁଠ
ବିକାର ମହା ଲୋଭ ଧ୍ରୋହ । । ଇଆହୁ ଜୁଗତି ବିହାନେ କଇ ଜନମ । । ନାନକ ରାଣି
ଲେହୁ ଆପନ କରି କରମ । ।୭ । ।

ସେ ସଙ୍ଗୀ ସହାୟ ତାହାଙ୍କୁ ନ ଚିନ୍ତି , ବଇରୀ ସଙ୍ଗେତେ କରୁଥାଇ ପ୍ରୀତି । ।
ବାଲି ଘର ମଧ୍ୟେ କରେ ସେହୁ ବାସ , ମାୟା ସଙ୍ଗେ କରେ କେତେ ରଙ୍ଗରସ । ।
ତାହାର ଭରସା ମନେ ଦୃଢ଼ କରି , ମୃତ୍ୟୁ କଥାକୁ ସେ ଦିଅଇ ପାଶୋରି । ।
ବଇରୀ ବିରୋଧ କାମ କ୍ରୋଧ ମୋହ , ମିଥ୍ୟାର ବିକାର ମହା ଲୋଭ ଦ୍ରୋହ । ।
କେତେ ଜନ୍ମ ଗଲା ଏହି ମାର୍ଗେ ଥାଇ , ମୋତେ ହେ ‘ନାନକ’ ରକ୍ଷା କର ସାଇଁ । ।୭ । ।

--ତୁ ଠାକୁରୁ ତୁମ ପହି ଅରଦାସି । । ଜୀଉ ପିଂତୁ ସଭୁ ତେରୀ ରାସି । । ତୁମ ମାତ ପିତା

ହମ ବାରିକ ତେରେ ।। ତୁମରୀ କ୍ରିପା ମହି ସୁଖ ଘନେରେ ।। କୋଇ ନ ଜାନେଁ ତୁମରୀ
ଅଂତୁ ।। ଉତେ ତେ ଉଚା ଭଗଞ୍ତ ।। ସଗଲ ସମଗ୍ରୀ ତୁମରେ ସୁତି ଧାରୀ ।। ତୁମ ତେ
ହୋଇ ସୁ ଆଗିଆକାରୀ ।। ତୁମରୀ ଗତି ମିତି ତୁମ ହୀ ଜାନୀ ।। ନାନକ ଦାସ ସଦା
କୁରବାନୀ ।। ୮ ।। ୪ ।।

ହେ ଠାକୁର ତୁମଠାରେ କରଇ ଜଣାଣ , ତୁମରି ସମ୍ପତ୍ତି ପ୍ରଭୁ ଏ ପିଣ୍ଡ-ପରାଣ ।।
ତୁମେ ମାତା ପିତା ଆମେ ସନ୍ତାନ ତୁମର , ତୁମ କୃପା ବଳେ ମିଳେ ଆନନ୍ଦ ଅପାର ।।
ନଜାଣଇ ଏ ଜଗତେ କେହି ତୁମ ଅନ୍ତ , ମହାନୁ-ମହାନ ତୁମେ ପ୍ରଭୁ ଭଗବନ୍ତ ।।
ସକଳ ପଦାର୍ଥ ତୁମଠାରେ ବିରାଜିତ , ତୁମରି ଆଜ୍ଞାରେ ସବୁ ହୋଇଥାଇ ଜାତ ।।
ତୁମ ଗୁଣ ଗଭରବ ତୁମଙ୍କୁ ବିଦିତ , ନାନକ ସଂତତ ତୁମ ଚରଣେ ଅର୍ପିତ ।। ୮ ।। ୪ ।।

ସଲୋକ ।। ଶ୍ଳୋକ ।।

ଦେନହାରୁ ପ୍ରଭୁ ଛୋଡ଼ି କେଁ ଲାଗହି ଆନ ସୁଆଇ ।।

ନାନକ କହୁ ନ ସାଝଇ ବିନୁ ନାହେଁ ପତି ଜାଇ ।। ୧ ।।

ଦାନବୀର ପ୍ରଭୁ ଛାଡ଼ି ଯେଉଁ ଜନ , ଆନଠାରେ ଥାଏ ମାତି ।

ନାନକ ସଫଳ ନୁହଇ ସେ କେବେ , ନାମ ବିନା ଯାଏ ଗତି ।।

ଅଷ୍ଟପଦୀ ।।

--ଦସ ବସତୁ ଲେ ପାଛେ ପାଞ୍ଚେ ।। ଏକ ବସତୁ କାରନି ବିଶୋଟି ଗଞ୍ଜାଞ୍ଚେ ।। ଏକ ଭୀ
ନ ଦେଇ ଦସ ଭୀ ହରି ଲେଇ ।। ତଉ ମୁଡ଼ା କହୁ କହା କରେଇ ।। ଜିସୁ ଠାକୁର ସିଉ
ନାହୀ ଚାରା ।। ତାକଉ କାଜେଁ ସଦ ନମସକାରା ।। ଜା କୈ ମନି ଲାଗା ପ୍ରଭୁ ମାଠା ।।
ସରବ ସୁଖ ତାହୁ ମନି ଝୁଠା ।। ଜିସୁ ଜନ ଅପନା ହୁକମୁ ମନାଇଆ ।। ସରବ ଥୋକ
ନାନକ ତିନି ପାଇଆ ।। ୧ ।।

ଦଶ ବସ୍ତୁ ପାଇ ତୁହି ଭୁଲି ଯାଉ , ଗୋଟିକର ଲାଗି ବିଶ୍ୱାସ ହରାଉ ।।

ଗୋଟିଏ ନ ଦେଇ ଦଶ ନେବ ହରି , ତେବେ ଆରେ ମୁଡ଼ କି ପାରିବୁ କରି ।।

ଯେଉଁ ପ୍ରଭୁ ଆଗେ ନ ଚଳଇ ବଳ , କର ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସଦା ନମସ୍କାର ।।

ଯେଉଁ ଜନ ମନେ ପ୍ରଭୁ ଲାଗେ ପ୍ରିୟ , ଆନନ୍ଦରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ ତା ହୃଦୟ ।।

ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଜ୍ଞାରେ ଯେଉଁ ଜନ ଥାଏ , ନାନକ ସକଳ ପଦାର୍ଥ ସେ ପାଏ ।। ୧ ।।

--ଅଗନତ ସାଧୁ ଅପନୀ ଦେ ରାସି ।। ଖାତ ପୀତ ବରତେ ଅନଦ ଉଲ୍ଲାସି ।। ଅପୁନୀ
ଅମାନ କଛୁ ବହୁରି ସାଧୁ ଲେଇ ।। ଅଗିଆନୀ ମନି ରୋସୁ କରେଇ ।। ଅପନୀ ପରତୀତି
ଆପ ହୀ ଖୋଣ୍ଡେ ।। ବହୁରି ଉସ କା ବିସ୍ଫାସୁ ନ ହୋଣ୍ଡେ ।। ଜିସୁ କୀ ବସତୁ ତିସୁ
ଆଗେ ରାଗେ ।। ପ୍ରଭୁ କୀ ଆଗିଆ ମାନେ ମାପେ ।। ଉସ ତେ ଚଉଗୁନ କରେ
ନିହାଲୁ ।। ନାନକ ସାହିବୁ ସଦା ଦଇଆଲୁ ।।୨ ।।

ଅସୁମାରି ଧନ ଦେଇଛନ୍ତି ପ୍ରଭୁ , ଆନନ୍ଦରେ ଅଛି ଭୋଗକରି ସବୁ ।।
ନିଜଧନରୁ ସେ ନେଲେ କିଛି ଧନ , ରୋଷ କରୁଥାଇ ଏ ଅଜ୍ଞାନ ମନ ।।
ଆପଣା ବିଶ୍ଵାସ ଆପେହିଁ ହରାଏ , ଭରସାର ଯୋଗ୍ୟ ଆଉ ସେ ନ ହୁଏ ।।
ଯାହାର ପଦାର୍ଥ ତାହା ଆଗେ ରଖି , ପ୍ରଭୁ ଆଜ୍ଞା ଯିଏ ନିଏ ମଥାପାତି ।।
କରନ୍ତି ତାହାକୁ ଚାରିଗୁଣେ ପ୍ରୀତ , ସେ ପ୍ରଭୁ ‘ନାନକ’, ସଦା ଦୟାବନ୍ତ ।।୨ ।।

--ଅନିକ ଭାତି ମାଇଆ କେ ହେତ ।। ସରପର ହୋଷତ ଜାନୁ ଅନେତ ।। ବିରଖ କୀ
ଛାଇଆ ସିଉ ରଂଗୁ ଲାଣ୍ଡେ ।। ଓହ୍ ବିନସେ ଉଦୁ ମନି ପଛୁଟାଣ୍ଡେ ।। ଜୋ ଦୀସେ ସୋ
ଚାଲନହାରୁ ।। ଲପଟି ରହିଓି ତହ ଅଂଧ ଅଂଧାରୁ ।। ବଟାଉ ସିଉ ଜୋ ଲାଣ୍ଡେ ନେହ ।।
ତା କଉ ହାସି ନ ଆଣ୍ଡେ କେହ ।। ମନ ହରି କେ ନାମ କୀ ପ୍ରୀତି ସୁଖଦାଇ ।। କରି
କିରପା ନାନକ ଆସି ଲଏ ଲାଇ ।।୩ ।।

ଅନେକ ପ୍ରକାର ମାୟା ମୋହ ପ୍ରେମ , ଅନ୍ତେ ନଷ୍ଟ ହେବ ନିଶ୍ଚୟ ତା ଜାଣ ।।
ସିଏ ବୃକ୍ଷ-ଛାୟା ସଙ୍ଗେ ପ୍ରୀତି କରେ , ଅନୁତାପ ସିଏ କରେ ତା ମନରେ ।।
ସବୁ ଯିବ ଚାଲି ଯାହା ଦିଶୁଅଛି , ଘୋର ଅନ୍ଧ ତାକୁ କୁଞ୍ଜାଇ ଧରୁଛି ।।
ଯେ କରେ ସେନେହ ବାଟୋଇ ସଙ୍ଗତେ , ଲାଭ ନ ଲାଗଇ କିଛି ତାହା ହାତେ ।।
ହରିନାମ ପ୍ରୀତି ସୁଖଦାୟୀ ମନ , କରି କୃପା ପ୍ରଭୁ କରାଏ ତା ଧ୍ୟାନ ।।୩ ।।

--ମିଥିଆ ତନୁ ଧନୁ କୁଟାଂରୁ ସବାଇଆ ।। ମିଥିଆ ହଉମେ ମମତା ମାଇଆ ।। ମିଥିଆ
ରାଜ ଜୋବନ ଧନ ମାଲ ।। ମିଥିଆ କାମ କ୍ରୋଧ ବିକରାଇ ।। ମିଥିଆ ରଥ ହସତା
ଅସ୍ତ୍ର ବସତ୍ରା ।। ମିଥିଆ ରଂଗ ସଂଗି ମାଇଆ ପେଶି ହସତା ।। ମିଥିଆ ଘୋହ ମୋହ
ଅଭିମାନୁ ।। ମିଥିଆ ଆପସ ଉପରି କରତ ଗୁମାନୁ ।। ଅସଥିରୁ ଭଗତି ସାଧ କୀ
ସରନ ।। ନାନକ ଜପି ଜପି ଜୀଣ୍ଡେ ହରି କେ ଚରନ ।।୪ ।।

ମିଥ୍ୟା ତନୁ ଧନ ସାରା ପରିବାର , ମିଥ୍ୟା ଅଟେ ମାୟା ମମତା ‘ମୁଁ’କାର । ।

ମିଥ୍ୟା ଯଉବନ ରାଜ୍ୟ ବସ୍ତୁ ଧନ , ମିଥ୍ୟା ଭୟଙ୍କର କାମ କ୍ରୋଧ ମନ । ।

ମିଥ୍ୟା ରଥ ହସ୍ତୀ ଅଶ୍ବ ବସ୍ତ୍ର ପେଟେ , ମିଥ୍ୟା ମାୟା ଦେଖି ଜୀବ ହସେ କେତେ । ।

ମିଥ୍ୟା ଦ୍ରୋହ ମୋହ ମାନ ଅଭିମାନ , ମିଥ୍ୟା ନିଜଲାଗି ଗରବ ଗୁମାନ । ।

ନେଇ ଛୁରି ଭକ୍ତି ସାଧୁଙ୍କ ଶରଣ , ଜପି ବସେ ଦାସ, ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀ ଚରଣ । । ୪ । ।

--ମିଥିଆ ପ୍ରଞ୍ଜନ ପର ନିନ୍ଦା ସୁନହି । । ମିଥିଆ ହସତ ପର ଦରବ କଉ ହିରହି । ।

ମିଥିଆ ନେତ୍ର ପେଖତ ପର ତ୍ରିଅ ରୂପାଦ । । ମିଥିଆ ରସନା ଭୋଜନ ଅନସ୍ୱାଦ । ।

ମିଥିଆ ଚରନ ପର ବିକାର କଉ ଧାଞ୍ଜହି । । ମିଥିଆ ମନ ପରଲୋଭ ଲୁଭାଞ୍ଜହି । । ମିଥିଆ

ତନ ନହୀ ପରଉପକାର । । ମିଥିଆ ବାସୁ ଲେତ ବିକାର । । ବିନୁ ବୁଝେ ମିଥିଆ ସଭ

ଭାବ । । ସଫଳ ଦେହ ନାନକ ହରି ହରି ନାମ ଲାବ । । ୫ । ।

ବ୍ୟର୍ଥ ସେହି କର୍ଣ୍ଣ ପରନିନ୍ଦା ଯେ ଶୁଣଇ , ବ୍ୟର୍ଥ ସେହି ହସ୍ତ ପରଦ୍ରବ୍ୟ ଯେ ହରଇ । ।

ବ୍ୟର୍ଥ ସେହି ନେତ୍ର ପରନାରୀ ରୂପ ଦେଖେ , ବ୍ୟର୍ଥ ସେହି ଜିହ୍ବା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ସ୍ବାଦ ଚାଖେ । ।

ବ୍ୟର୍ଥ ସେହି ପଦ ପରମନ୍ଦ ଲାଗି ଧାଏଁ , ବ୍ୟର୍ଥ ସେହି ମନ ପରଧନ ଯେ ଲୋଭାଏ । ।

ବ୍ୟର୍ଥ ଦେହ କରେ ନାହିଁ ପରଉପକାର , ବ୍ୟର୍ଥ ସେହି ନାଶା ଶୁଦ୍ଧେ ବିଷୟ-ବିକାର । ।

ନ ବୁଝି ନିଜ ଅସ୍ତିତ୍ବ ସବୁ ବ୍ୟର୍ଥ ହୁଏ , ‘ନାନକ’ ସଫଳ ଦେହ ହରି ନାମ ଗାଏ । । ୫ । ।

--ବିରଥୀ ସାକତ କୀ ଆରଜା । । ସାତ ବିନା କହ ହୋଞ୍ଜତ ସୁତା । । ବିରଥୀ ନାମ ବିନା

ତନୁ ଅଂଧ । । ମୁଖି ଆଞ୍ଜତ ତା କୈ ଦୁରଗଂଧ । । ବିନୁ ସିମରନ ବିନୁ ରୈନି କ୍ରିଆ

ବିହାଇ । । ମେଘ ବିନା ଜିଉ ଖେତୀ ଜାଇ । । ଗୋବିନ୍ଦ ଭଜନ ବିନୁ କ୍ରିୟେ ସଭ କାମ । ।

ଜିଉ କିରପନ କେ ନିରାରଥ ଦାମ । । ଧନି ଧନି ତେ ଜନ ଜିହ୍ୱ ଘଟି ବସିଓ ହରି

ନାଉ । । ନାନକ ତା କୈ ବଲି ବଲି ଜାଉ । । ୬ । ।

ମୁଖର ଆୟୁଷ ସବୁ ଯାଏ ବ୍ୟର୍ଥ , ସତ୍ୟ ବିନା କାହୁଁ ହେବ ଶୁଚିମତ୍ତ । ।

ନାମ ବିନା ଅନ୍ଧ ଶରୀର ନିଷ୍ଠଳ , ତା ମୁଖୁ ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ହୁଅଇ ବାହାର । ।

ନାମ ବିନା ଦିବା-ରାତ୍ରୀ ବୃଥା ଯାଏ , ବର୍ଷା ବିନା ଯଥା କୃଷି ନାଶ ଯାଏ । ।

ଗୋବିନ୍ଦ ଭଜନ ବିନା ସବୁ କର୍ମ , ବୃଥା ଯାଏ ଯଥା କୃପଣର ଧନ । ।

ଧନ୍ୟ ଯାହା ହୃଦେ ବସେ ହରିନାମ , ମୁଁ କରେ ଆପଣେ ତାରେ ସମର୍ପଣ । । ୬ । ।

--ରହତ ଅଖର କଛୁ ଅଖର କମାଡ଼ିତ । । ମନି ନହୀ ପ୍ରୀତି ମୁଖକୁ ଗଂଢ ଲାଡ଼ିତ । ।
ଜାନନହାର ପ୍ରଭୁ ପରବୀନ । । ବାହରି ଭେଷ ନ କାହୁ ଭୀନ । । ଅଖର ଉପଦେଷେ ଆସି
ନ କରେ । । ଆଡ଼ିତ ଜାଡ଼ିତ ଜନମୌ ମରେ । । ଜିସ କୈ ଅଂତରି ବସେ ନିରଂକାରୁ । ।
ତିସ କୀ ସୀଖ ତରେ ସଂସାରୁ । । ଜୋ ତୁମ ଭାନେ ତିନ ପ୍ରଭୁ ଜାତା । । ନାନକ ଭନ
ଜନ ଚରନ ପରାତା । । ୭ । ।

ରହଣି ଅଲଗା, ଅଲଗା କରଣି , ମନେ ନାହିଁ ପ୍ରୀତି ମୁଖେ ଗଢେ ଆଣି । ।
ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ପ୍ରଭୁ ଚତୁର ଅଟଇ , ବାହ୍ୟ ବେଶ ଦେଖି ମୁଗ୍ଧ ନ ହୁଅଇ । ।
ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ଯିଏ ନିଜେ ନ ଆଚରେ , ପତୁଆଏ ସିଏ ଜନ୍ମ-ମୃତ୍ୟୁ ଚକ୍ରେ । ।
ଯାହାର ଅନ୍ତରେ ବସେ ନିରାକାର , ତାହାର ଶିକ୍ଷାରେ ଚରଇ ସଂସାର । ।
ଯିଏ ତୁମ ପ୍ରିୟ ସେ ଜାଣେ ତୁମଙ୍କୁ , 'ନାନକ' ଛୁଆଁଇ ତାହାରି ପାଦକୁ । । ୭ । ।

--କରଉ ବେନତୀ ପାରବ୍ରହ୍ମ ସଭୁ ଜାନୈ । । ଅପନା କୀଆ ଆପହି ମାନୈ । । ଆପହି
ଆପ ଆସି କରତ ନିବେରା । । କିସୈ ଦୁରି ଜନାଡ଼ିତ କିସୈ ବୁଝାଡ଼ିତ ନେରା । । ଉପାଡ଼ି
ସିଆନପ ସଗଲ ତେ ରହତ । । ସଭୁ କଛୁ ଜାନୈ ଆତମ କୀ ରହତ । । ଜିସୁ ଭାଷୈ ତିସୁ
ଲବ ଲଡ଼ି ଲାଇ । । ଥାନ ଥନଂତରି ରହିଆ ସମାଇ । । ସୋ ସେଖକୁ ଜିସୁ କିରପା
କରୀ । । ନିମଖ ନିମଖ ଜପି ନାନକ ହରୀ । । ୮ । । ୫ । ।

ମାଗଇ ମୁଁ ଯାହା ପ୍ରଭୁ ତାହା ଜାଣେ , ନିଜ ଭକତକୁ ରଖଇ ସମ୍ମାନେ । ।
କର୍ମ ଦେଖି ନିଜେ କରଇ ବିଚାର , ଜଣାଏ ସେ କାହା ନିକଟ ବା ଦୂର । ।
ସକଳ ଉପାୟ ଚାତୁରୀ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ବରେ , ଜାଣେ ସିଏ କିସ ଅଛି କା ଅନ୍ତରେ । ।
ଭଲ ଯିଏ ତାକୁ ନିକଟେ ରଖଇ , ଭିତରେ-ବାହାରେ ସବୁଠାରେ ଥାଇ । ।
କୃପା ଯାରେ କରେ ସେ ହୁଏ ଭକତ , 'ନାନକ' ଜପ ତୁ ସେ ହରି ସଂତତ । । ୮ । । ୫ । ।

ସଲୋକ । । ଶ୍ଳୋକ । ।

କାମ କ୍ରୋଧ ଅରୁ ଲୋଭ ମୋହ ବିନସି ଜାଇ ଅହଂମେଷ । ।

ନାନକ ପ୍ରଭୁ ସରଣାଗତୀ କରି ପ୍ରସାଦୁ ଗୁରଦେଖ । । ୧ । ।

ବିନାଶ ହେଉ ମୋ କାମ କ୍ରୋଧ ଲୋଭ ମୋହ ଆଉ ଅହଂକାର ।

ହେ ପ୍ରଭୁ 'ନାନକ' ଶରଣ ପଶଇ , ଗୁରୁଦେବ କୃପା କର । । ୧ । ।

ଅଷ୍ଟପଦୀ । ।

--ଜିହ୍ଵ ପ୍ରସାଦି ଛତୀହ ଅଂମିତ ଖାନ୍ତି । । ତିସୁ ଠାକୁର କର ରଖୁ ମନ ମାନ୍ତି । । ଜିହ୍ଵ ପ୍ରସାଦି ସୁଗଂଧତ ତନି ଲାଖନ୍ତି । । ତିସ କର ସିମରତ ପରମ ଗତି ପାଖନ୍ତି । । ଜିହ୍ଵ ପ୍ରସାଦି ବସନ୍ତି ସୁଖ ମଂଦରି । । ତିସନ୍ତି ପିଆଇ ସଦା ମନ ଅଂଦରି । । ଜିହ୍ଵ ପ୍ରସାଦି ଗ୍ରହ ସଂଗି ସୁଖ ବସନା । । ଆଠ ପହର ସିମରନ୍ତୁ ତିସୁ ରସନା । । ଜିହ୍ଵ ପ୍ରସାଦି ରଂଗ ରସ ଭୋଗ । । ନାନକ ସଦା ପିଆଇଁ ପିଆନ୍ତି ଜୋଗ । । ୧ । ।

ଅମୃତ ଭୁଞ୍ଜୁ ତୁ ଯାହାରି ଦୟାରେ , ସେହି ଠାକୁରକୁ ରଖ ତୋ ଚିତ୍ତରେ । ।

ଦେହରେ ସୁଗନ୍ଧ ଲେପୁ ଯା କୃପାରେ , ପାଇବୁ ସୁଗତି, ସୁମର ତାହାରେ । ।

ଯା ପ୍ରସାଦେ ସୁଖେ ଥାଉ ତୋ ଭୁବନେ , ଧ୍ୟାନ କର ତାକୁ ସଦା ତୋର ମନେ । ।

ଗୃହେ ରହୁ ସୁଖେ ଯାହାରି ଦୟାରେ , ଭଜ ତାକୁ ଆଠ-ପ୍ରହର ଜିହ୍ଵାରେ । ।

ଯା ପ୍ରସାଦେ ସୁଖ-ରସ କରୁ ଭୋଗ , 'ନାନକ' ତାହାରେ କର ଧ୍ୟାନ ଯୋଗ । । ୧ । ।

-- ଜିହ୍ଵ ପ୍ରସାଦି ପାଟ ପଟଂବର ହଜାଣନ୍ତି । । ତିସନ୍ତି ତିଆଗି କତ ଅଖର ଲୁଭାଣନ୍ତି । । ଜିହ୍ଵ ପ୍ରସାଦି ସୁଖି ସେଜ ସୋଇଜେ । । ମନ ଆଠ ପହର ତାକା ଜସୁ ଗାଣିଜେ । । ଜିହ୍ଵ ପ୍ରସାଦି ତୁଟୁ ସଭୁ କୋଉ ମାନେ । । ମୁଖି ତାକୋ ଜସୁ ରସନ ବଖାନେ । । ଜିହ୍ଵ ପ୍ରସାଦି ତେରୋ ରହତା ଧରମୁ । । ମନ ସଦା ପିଆଇ କେଖଲ ପାରବ୍ରହମୁ । । ପ୍ରଭ ଜୀ ଜପତ ଦରଗହ ମାନୁ ପାଖନ୍ତି । । ନାନକ ପତି ସେତୀ ପରି ଜାଣନ୍ତି । । ୨ । ।

ପାଟ ପାତାମ୍ବର ପିନ୍ଧୁ ଯା ଦୟାରେ , ତାକୁ ଛାଡ଼ି ଆଉ ଲୋଭାଉ କାହାରେ । ।

ଯାହା ପରସାଦେ ତୋ ସୁଖ-ଶୟନ , ଆଠ ପହର ତା ଯଶ କର ଗାନ । ।

ଯାହା ପରସାଦେ ପାଉ ତୁ ସମ୍ମାନ , ମୁଖେ ତାହା ଯଶ ରସ ତୁ ବଖାଣ । ।

ଯାହା ପରସାଦେ ରହେ ତୋର ଧର୍ମ , ଭଜ ମନ ସଦା ସେହି ପରବ୍ରହ୍ମ । ।

ଭଜିଲେ ଆସ୍ଥାନେ ପାଇବୁ ଆଦର , 'ନାନକ' ସମ୍ମାନେ ଯିବୁ ନିଜ ଘର । । ୨ । ।

--ଜିହ୍ଵ ପ୍ରସାଦି ଆରୋଗ କଂଚନ ଦେହୀ । । ଲିଖି ଲାଖନ୍ତୁ ତିସୁ ରାମ ସନେହୀ । । ଜିହ୍ଵ ପ୍ରସାଦି ତେରୋ ଓଲ ରହତ । । ମନ ସୁଖ ପାଖନ୍ତି ହରି ହରି ଜସୁ କହତ । । ଜିହ୍ଵ ପ୍ରସାଦି ତେରୋ ସଗଲ ଛିଦ୍ର ଢାକେ । । ମନ ସରନୀ ପରୁ ଠାକୁର ପ୍ରଭ ତା କୈ । । ଜିହ୍ଵ ପ୍ରସାଦି ତୁଟୁ କୋ ନ ପହୁଡ଼େ । । ମନ ସାସି ସାସି ସିମରନ୍ତୁ ପ୍ରଭ ଉଡ଼େ । । ଜିହ୍ଵ ପ୍ରସାଦି ପାଇ

ଦୁଇଭ ଦେହ । । ନାନକ ତାଙ୍କୀ ଭଗତି କରେହ । । ୩ । ।

ଯା ଲାଗି ନିରୋଗ କାଞ୍ଚନ ଶରୀର , ସଦା ସେ ରାମଙ୍କୁ ଚିତ୍ତେ ରଖ ତୋର । ।

ଯା ପ୍ରସାଦେ ତୋର ରହିଛି ଆଶ୍ରୟ , ସୁଖ ତୁ ପାଇବୁ ଯଶ ତାର କହ । ।

ଯା ପ୍ରସାଦେ ଲୁଚେ ସାରା ଦୋଷ ତୋର , ନିଆ ଆରେ ମନ ଶରଣ ତାହାର । ।

ଯା ପ୍ରସାଦେ ଦୁଃଖ ନ ଆସେ ତୋ ପାଶେ , ସୁମର ସେ ମହାପ୍ରଭୁ ପ୍ରତି ଶ୍ବାସେ । ।

ଯା ପ୍ରସାଦେ ମିଳେ ଦୁର୍ଲଭ ଶରୀର , ‘ନାନକ’ ତାହାର ଭକ୍ତି ତୁହି କର । । ୩ । ।

--ଜିହ ପ୍ରସାଦି ଆଭୁଷନ ପହିରୀଜେ । । ମନ ତିସୁ ସିମରତ କିଉ ଆଲସୁ କୀଜେ । । ଜିହ
ପ୍ରସାଦି ଅସ୍ତ୍ର ହସତି ଅସ୍ତ୍ରାଞ୍ଜା । । ମନ ତିସୁ ପ୍ରଭ କଉ କବହୁ ନ ବିସାରୀ । । ଜିହ
ପ୍ରସାଦି ବାଗ ମିଲଖ ଧନା । । ରାଖୁ ପରୋଇ ପ୍ରଭୁ ଅପୁନେ ମନା । । ଜିନି ତେରୀ ମନ
ବନତ ବନାଇ । । ଉଠତ ବେଠତ ସଦ ତିସହି ପିଆଇ । । ତିସହି ପିଆଇ ଜୋ ଏକ
ଅଲଗେ । । ଇହା ଉହା ନାନକ ତେରୀ ରଖେ । । ୪ । ।

ଯାହାର କୃପାରେ ପିଛୁ ଆଭୁଷଣ , ଅଳସୋଇ କିପାଁ ନକରୁ ସୁରଣ । ।

ଯା ପ୍ରସାଦେ ବସୁ ଅଶ୍ବ-ହସ୍ତୀ ପରେ , ମନ କେବେ ତୁହି ନ ଭୁଲିବୁ ତାରେ । ।

ଯା ପ୍ରସାଦେ ଧନ ଭୂମି ଘର-ଦ୍ବାର , ସେ ପ୍ରଭୁକୁ ଗୁଛି ରଖ ମନେ ତୋର । ।

ଯେଉଁ ପ୍ରଭୁ ତୋତେ ଗଢ଼ିଛି ଯତନେ , ଶୟନେ ସପନେ ରଖ ତାକୁ ଧ୍ୟାନେ । ।

ତାକୁ ଧ୍ୟାନ କର ଯେ ଏକ ଅଲେଖ , ସର୍ବତ୍ର ତୋ ମାନ ରଖିବ ‘ନାନକ’ । । ୪ । ।

--ଜିହ ପ୍ରସାଦି କରହି ପୁନ ବହୁ ଦାନ । । ମନ ଆଠ ପହର କରି ତିସକା ପିଆନ । ।
ଜିହ ପ୍ରସାଦି ଦୁ ଆଚାର ବିଉହାରୀ । । ତିସୁ ପ୍ରଭ କଉ ସାସି ସାସି ଚିତାରୀ । । ଜିହ
ପ୍ରସାଦି ତେରୀ ସୁନ୍ଦର ରୂପ । । ସୋ ପ୍ରଭୁ ସିମରହୁ ସଦା ଅନୁପ । । ଜିହ ପ୍ରସାଦି ତେରୀ
ନୀକୀ ଜାତି । । ସୋ ପ୍ରଭୁ ସିମରି ସଦା ଦିନ ରାତି । । ଜିହ ପ୍ରସାଦି ତେରୀ ପତି
ରହେ । । ଗୁର ପ୍ରସାଦି ନାନକ ଜସୁ କହେ । । ୫ । ।

ଯା ପ୍ରସାଦେ କରୁ ବହୁ ଦାନ ପୁଣ୍ୟ , ଆଠ-ପହର ତୁ କର ତାର ଧ୍ୟାନ । ।

ଯା ପ୍ରସାଦେ ପାଲୁ ତୁ ରୀତି-ନୀତିକୁ , ପ୍ରତି ଶ୍ବାସେ ଧ୍ୟାନ କର ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ । ।

ଯାହାର ଦୟାରେ ତୋ ରୂପ ସୁନ୍ଦର , ସଦା ତୁହି ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସୁମର । ।

ଯାହାର ପ୍ରସାଦେ ଉତ୍ତମ ତୋ ଜାତି , ସୁମର ତୁହି ସେ ପ୍ରଭୁ ଦିନ-ରାତି । ।

ଯାହାର ପ୍ରସାଦେ ରହିଛି ତୋ ମାନ , ଗୁରୁ କୃପାରେ ତା ଯଶ କର ଗାନ । । ୫ । ।

--ଜିହ୍ମ ପ୍ରସାଦି ସୁନନ୍ଦି କରନ ନାଦ । । ଜିହ୍ମ ପ୍ରସାଦି ପେଶନ୍ଦି ବିସମାଦ । । ଜିହ୍ମ ପ୍ରସାଦି
ବୋଲନ୍ଦି ଅଂମ୍ବିତ ରସନା । । ଜିହ୍ମ ପ୍ରସାଦି ସୁଖି ସହଜେ ବସନା । । ଜିହ୍ମ ପ୍ରସାଦି ହସତ
କର ଚଲନ୍ଦି । । ଜିହ୍ମ ପ୍ରସାଦି ସଂପୂରନ ଫଳନ୍ଦି । । ଜିହ୍ମ ପ୍ରସାଦି ପରମ ଗତି ପାଞ୍ଜନ୍ଦି । ।
ଜିହ୍ମ ପ୍ରସାଦି ସୁଖି ସହଜି ସମାଞ୍ଜନ୍ଦି । । ଯଦା ପ୍ରଭୁ ତିଆଗି ଅଞ୍ଜର କତ ଲାଗନ୍ତୁ । । ଗୁରୁ
ପ୍ରସାଦି ନାନକ ମନି ଜାଗନ୍ତୁ । । ୬ । ।

ଯାହାର କୃପାରେ ନାଦ ଶୁଣେ କର୍ଣ୍ଣ , ନାନା କରତୁକ ଦେଖଇ ନୟନ । ।
ଭାଷଇ ରସନା ମିଷ୍ଟ ଯା କୃପାରେ , ବାସ କରୁ ଏଥେ ସହଜ ସୁଖରେ । ।
ଯାହାର କୃପାରେ ହସ୍ତ-ପଦ ଚଳେ , ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଫଳ କର୍ମଫଳ ଫଳେ । ।
ପରମ-ଗତି କୁ ଯା ପ୍ରସାଦେ ପାଉ , ଯା ଲାଗି ନିର୍ବିଘ୍ନେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ତୁ ରହୁ । ।
ଭୁଲି ସେହି ପ୍ରଭୁ କରୁ କାହା ଧ୍ୟାନ , 'ନାନକ' ଯାଗ୍ରତ ରଖ ତୋର ମନ । । ୭ । ।

--ଜିହ୍ମ ପ୍ରସାଦି ତୁଁ ପ୍ରଗଟୁ ସଂସାରି । । ତିସୁ ପ୍ରଭୁ କଉ ମୂଲି ନ ମନହୁ ବିସାରି । । ଜିହ୍ମ
ପ୍ରସାଦି ତେରା ପରତାପୁ । । ରେ ମନ ମୁତ ତୁ ତା କଉ ଜାପୁ । । ଜିହ୍ମ ପ୍ରସାଦି ତେରେ
କାରଜ ପୁରେ । । ତିସନ୍ଦି ଜାନୁ ମନ ସଦା ହଜୁରେ । । ଜିହ୍ମ ପ୍ରସାଦି ତୁଁ ପାଞ୍ଜନ୍ଦି ସାରୁ । ।
ରେ ମନ ମେରେ ତୁଁ ତା ସିଉ ରାତୁ । । ଜିହ୍ମ ପ୍ରସାଦି ସଭ କୀ ଗତି ହୋଇ । । ନାନକ
ଜାପୁ ଜପେ ଜପୁ ସୋଇ । । ୮ । ।

ଯା ପ୍ରସାଦେ ତୁହି ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଏ ଭବେ , ଭୁଲି ନ ଯା ମନୁ ସେ ପ୍ରଭୁକୁ କେବେ । ।
ଯାହାର ପ୍ରସାଦେ ତୋର ଏ ପ୍ରତାପ , ଆରେ ମୁତ ମନ ତାକୁ କର ଜପ । ।
ଯାଲାଗି ତୋ କାର୍ଯ୍ୟ ହୁଅଇ ସଫଳ , ଜାଣ ତୁହି ସେହି ସଦା ସଙ୍ଗୀ ତୋର । ।
ଯାହାରି କୃପାରେ ତୁ ପାଇବୁ ସତ୍ୟ , ମନ ରହୁ ସଦା, ତାହା ସଙ୍ଗେ ରତ । ।
ଯା ଲାଗି ସବୁରି ସୁଗତି ହୁଅଇ , 'ନାନକ' ମୁହିଁ ତା ଜପ ଜପୁଥାଇ । । ୯ । ।

--ଆସି ଜପାଏ ଜପେ ସୋ ନାଉ । । ଆସି ଗାଞ୍ଜାଏ ସୁ ହରି ଗୁନ ଗାଉ । । ପ୍ରଭୁ କିରପା
ତେ ହୋଇ ପ୍ରଗାସୁ । । ପ୍ରଭୁ ଦଇଆ ତେ କମଲ ବିଗାସୁ । । ପ୍ରଭୁ ସୁପ୍ରସଂନ ବସିେ ମନି
ସୋଇ । । ପ୍ରଭୁ ଦଇଆ ତେ ମତି ଉତମ ହୋଇ । । ସରବ ନିଧାନ ପ୍ରଭୁ ତେରା

ମଇଆ ।। ଆପହୁ କହୁ ନ କିନହୁ ଲଇଆ ।। ଜିତୁ ଜିତୁ ଲାଖହୁ ତିତୁ ଲଗହି ହରି
ନାଥ ।। ନାନକ ଇନ କୈ କହୁ ନ ହାଥ ।। ୮ ।। ୬ ।।

ପ୍ରଭୁ ଜପାଇଲେ ଜପୁଆଇ ମନ , ଗାନକରାଇଲେ ଗାଏ ହରି ଗୁଣ ।।
ପ୍ରଭୁ ଦୟା କଲେ ହୁଏ ପ୍ରକାଶିତ , ତା ଚିତ୍ତ-କମଳ ହୁଏ ବିକଶିତ ।।
ପ୍ରଭୁ ସୁପ୍ରସନ୍ନେ ଚିତ୍ତେ କଲେ ବାସ , ହୁଅଇ ଉତ୍ତମ ବୁଦ୍ଧିର ବିକାଶ ।।
ତୋ କୃପା ଦୃଷ୍ଟିରେ ସର୍ବଧନ ଥାଇ , ନିଜେ କିଏ କିଛି ନ ପାରଇ ନେଇ ।।
ଯହିଁ ରଖୁ ତହିଁ ଜୀବ ରହେ, ହରି ! ନାନକ ନିଜେ କେ କି ପାରିବ କରି ।। ୮ ।। ୬ ।।

ସଲୋକ ।। ଶ୍ଳୋକ ।।

ଅଗମ ଅଗାଧି ପାରବ୍ରହ୍ମ ସୋଇ ।। ଜୋ ଜୋ କହେ ସୁ ମୁକତା ହୋଇ ।।

ସୁନି ମାତା ନାନକୁ ବିନଷ୍ଟତା ।। ସାଧ ଜନା କୀ ଅଚରଜ କଥା ।। ୧ ।।

ଅଗମ୍ୟ ଅଗାଧ ପରବ୍ରହ୍ମ ସେହି , ଜପେ ଯିଏ ସେହୁ ମୁକତ ହୁଅଇ ।
ନାନକ ବିନତି ଶୁଣ ଆରେ ମିତ , ସାଧୁ ଜନ ଶୁଣ ଅଟଇ ଅଭୁତ ।। ୧ ।।

ଅଷ୍ଟପଦୀ ।।

--ସାଧ କୈ ସଂଗି ମୁଖ ଉଜଲ ହୋତ ।। ସାଧ ସଂଗି ମଲ୍ଲ ସଗଲୀ ଖୋତ ।। ସାଧ କୈ
ସଂଗି ମିଟେ ଅଭିମାନୁ ।। ସାଧ କୈ ସଂଗି ପ୍ରଗଟେ ସୁଗିଆନୁ ।। ସାଧ କୈ ସଂଗି ବୁଝେ
ପ୍ରଭୁ ନେରା ।। ସାଧ ସଂଗି ସଭୁ ହୋତ ନିବେରା ।। ସାଧ କୈ ସଂଗି ପାଏ ନାମ
ରତନୁ ।। ସାଧ କୈ ସଂଗି ଏକ ଉପରି ଜତନୁ ।। ସାଧ କୀ ମହିମା ବରନୈ କଉନୁ
ପ୍ରାନ୍ତ ।। ନାନକ ସାଧ କୀ ସୋଭା ପ୍ରଭୁ ମାହି ସମାନ୍ତ ।। ୧ ।।

ସାଧୁସଙ୍ଗେ ମୁଖ ହୁଅଇ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ , ଦୂର ହୁଏ ମନୁ କଲୁଷ ସକଳ ।।
ସାଧୁସଙ୍ଗେ କଲେ ତୁଟେ ଅଭିମାନ , ପ୍ରକଟ ହୁଅଇ ମନେ ଆତ୍ମ ଜ୍ଞାନ ।।
ସାଧୁସଙ୍ଗେ କଲେ ପ୍ରଭୁ ପାଶେ ଥାଇ , ମନରୁ ବିଷୟ ବାସନା ତୁଟଇ ।।
ସାଧୁସଙ୍ଗେ କଲେ ମିଳେ ନାମ ରତ୍ନ , ପ୍ରଭୁସଙ୍ଗେ ଲାଗି ଦାସ କରେ ଯତ୍ନ ।।
ସାଧୁଙ୍କ ମହିମା କେ ପାରିବ କହି , ସାଧୁଜନ ଶୋଭା ପ୍ରଭୁଠାରେ ଥାଇ ।। ୧ ।।

-- ସାଧ କୈ ସଂଗି ଅଗୋଚରୁ ମିଲେ ।। ସାଧ କୈ ସଂଗି ସଦା ପରପୁଲେ ।। ସାଧ କୈ
ସଂଗି ଆଶ୍ରୟ ବସି ପଂଚା ।। ସାଧ ସଂଗି ଅମ୍ରିତ ରସୁ ଭୁଂଚା ।। ସାଧ ସଂଗି ହୋଇ ସଭ

କୀ ରେନ । । ସାଧ କୈ ସଂଗି ମନୋହର ବୈନ । । ସାଧ କୈ ସଂଗି ନ କତହୁଁ ଧାଣ୍ଡେ । ।
ସାଧ ସଂଗି ଅସଥିତି ମନୁ ପାଣ୍ଡେ । । ସାଧ କୈ ସଂଗି ମାଇଆ ତେ ଭିନ । । ସାଧ ସଂଗି
ନାନକ ପ୍ରଭ ସୁପ୍ରସନ୍ନ । । ୨ । ।

ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ ମିଳେ ଅଗୋଚର , ସଦା ରହେ ଦାସ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ସୁନ୍ଦର । ।
ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ ପଞ୍ଚଦୂତ ବନ୍ଧ୍ୟ , ଭୋଗ କରେ ଦାସ ନାମ ସୁଧାରସ । ।
ସବୁରି ଚରଣ-ରେଣୁ ହୁଏ ମନ , ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ ସୁନ୍ଦର ବଚନ । ।
ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ କେଶିକି ନ ଧାଇଁ , ଚଞ୍ଚଳିତ ମନ ଥାଏ ସ୍ଥିର ହୋଇ । ।
ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ ମାୟା ମୁକ୍ତ ମନ , ‘ନାନକ’ ହୁଅନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ସୁପ୍ରସନ୍ନ । । ୨ । ।
(ପଞ୍ଚଦୂତ :-କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ, ଅହଂକାର ଆଦି ପଞ୍ଚ ବିକାର)

--ସାଧ ସଂଗି ଦୁସମନ ସଭି ମୀତ । । ସାଧୁ କୈ ସଂଗି ମହା ପୁନୀତ । । ସାଧ ସଂଗି କିସ
ସିଦ୍ଧ ନହୀ ବୈରୁ । । ସାଧ କୈ ସଂଗି ନ ବୀଗା ପୈରୁ । । ସାଧ କୈ ସଂଗି ନାହୀ କୋ
ମଂଦା । । ସାଧ ସଂଗି ଜାନେ ପରମାନନ୍ଦା । । ସାଧ କୈ ସଂଗି ନାହୀ ହଉ ତାପୁ । । ସାଧ
କୈ ସଂଗି ତଜେ ସଭୁ ଆପୁ । । ଆପେ ଜାନେ ସାଧ ବଡ଼ାଇ । । ନାନକ ସାଧ ପ୍ରଭୁ ବନି
ଆଇ । । ୩ । ।

ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ ଶତ୍ରୁ ହୁଏ ମିତ୍ର , କଲୁଷିତ ମନ ହୁଅଇ ପବିତ୍ର । ।
ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ ଶତ୍ରୁତା ନ ରହେ , ଅବାଟକୁ ପାଦ କେବେହେଁ ନ ଯାଏ । ।
ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ ହୁଏ ନାହିଁ ମନ୍ଦ , ଜାଣିପାରେ ଦାସ ସେ ପରମାନନ୍ଦ । ।
ସାଧୁସଙ୍ଗତରେ ନାହିଁ ଅହଂକାର , ସବୁ ଅଭିମାନ ହୋଇ ଯାଏ ଦୂର । ।
ପ୍ରଭୁହିଁ ଜାଣନ୍ତି ସାଧୁଙ୍କ ବଡ଼ାଇ , ସାଧୁ-ପ୍ରଭୁ-ପ୍ରୀତି ‘ନାନକ’ ବଢ଼ଇ । । ୩ । ।

--ସାଧ କୈ ସଂଗି ନ କବହୁଁ ଧାଣ୍ଡେ । । ସାଧ କୈ ସଂଗି ସଦା ସୁଖ ପାଣ୍ଡେ । । ସାଧ
ସଂଗି ବସତୁ ଅଗୋଚର ଲହେ । । ସାଧୁ କୈ ସଂଗି ଅଜରୁ ସହେ । । ସାଧ କୈ ସଂଗି
ବସେ ଥାନି ଉଚେ । । ସାଧୁ କୈ ସଂଗି ମହଲି ପହୁଚେ । । ସାଧ କୈ ସଂଗି ଦ୍ଵିତେ ସଭି
ଧରମ । । ସାଧ କୈ ସଂଗି କେଶଲ ପାରବ୍ରହ୍ମମ । । ସାଧ କୈ ସଂଗି ପାଇ ନାମ
ନିଧାନ । । ନାନକ ସାଧୁ କୈ କୁରବାନ । । ୪ । ।

ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ କେବେହେଁ ନ ଧାଏଁ , ଚଞ୍ଚଳିତ ମନ ସଦା ସୁଖ ପାଏ । ।

ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ ଦୁର୍ଲଭ ମିଳଇ , ଅସହ୍ୟ ସହଜେ ସହି ତ ଦୁଅଇ । ।
 ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ ମିଳେ ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥାନ , ଅକାଳତରଣେ ରତ ରହେ ମନ । ।
 ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ ଧର୍ମେ ଦୃଢ଼ ମନ , ଦାସ ଜାଣେ ପ୍ରଭୁ ଏକ ପରବ୍ରହ୍ମ । ।
 ସାଧୁସଙ୍ଗେ ମିଳେ ସେ ନାମ ନିଧାନ , ‘ନାନକ’ ସାଧୁଙ୍କୁ କରେ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ । । ୪ । ।

--ସାଧ କୈ ସଂଗି ସଭ କୁଲ ଉଧାରୈ । । ସାଧ ସଂଗି ସାଜନ ମାତ କୁଟଂବ
 ନିସତାରୈ । । ସାଧୁ କୈ ସଂଗି ସୋ ଧନୁ ପାଞ୍ଚୈ । । ଜିସୁ ଧନ ତେ ସଭୁ କୌ
 ଝରସାଞ୍ଚୈ । । ସାଧ ସଂଗି ଧରମରାଇ କରେ ସେଷା । । ସାଧ କୈ ସଂଗି ସୋଭା ସୁର
 ଦେଷା । । ସାଧୁ କୈ ସଂଗି ପାପ ପଲାଇନ । । ସାଧ ସଂଗି ଅଂମିତ ଗୁନ ଗାଇନ । । ସାଧ
 କୈ ସଂଗି ସୁବ ଥାନ ଗଂମି । । ନାନକ ସାଧ କୈ ସଂଗି ସଫଲ ଜନମ । । ୫ । ।

ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ କୁଳକୁ ଉଦ୍ଧାରେ , ସୁଜନ-କୁଟୁମ୍ବ-ମିତ୍ର ସେ ନିସ୍ତାରେ । ।
 ସାଧୁସଙ୍ଗତରେ ମିଳେ ସେହି ଧନ , ଯେଉଁ ଧନ ପାଇ ତୃପ୍ତ ସର୍ବଜନ । ।
 ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ ଯମ କରେ ସେବା , ଦେବରାଜ ଇନ୍ଦ୍ର ବୃଦ୍ଧି କରେ ଶୋଭା । ।
 ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ ପାପ ନାଶ ଯାଏ , ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଅମୃତ-ଗୁଣ ଦାସ ଗାଏ । ।
 ସାଧୁସଙ୍ଗେ ହୁଏ ସର୍ବତ୍ର ଗମନ , ‘ନାନକ’ ସଫଳ ହୁଅଇ ଜନମ । । ୫ । ।

--ସାଧ କୈ ସଂଗି ନହୀ କହୁ ଘାଲ । । ଦରସନୁ ଭେଟତ ହୋତ ନିହାଲ । । ସାଧ କୈ
 ସଂଗି କଲୁଗତ ହୃତୈ । । ସାଧ କୈ ସଂଗି ନରକ ପରହୃତୈ । । ସାଧ କୈ ସଂଗି ଇହା
 ଉହା ସୁହେଲା । । ସାଧ ସଂଗି ବିଛୁରତ ହରି ମେଲା । । ଜୋ ଇଛେ ସୋଇ ପଲୁ
 ପାଞ୍ଚୈ । । ସାଧ କୈ ସଂଗି ନ ବିରଥା ଜାଞ୍ଚୈ । । ପାରବ୍ରହ୍ମ ସାଧ ରିଦ ବସୈ । । ନାନକ
 ଉଧରୈ ସାଧ ସୁନି ରସୈ । । ୬ । ।

ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ ତପ ଲୋଡ଼ା ନାହିଁ , ଦର୍ଶନ ମାତ୍ରକେ ଆନନ୍ଦ ମିଳଇ । ।
 ସାଧୁସଙ୍ଗ ପାପ ବିନାଶ କରଇ , ନରକରୁ ଦାସ ରକ୍ଷା ପାଇଥାଇ । ।
 ସାଧୁସଙ୍ଗେ ସୁଖ ଲୋକ-ପରଲୋକେ , ହୃଦିଧିବା ଜୀବ, ହରିଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ । ।
 ଯାହା ଇଚ୍ଛା ସେହି ଫଳ ମିଳି ଥାଇ , ସାଧୁସଙ୍ଗ କେବେ ବ୍ୟର୍ଥ ଯାଏ ନାହିଁ । ।
 ସାଧୁ ହୃଦୟରେ ବସେ ପରବ୍ରହ୍ମ , ଦାସ ତରେ ଶୁଣି ସାଧୁ ମୁଖୁ ନାମ । । ୬ । ।

--ସାଧ କୈ ସଂଗି ସୁନଉ ହରି ନାଉ । । ସାଧ ସଂଗି ହରି କେ ଶୁନ ଗାଉ । । ସାଧ କୈ ସଂଗି ନ ମନ ତେ ବିସରୈ । । ସାଧ ସଂଗି ସରପର ନିସତରୈ । । ସାଧ କୈ ସଂଗି ଲଗେ ପ୍ରଭୁ ମୀଠା । । ସାଧୁ କୈ ସଂଗି ଘଟି ଘଟି ଡୀଠା । । ସାଧ ସଂଗି ଭବ ଆଗିଆକାରୀ । । ସାଧ ସଂଗି ଗତି ଭଲ ହମାରୀ । । ସାଧ କୈ ସଂଗି ମିଟେ ସଭ ରୋଗ । । ନାନକ ସାଧ ଭେଟେ ସଂଜୋଗ । । ୭ । ।

ସାଧୁସଙ୍ଗ କରି ଶୁଣ ହରିନାମ , ସାଧୁସଙ୍ଗ କରି ଗାଅ ହରି ଶୁଣ । ।
 ସାଧୁସଙ୍ଗେ ପ୍ରଭୁ ବିସ୍ମୃତ ନ ହୁଏ , ଭକତ ଅବଶ୍ୟ ପରିତ୍ରାଣ ପାଏ । ।
 ସାଧୁସଙ୍ଗେ ଲାଗେ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରିୟ ଧନ , ଘଟେ ଘଟେ ପ୍ରଭୁ ଦିଏ ଦରଶନ । ।
 ସାଧୁସଙ୍ଗେ ଦାସ ପ୍ରଭୁ ଆଜ୍ଞାକାରୀ , ସାଧୁସଙ୍ଗେ ଗତି ହୁଅଇ ଆମରି । ।
 ସାଧୁସଙ୍ଗତରେ ଦୂର ହୁଏ ରୋଗ , ସାଧୁସଙ୍ଗ ମିଳେ ଥିଲେ ବଡ଼ ଭାଗ୍ୟ । । ୭ । ।

--ସାଧ କୀ ମହିମା ବେଦ ନ ଜାନହି । । ଜେତା ସୁନହି ତେତା ବଣିଆନହି । । ସାଧ କୀ ଉପମା ତିହୁ ଗୁଣ ତେ ଦୂରି । । ସାଧ କୀ ଉପମା ରହୀ ଭରପୁରି । । ସାଧ କୀ ସୋଭା କା ନାହୀ ଅଂତ । । ସାଧ କୀ ସୋଭା ସଦା ବେଅଂତ । । ସାଧ କୀ ସୋଭା ଭଟ ତେ ଭଟୀ । । ସାଧ କୀ ସୋଭା ମୂଟ ତେ ମୂଟୀ । । ସାଧ କୀ ସୋଭା ସାଧ ବନିଆଇ । । ନାନକ ସାଧ ପ୍ରଭୁ ଭେଦୁ ନ ଭାଇ । । ୮ । । ୭ । ।

ସାଧୁଙ୍କ ମହିମା ବେଦ ନ ଜାଣଇ , ଯାହା ଶୁଣିଥାଇ ତାହା ବଖାଣଇ । ।
 ସାଧୁଙ୍କ ଉପମା ତ୍ରିଗୁଣରୁ ଦୂର , ସାଧୁଙ୍କ ଉପମା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ତୁଲ । ।
 ସାଧୁଙ୍କ ଶୋଭାର ନାହିଁ କାହିଁ ଅନ୍ତ , ସାଧୁଙ୍କର ଶୋଭା ସର୍ବଦା ଅନନ୍ତ । ।
 ସାଧୁଜନ ଶୋଭା ଉଚ୍ଚଠାରୁ ଉଚ୍ଚ , ମହାନୁ-ମହାନ ବହୁରୁ ବହୁତ । ।
 ସାଧୁଙ୍କର ଶୋଭା ସାଧୁଙ୍କୁ ସାଜଇ , ସାଧୁ ପ୍ରଭୁ ମଧ୍ୟେ କିଛି ଭେଦ ନାହିଁ । । ୮ । । ୭ । ।

ସଲୋକ । । ଶ୍ଳୋକ । ।

ମନି ସାଗା ମୁଖି ସାଗା ସୋଇ । । ଅଖରୁ ନ ପେଶୈ ଏକସୁ ବିନୁ କୋଇ । ।
 ନାନକ ଇହ ଲକ୍ଷଣ ବ୍ରହ୍ମମଣିଆନୀ ହୋଇ । । ୧ । ।

ମନେ ସତ୍ୟ ଥାଇ ମୁଖେ ସତ୍ୟଥାଇ , ଏକ ବିନୁ ଆଉ କାରେ ନ ଦେଖଇ ।
 ନାନକ କହଇ , ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀଙ୍କର ଏ ଲକ୍ଷଣ ଥାଇ । ।

ଅଷ୍ଟପଦୀ । ।

--ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ ସଦା ନିରଲେପ । । ଜୈସେ ଜଳ ମହି କମଳ ଅଲେପ । । ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ
ସଦା ନିରଦୋଷ । । ଜେସେ ସୁରୁ ସରବ କଉ ସୋଖ । । ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କୈ ଦ୍ଵିସଚି
ସମାନି । । ଜୈସେ ରାଜ ରଂକ କଉ ଲାଗେ ତୁଲି ପଞ୍ଜାନ । । ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କୈ ଧୀରଜୁ
ଏକ । । ଜିଉ ବସୁଧା କୋଉ ଖୋଦେ କୋଉ ଚଂଦନ ଲେପ । । ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କା ଇହେ
ଗୁନାଉ । । ନାନକ ଜିଉ ପାଞ୍ଜକ କା ସହଜ ସୁଭାଉ । । ୧ । ।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ସଦା ସଂସାରେ ନିର୍ଲିପ୍ତ , ଯଥା ଜଳ ମଧ୍ୟେ କମଳ ଅସିକ୍ତ । ।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ସଦା ଥାଇ ନିରିଦୋଷ , ଯଥା ସୂର୍ଯ୍ୟ ଶେଷି ନିଏ ସବୁ ରସ । ।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ସର୍ବେ ଦେଖଇ ସମାନ , ଯଥା ରାଜାରଂଜେ ଲାଗଇ ପବନ । ।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ସଦା ଧୈର୍ଯ୍ୟ ରଖିଥାଏ , ଖନନ ଚନ୍ଦନ ଯଥା ଧରା ସହେ । ।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀଙ୍କର ଥାଏ ଏହି ଗୁଣ , ‘ନାନକ’ ସେପରି ଅଗ୍ନିର ଦହନ । । ୧ । ।

--ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ ନିରମଳ ତେ ନିରମଲା । । ଜୈସେ ମୈଲୁ ନ ଲାଗୌ ଜଲା । ।
ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କୈ ମନି ହୋଇ ପ୍ରଗାସୁ । । ଜୈସେ ଧର ଉପରି ଆକାସୁ । । ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ
କୈ ମିତ୍ର ସବୁ ସମାନି । । ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କୈ ନାହୀ ଅଭିମାନ । । ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ ଉଚ ତେ
ଉଚା । । ମନି ଅପନୈ ହୈ ସଭ ତେ ନୀଚା । । ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ ସେ ଜନ ଭଏ । । ନାନକ
ଜିନ ପ୍ରଭୁ ଆପି କରେଇ । । ୨ । ।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ଥାଇ ସର୍ବଦା ନିର୍ମଳ , ଜଳକୁ ସେସନ ନ ଲାଗଇ ମଳ । ।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ମନ ସଦା ଆଲୋକିତ , ଧରାପରେ ଯଥା ଆକାଶ ବିଦିତ । ।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ଲାଗି ଶତ୍ରୁ-ମିତ୍ର ସମ , ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀଙ୍କର ନାହିଁ ଅଭିମାନ । ।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ଅଟେ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ , ନିଜମନେ ସେହୁ ସବୁଠାରୁ ନୀଚ । ।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ସେହି ଜନ ହୋଇଥାଇ , ‘ନାନକ’ ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁହିଁ କରଇ । । ୨ । ।

--ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ ସଗଲ କୀ ରୀନା । । ଆତମ ରସୁ ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ ଚୀନା । ।
ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କୀ ସଭ ଉପରି ମଇଆ । । ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ ତେ କହୁ ବୁରା ନ ଭଇଆ । ।
ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ ସଦା ସମଦରସୀ । । ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କୀ ଦ୍ଵିସଚି ଅଂମିତୁ ବରସୀ । ।
ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ ବଂଧନ ତେ ମୁକତା । । ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କୀ ନିରମଲ ଭୁଗତା । ।

ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କା ଭୋଜନୁ ଗିଆନ । । ନାନକ ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କା ବ୍ରହ୍ମମ ପିଆନୁ । । ୩ । ।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ରହେ ପଦରଜ ସମ , ଥାଏ ପେଶୁ ତାର ଆତ୍ମାନନ୍ଦ ଜ୍ଞାନ । ।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ଦେଖେ ସବୁକୁ କୃପାରେ , କାହା ଅମଙ୍ଗଳ କେବେ ସେ ନ କରେ । ।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ସଦା ସମଦର୍ଶୀ ଥାଇ , ଦୃଷ୍ଟିରୁ ତାହାର ସୁଧା ବରଷଇ । ।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ଥାଏ ବନ୍ଦନରୁ ମୁକ୍ତ , ତା ଜୀବନ ଶୁଦ୍ଧ ଗଉରବ ଯୁକ୍ତ । ।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀଙ୍କର ଜ୍ଞାନହିଁ ଭୋଜନ , ‘ନାନକ’ ସଂତତ ବ୍ରହ୍ମହିଁ ପିଆନ । । ୩ । ।

--ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ ଏକ ଉପରି ଆସ । । ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କା ନହୀ ବିନାସ । । ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ
କୈ ଗରୀବୀ ସମାହା । । ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ ପରଉପକାର ଉମାହା । । ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କୈ
ନାହୀ ଧଂଧା । । ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ ଲେ ଧାଞ୍ଜରୁ ବଂଧା । । ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କୈ ହୋଇ ସୁ
ଭଲ । । ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ ସୁଫଲ ଫଲ । । ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ ସଂଗି ସଗଲ ଉଧାରୁ । । ନାନକ
ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ ଜପୈ ସଗଲ ସଂସାରୁ । । ୪ । ।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ କରେ ଏକ ବ୍ରହ୍ମେ ଆଶ , ତା ଆତ୍ମଜ୍ଞାନର ନୁହଇ ବିନାଶ । ।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ମନ ଦାରିଦ୍ର୍ୟରେ ଥାଇ , ପରୋପକାରେ ତା ହୃଦୟ ଆଗ୍ରହୀ । ।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ମନେ ଜଞ୍ଜାଳ ନ ଥାଇ , ଭୁଲ୍ଲା ମନକୁ ସେ ବାନ୍ଧିଣ ରଖଇ । ।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ଯାହା କରେ ସବୁ ଭଲ , ନରଜନ୍ମ ତାର ହୁଅଇ ସଫଳ । ।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ କରେ ସଭିଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର , ‘ନାନକ’ ତାସଙ୍ଗେ ଜପଇ ସଂସାର । । ୪ । ।

--ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କୈ ଏକୈ ରଂଗ । । ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କୈ ବସୈ ପ୍ରଭୁ ସଂଗ । ।
ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କୈ ନାମୁ ଆଧାରୁ । । ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କୈ ନାମୁ ପରଞ୍ଜାରୁ । । ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ
ସଦା ସଦ ଜାଗତ । । ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ ଅହଂବୁଧି ତିଆଗତ । । ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କୈ ମନି
ପରମାନନ୍ଦ । । ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କୈ ଘରି ସଦା ଅନନ୍ଦ । । ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ ସୁଖ ସହଜ
ନିଶାସ । । ନାନକ ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କା ନହୀ ବିନାସ । । ୪ । ।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ହୃଦେ ଏକ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରୀତି , ପ୍ରଭୁ ରହେ ସଦା ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ କତି । ।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀଙ୍କର ନାମହିଁ ଆଧାର , ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀଙ୍କର ନାମ ପରିବାର । ।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ରହେ ସର୍ବଦା ଜାଗ୍ରତ , ଅହଂବୁଧିରୁ ସେ ରହଇ ବିରତ । ।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ମନେ ସେ ପରମାନନ୍ଦ , ହୃଦୟେ ତାହାର ସତତ ଆନନ୍ଦ । ।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ କରେ ଆତ୍ମସୁଖେ ବାସ , ‘ନାନକ’ ତାହାର ନୁହଇ ବିନାଶ ।।୫।।

--ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ ବ୍ରହ୍ମମ କା ବେତା ।। ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ ଏକ ସଂଗି ହେତା ।।
ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କୈ ହୋଇ ଅଚିତ ।। ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କା ନିରମଲ ମଂତ ।। ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ
ଜିୟୁ କରେ ପ୍ରଭୁ ଆସି ।। ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କା ବତ ପରତାପ ।। ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କା ଦରସୁ
ବତଭାଗୀ ପାଇଁ ।। ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କଉ ବଲି ବଲି ଜାଇଁ ।। ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କଉ
ଖୋଜୁଛି ମହେସୁର ।। ନାନକ ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ ଆସି ପରମେସୁର ।।୬।।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ବ୍ରହ୍ମ ସ୍ୱରୂପ ଜାଣଇ , ଏକ ବ୍ରହ୍ମ ସଙ୍ଗେ ରତ ରହିଥାଇ ।।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ସଦା ନିଃକିନ୍ତ ରହଇ , ଉପଦେଶ ତାର ନିର୍ମଳ ଅଟଇ ।।

ପ୍ରଭୁ କଲେ ନର ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ହୁଏ , ଏ ଜଗତେ ବହୁ ପ୍ରସିଦ୍ଧି ସେ ପାଏ ।।

ବଡ଼ ଭାଗ୍ୟେ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ଦେଖା ପାଇ , ଥିବା ସଦା ତାରେ ସମର୍ପିତ ହୋଇ ।।

ଖୋଜୁଥାନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀଙ୍କୁ ଶଙ୍କର , ‘ନାନକ’ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞ ସ୍ୱରୂପ ବ୍ରହ୍ମର ।।୭।।

--ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କୀ କୀମତି ନାହିଁ ।। ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କୈ ସଗଲ ମନ ମାହିଁ ।।
ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କା କଉନ ଜାନୈ ଭେଦୁ ।। ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କଉ ସଦା ଅଦେସୁ ।।
ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କା କଥିଆ ନ ଜାଇ ଅଧ୍ୟାୟରୁ ।। ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ ସରବ କା ଠାକୁରୁ ।।
ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କୀ ମିତି କଉନୁ ବଖାନୈ ।। ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କୀ ଗତି ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ
ଜାନୈ ।। ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କା ଅଂତୁ ନ ପାରୁ ।। ନାନକ ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କଉ ସଦା
ନମସକାରୁ ।।୮।।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ଗୁଣ ଅମୂଲ୍ୟ ଅଟଇ , ସବୁ କିଛି ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ମନେ ଥାଇ ।।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ଭେଦ କେ ଜାଣି ପାରିବ , ତା ଆଗେ ନମିବା ଶୋଭାହିଁ ପାଇବ ।।

କହିତ ନୁହଇ ତାର ଅଧ୍ୟାକ୍ଷର , ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ଅଟେ ସବୁରି ଠାକୁର ।।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ଗୁଣ କେ ପାରେ ବଖାଣି , ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ଗତି ଜାଣେ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ।।

ଯା ଗୁଣ ସମୁଦ୍ରେ ନାହିଁ କାହିଁ ପାର , ସେହି ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ପାଦେ ନମସ୍କାର ।।୯।।

--ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ ସଉ ପ୍ରିସତି କା କରତା ।। ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ ସଦ ଜୀଝୈ ନହୀ
ମରତା ।। ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ ମୁକତି ଜୁଗତି ଜୀଅ କା ଦାତା ।। ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ ପୁରନ

ପୁରୁଷ ବିଧାତା ।। ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ ଅନାଥ କା ନାଥୁ ।। ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କା ସଭ ଉପରି
ହାଥୁ ।। ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କା ସଗଲ ଅକାରୁ ।। ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ ଆସି ନିରଂକାରୁ ।।
ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ କୀ ସୋଭା ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ ବନୀ ।। ନାନକ ବ୍ରହ୍ମମଗିଆନୀ ସରବ କା
ଧନୀ ।। ୮ ।। ୮ ।।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ କର୍ତ୍ତା ଏ ସାରା ସୃଷ୍ଟିର , ସଦା ସେ ଜୀବିତ ମୃତ୍ୟୁ ନାହିଁ ତାର ।।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ମୁକ୍ତି ଯୁକ୍ତି ଜୀବଦାତା , ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୁରୁଷ ବିଧାତା ।।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ଅଟେ ଅନାଥର ନାଥ , ସବୁରି ଉପରେ ଥାଏ ତାର ହାତ ।।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ରୂପ ଏ ସାରା ସଂସାର , ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ନିଜେ ପ୍ରଭୁ ନିରାକାର ।।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ଶୋଭା ତାକୁହିଁ ସାଜଇ , ‘ନାନକ’ ସବୁରି ସ୍ବାମୀ ସେ ଅଟଇ ।। ୮ ।। ୮ ।।

ସଲୋକ ।। ଶ୍ଳୋକ ।।

ଭରିଧାରେ ଜୋ ଅଟରି ନାମୁ ।। ସରବ ମୈ ପେଶୈ ଭଗସାନୁ ।।

ନିମଖ ନିମଖ ଠାକୁର ନମସକାରେ ।। ନାନକ ଓହୁ ଅପରସୁ ସଗଲ ନିସତାରେ ।। ୧ ।।

ହୃଦୟରେ ସଦା ଧରେ ଯିଏ ନାମ , ସବୁରି ମଧ୍ୟରେ ଦେଖେ ଭଗବାନ ।।

ଠାକୁରଙ୍କୁ ସଦା କରେ ନମସ୍କାର , ସେ ନିର୍ଲିପ୍ତ କରେ ସବୁକୁ ଭଜାର ।। ୧ ।।

ଅଷ୍ଟପଦୀ ।।

--ମିଥିଆ ନାହୀ ରସନା ପରସ ।। ମନ ମହି ପ୍ରୀତି ନିରଂଜନ ଦରସ ।। ପର ତ୍ରୁଅ ରୁପୁ
ନ ପେଶୈ ନେତ୍ର ।। ସାଧ କୀ ଚହଲ ସଂତ ସଂଗି ହେତ ।। କରନ ନ ସୁନୈ କାହୁ କୀ
ନିଂଦା ।। ସଭ ତେ ଜାନୈ ଆପସ କଉ ମଂଦା ।। ଗୁର ପ୍ରସାଦି ବିଶିଆ ପରହରେ ।।
ମନ କୀ ବାସନା ମନ ତେ ଟରେ ।। ଇନ୍ଦ୍ରୀ ଜିତ ପଂଚ ଦୋଷ ତେ ରହତ ।। ନାନକ
କୋଟି ମଧେ କୋ ଝିସା ଅପରସ ।। ୧ ।।

ରସନାକୁ ଯାର ମିଥ୍ୟା ନ ଛୁଅଁଇ , ପ୍ରଭୁ ଦରଶନ ପ୍ରୀତି ମନେ ଥାଇ ।।

ପରନାରୀ ରୂପ ନେତ୍ରେ ନ ଦେଖଇ , ସାଧୁସେବା ସତସଙ୍ଗ କରୁଥାଇ ।।

କର୍ଷେ ପରନିନ୍ଦା କେବେହେଁ ନ ଶୁଣେ , ସବୁଠାରୁ ମନ୍ଦ ଆପଣାକୁ ମଣେ ।।

ତେଜଇ ବିଷୟ ଗୁରୁଙ୍କ ଆଶିଷେ , ମନର ବାସନା ମନରେ ବିନାଶେ ।।

ଜିତେନ୍ଦ୍ରିୟ ଆଉ ପଞ୍ଚଦୋଷୁ ମୁକ୍ତ , ‘ନାନକ’ କୋଟିରେ ଗୋଟିଏ ନିର୍ଲିପ୍ତ ।। ୧ ।।

--ବୈସନୋ ସୋ ଜିସୁ ଉପରି ସୁପ୍ରସନ୍ନ । । ବିସନ କୀ ମାଇଆ ତେ ହୋଇ ଭିନ୍ନ । ।
 କରମ କରତ ହୋଣ୍ଡେ ନିହକରମ । । ତିସୁ ବୈସନୋ କା ନିରମଲ ଧରମ । । କାହୁ ଫଲ
 କୀ ଇଛା ନହୀ ବାଛେ । । କେଖଲ ଭଗତି କୀରତନ ସଂଗି ରାତେ । । ମନ ତନ ଅଂତରି
 ସିମରନ ଗୋପାଲ । । ସଭ ଉପରି ହୋଷତ କିରପାଲ । । ଆପି ଦ୍ଵିତେ ଅଞ୍ଜରହ ନାମୁ
 ଜପାଣ୍ଡେ । । ନାନକ ଓହୁ ବୈସନୋ ପରମ ଗତି ପାଣ୍ଡେ । । ୧ । ।

ସେ ଅଟେ ବୈଷ୍ଣବ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରୀତ ଯାରେ , ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ମାୟା ରୁ ରହିଥାଏ ଦୂରେ । ।
 ଥାଏ ସେ ନିଷ୍କର୍ମା କରେ ସିନା କର୍ମ , ସେଇ ବୈଷ୍ଣବର ନିରିମଳ ଧର୍ମ । ।
 ଫଳ ଅଭିଳାଷ ନ ରଖଇ ମନେ , ଥାଇ ଖାଲି ପ୍ରୀତି ଭକତି , କୀର୍ତ୍ତନେ । ।
 ମନରେ ତନୁରେ ଗୋପାଳ ସୁମରେ , ଦୟାଭାବ ରଖେ ସବୁରି ଉପରେ । ।
 ଆପେ ଦୃଢ଼ଥାଇ ଅପରେ ଜପାଏ , ପରମଗତିକି ସେ ବୈଷ୍ଣବ ପାଏ । । ୨ । ।

--ଭଗଉତୀ ଭଗଞ୍ଜ ଭଗତି କା ରଂଗୁ । । ସଗଲ ତିଆଗେ ଦୁସଟ କା ସଂଗୁ । । ମନ
 ତେ ବିନସେ ସଗଲା ଭରମୁ । । କରି ପୁଣେ ସଗଲ ପାରବ୍ରହ୍ମ । । ସାଧ ସଂଗି ପାପା ମଲୁ
 ଖୋଣ୍ଡେ । । ତିସୁ ଭଗଉତୀ କୀ ମତି ଉତମ ହୋଣ୍ଡେ । । ଭଗଞ୍ଜ କୀ ଟହଲ କରେ ନିତ
 ନୀତି । । ମନୁ ତନୁ ଅରପେ ବିସନ ପରୀତି । । ହରି କେ ଚରନ ହିରଦେ ବସାଣ୍ଡେ । ।
 ନାନକ ଟିଆ ଭଗଉତୀ ଭଗଞ୍ଜ କଉ ପାଣ୍ଡେ । । ୩ । ।

ଭକ୍ତ ସିଏ ଯାର ଥାଏ ଭକ୍ତିରଂଗ , ତେଜିଥାଇ ସର୍ବ ଦୁର୍ଜନର ସଙ୍ଗ । ।
 ତୁଟିଥାଏ ତାର ମନୁ ସାରା ଭ୍ରମ , ପୂଜଇ ସକଳେ ଜାଣି ପରବ୍ରହ୍ମ । ।
 ସାଧୁସଙ୍ଗ କରି ପାପ କରେ ଦୂର , ପବିତ୍ର ଅଟଇ ବୁଦ୍ଧି ସେ ଭକ୍ତର । ।
 ପ୍ରଭୁଙ୍କର ସେବା କରୁଥାଇ ନିତି , ତନୁମନ ଦେଇ କରେ ହରି ପ୍ରୀତି । ।
 ହୃଦୟରେ ଥାପେ ଶ୍ରୀହରି ଚରଣ , ‘ନାନକ’ ସେ ଭକ୍ତ ଲଭେ ଭଗବାନ । । ୩ । ।

--ସୋ ପଂଡିତୁ ଜୋ ମନୁ ପରବୋଧେ । । ରାମ ନାମୁ ଆତମ ମହି ସୋଧେ । । ରାମ
 ନାମ ସାରୁ ରସୁ ପୀଣ୍ଡେ । । ଉସୁ ପଂଡିତ କେ ଉପଦେସି ଜଗୁ ଜୀଣ୍ଡେ । । ହରି କୀ କଥା
 ହିରଦେ ବସାଣ୍ଡେ । । ସୋ ପଂଡିତୁ ଫିରି ଜୋନି ନ ଆଣ୍ଡେ । । ବେଦ ପୁରାଣ ସିମ୍ବିତି ବୁଝେ
 ମୁଲ । । ସୁଖମ ମହି ଜାନେ ଅସଥୁଲୁ । । ଚହୁ ଶରନା କଉ ଦେ ଉପଦେସୁ । । ନାନକ
 ଉସୁ ପଂଡିତ କଉ ସଦା ଅଦେସୁ । । ୪ । ।

ପଣ୍ଡିତ ସିଂହ ସେ ପ୍ରବୋଧେ ମନକୁ , ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟେ ଖୋଜେ ଶ୍ରୀରାମ ନାମକୁ । ।

ପାନ କରେ ରାମନାମ ରସ ସାର , ଚଳଇ ଜଗତ ଉପଦେଶେ ତାର । ।

ହରି କଥା ସିଂହ ଧରେ ହୃଦୟରେ , ସେ ପଣ୍ଡିତ ଆଉ ନ ଆସେ ଯୋନୀରେ । ।

ବୁଝେ ବେଦ ସ୍ମୃତି ପୁରାଣର ମୂଳ , ଜାଣଇ ତ ସେହୁ ସୁଖ ମଧ୍ୟେ ସୁଳ । ।

ଚାରିବର୍ଣ୍ଣକୁ ସେ ଉପଦେଶ ଦିଏ , ‘ନାନକ’ ତା ଆଗେ ମଥା ମୁଁ ନୁଆଁଁ । । ୪ । ।

(ଚାରିବର୍ଣ୍ଣ :- ବ୍ରାହ୍ମଣ, କ୍ଷତ୍ରିୟ, ବୈଶ୍ୟ, ଶୂଦ୍ର)

--ବାଜ ମଂତ୍ର ସରବ କୋ ଗିଆନୁ । । ଚହୁ ଖରନା ମହି ଜପେ କୋଉ ନାନୁ । । ଜୋ ଜୋ
ଜପେ ତିସ କୀ ଗତି ହୋଇ । । ସାଧ ସଂଗି ପାଞ୍ଜି ଜନୁ କୋଇ । । କରି କିରପା ଅଂତରି
ଉରଧାରେ । । ପସୁ ପ୍ରେତ ମୁଦପ ପାଥର କଉ ତାରେ । । ସରବ ରୋଗ କା ଅଉଖଦୁ
ନାନୁ । । କଲିଆଣ ରୂପ ମଂଗଲ ଗୁଣ ଗାମ । । କାହୁ ଜୁଗତି କିତେ ନ ପାଇଏ ଧରମି । ।
ନାନକ ତିସୁ ମିଲେ ଜିସୁ ଲିଖିଆ ଧୁରି କରମି । । ୫ । ।

ଅଛି ତ ସବୁରି ବୀଜମନ୍ତ ଜ୍ଞାନ , ଚାରିବର୍ଣ୍ଣ ମଧ୍ୟେ ଜପୁ ସିଂହ ନାମ । ।

ସିଂହ ନାମ ଜପେ ଭବୁ ଚରି ପାଏ , ସାଧୁସଙ୍ଗ କରି ବହୁରେ ଗୋଟିଏ । ।

ପ୍ରଭୁ କୃପା କଲେ ବସଇ ଅନ୍ତରେ , ପଶୁ ପ୍ରେତ ମୁଖ ନିଷ୍ଠୁରଙ୍କୁ ତାରେ । ।

ସମସ୍ତ ରୋଗର ଅଭୟ ନାମ , କଲ୍ୟାଣ ସ୍ୱରୂପ ପ୍ରଭୁ ଗୁଣଗାନ । ।

ଯୁକ୍ତିରେ କାହାକୁ ନ ମିଳଇ ଧର୍ମ , ‘ନାନକ’ ପାଏ ସେ ଥିଲେ ତାର କର୍ମ । । ୫ । ।

--ଜିସକୈ ମନି ପାରବ୍ରହ୍ମଣ କା ନିଝାସୁ । । ତିସ କା ନାମ ସତି ରାମଦାସୁ । ।
ଆତମରାନୁ ତିସୁ ନଦରୀ ଆଇଆ । । ଦାସ ଦସଂତଣ ଭାଇ ତିନି ପାଇଆ । । ସଦା ନିକଟି
ନିକଟି ହରି ଜାନୁ । । ସୋ ଦାସୁ ଦରଗହ ପରସାନୁ । । ଅପୁନେ ଦାସୁ କଉ ଆପି କିରପା
କରେ । । ତିସୁ ଦାସ କଉ ସଭ ସୋଝୀ ପରେ । । ସଗଲ ସଂଗି ଆତମ ଉଦାସୁ । । ଝିସା
ଜୁଗତି ନାନକ ରାମଦାସୁ । । ୬ । ।

ଯାହା ମନେ ପରବ୍ରହ୍ମର ନିବାସ , ନାମଟି ତାହାର ସଜା ରାମଦାସ । ।

ଆତ୍ମାରାମକୁ ସେ ଦର୍ଶନ କରିଛି , ଦାସ ଅନୁଦାସ ଭାବେ ତା ପାଇଛି । ।

ହରିକୁ ସେ ଅତି ନିକଟ ଜାଣଇ , ଆତ୍ମାନେ ତାହାକୁ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ମିଳଇ । ।

ପ୍ରଭୁ ସେ ଦାସକୁ କୃପା କରେ ଦାନ , ସେହି ଦାସ ପାଇ ପାଏ ସବୁ ଜ୍ଞାନ । ।

ସକଳ ପଦାର୍ଥେ ରହଇ ଉଦାସ , ‘ନାନକ’ ଏଭଳି ହୁଏ ରାମଦାସ । । ୬ । ।

--ପ୍ରଭୁ କି ଆଗିଆ ଆତମ ହିତାଣ୍ଡେ । । ଜୀବନ ମୁକତି ସୋଉ କହାଣ୍ଡେ । । ତୈସା
ହରଖୁ ତୈସା ଉସୁ ସୋଗୁ । । ସଦା ଅନନ୍ଦୁ ତହ ନହୀ ବିଓଗୁ । । ତୈସା ସୁଖରନୁ ତୈସା
ଉସୁ ମାଟୀ । । ତୈସା ଅମ୍ବିତୁ ତୈସା ବିଶୁ ଖାଟୀ । । ତୈସା ମାନୁ ତୈସା ଅଭିମାନୁ । ।
ତୈସା ରଂକୁ ତୈସା ରାଜାନୁ । । ଜୋ ଖରତାଏ ସାଇ ଜୁଗତି । । ନାନକ ଓହୁ ପୁରଖୁ
କହାଁ ଜୀବନ ମୁକତି । । ୭ । ।

ଯିଏ ପ୍ରଭୁ ଆଜ୍ଞା ଆତ୍ମରେ ମାନଇ , ଜୀବନ ମୁକ୍ତ ସେ ଦାସ ତ ବୋଲାଇ । ।
ସେପରି ହରଷ ସେହି ପରି ଶୋକ , ସଦା ସେ ଆନନ୍ଦ ନ ଥାଏ ତା ଦୁଃଖ । ।
ସେପରି ସୁବର୍ଣ୍ଣ, ମାଟି ସେହିପରି , ଅମୃତ କୁ ମଣେ ବିଷ ସମସରି । ।
ମାନ, ଅଭିମାନ ଉଭୟ ସମାନ , ଯେଉଁ ପରି ରଂକ ସେ ପରି ରାଜନ । ।
ଯାହାକରେ ତାହା ଯୁକ୍ତିରେ କରଇ , ‘ନାନକ’ ଜୀବନ ମୁକ୍ତ ସେ ଅଟଇ । । ୭ । ।

--ପାରବ୍ରହ୍ମ କେ ସଗଲେ ଠାଉ । । ଜିତୁ ଜିତୁ ଘରି ରାଶେ ତୈସା ତିନ ନାଉ । । ଆପେ
କରନ କରାଖନ ଜୋଗୁ । । ପ୍ରଭୁ ଭାଣ୍ଡେ ସୋଇ ଫୁନି ହୋଗୁ । । ପସରିଓ ଆପି ହୋଇ
ଅନତ ତରଂଗ । । ଲଖେ ନ ଜାହି ପାରବ୍ରହ୍ମ କେ ରଂଗ । । ଜୈସୀ ମତି ଦେଇ ତୈସା
ପରଗାସ । । ପାରବ୍ରହ୍ମ କରତା ଅବିନାସ । । ସଦା ସଦା ସଦା ଦଇଆଲ । । ସିମରି
ସିମରି ନାନକ ଭଏ ନିହାଲ । । ୮ । । ୯ । ।

ସେ ପରବ୍ରହ୍ମର ଅଟେ ସବୁ ସ୍ଥାନ , ରଖେ ଯେଉଁଠାବେ ହୁଏ ସେହି ନାମ । ।
କରି କରାଇବା ଯୋଗ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ସିଏ , ତାକୁ ଯାହା ଭଲ ଲାଗେ ତାହା ହୁଏ । ।
ଅନନ୍ତ ତରଙ୍ଗ ରୂପେ ପରିବ୍ୟାପ୍ତ , ଲୀଳାକୁ ତାହାର କରି ନୁହେଁ ବ୍ୟକ୍ତ । ।
ଯେଉଁ ବୁଦ୍ଧି ଦିଏ ହୁଏ ସେହି ପରି , ପରବ୍ରହ୍ମ କର୍ଣ୍ଣା ଅବିନାଶୀ ହରି । ।
ସେ ପ୍ରଭୁ ଅଟଇ ଦୟାଳୁ ସଂତତ , ସୁମରି ସୁମରି ‘ନାନକ’ କୃତାର୍ଥ । । ୮ । । ୯ । ।

ସଲୋକ । । ଶ୍ଳୋକ । ।

ଉସତତି କରହି ଅନେକ ଜନ ଅଂତୁ ନ ପାରାଧାର । ।

ନାନକ ରଚନା ପ୍ରଭି ରଚା ବହୁ ବିଧି ଅନିକ ପ୍ରକାର । । ୧୧ । ।

ବହୁଜନ ଗୁଣ-ଗାନ କରୁଛନ୍ତି , ନାହିଁ କାହିଁ ଅନ୍ତ ଯାର ।

‘ନାନକ’ ରଚନା ରଚିଛି ସେ ପ୍ରଭୁ , କେତେ ନା କେତେ ପ୍ରକାର । । ୧ । ।

ଅଷ୍ଟପଦୀ । ।

--କଇ କୋଟି ହୋଇ ପୂଜାରୀ । । କଇ କୋଟି ଆଚାର ବିଭବାରୀ । । କଇ କୋଟି ଭବ
ତୀରଥ ପ୍ରାୟୀ । । କଇ କୋଟି ବନ ଭ୍ରମଣି ଭବାୟୀ । । କଇ କୋଟି ବେଦ କେ
ସ୍ରୋତେ । । କଇ କୋଟି ତପୀସୁର ହୋତେ । । କଇ କୋଟି ଆତମ ପିଆନୁ ଧାରଣି । ।
କଇ କୋଟି କବି କାବି ବୀରାରଣି । । କଇ କୋଟି ନୃପତି ନାମ ପିଆଣି । । ନାନକ
କରତେ କା ଅଂତୁ ନ ପାଣି । । ୧ । ।

କୋଟି କୋଟି ହୋଇ ଅଛନ୍ତି ପୂଜାରୀ , କେତେ କୋଟି ଛନ୍ତି ଧରଣ ଆଚରି । ।

କୋଟି କୋଟି ହୋଇ କେତେ ତୀର୍ଥବାସୀ , କୋଟି କୋଟି ବନେ ଭ୍ରମନ୍ତି ଭବାସୀ । ।

କୋଟି କୋଟି ହୋଇ ବେଦ ଶ୍ରୋତା କେତେ , ତପୀସୁର କେତେ ଅଛନ୍ତି ଜଗତେ । ।

କେତେ କୋଟି ଛନ୍ତି ଧରି ଆତ୍ମଧ୍ୟାନ , କେତେ କବି କାବ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନ । ।

କେତେ ଛନ୍ତି ନିତ୍ୟ ନବନାମ ଧ୍ୟାୟୀ , ‘ନାନକ’ କର୍ତ୍ତାର ଅନ୍ତ ନ ମିଳଇ । । ୧ । ।

--କଇ କୋଟି ଭବ ଅଭିମାନୀ । । କଇ କୋଟି ଅଂଧ ଅଗିଆନୀ । । କଇ କୋଟି କିରପନ
କଠୋର । । କଇ କୋଟି ଅଭିଗ ଆତମ ନିକୋର । । କଇ କୋଟି ପର ଦରବ କଉ
ହିରଣି । । କଇ କୋଟି ପରଦୃଶନା କରଣି । । କଇ କୋଟି ମାଇଆ ସୁମ ମାହି । । କଇ
କୋଟି ପରଦେସ ଭ୍ରମାହି । । ଜିତୁ ଜିତୁ ଲାଞ୍ଜୁ ତିତୁ ତିତୁ ଲଗନା । । ନାନକ କରତେ କା
ଜାନ୍ନେ କରତା ରଚନା । । ୨ । ।

କେତେ କୋଟି ଛନ୍ତି ଧରି ଅଭିମାନ , ଛନ୍ତି କୋଟି ଅସ ଅଛନ୍ତି ଅଜ୍ଞାନ । ।

କୋଟି କୋଟି ଛନ୍ତି କଠୋର କୃପଣ , ଛନ୍ତି କେତେ ଶୁଷ୍କ ସଂବେଦନାହୀନ । ।

କୋଟି କୋଟି ଛନ୍ତି ପରଦ୍ରବ୍ୟହରି , ଛନ୍ତି କେତେ କେତେ ପରନିନ୍ଦା କରି । ।

ଖଟୁଛନ୍ତି କେତେ ପାଇବାକୁ ଧନ , କେତେ କରୁଛନ୍ତି ବିଦେଶ ଭ୍ରମଣ । ।

ପେଉଁଠି ରଖିଛି ଜୀବ ତହିଁ ଅଛି , କର୍ତ୍ତାର ରଚନା କର୍ତ୍ତାହିଁ ଜାଣିଛି । । ୨ । ।

--କଇ କୋଟି ସିଧ ଜଡ଼ୀ ଜେଗୀ । । କଇ କୋଟି ରାଜେ ରସ ଭୋଗୀ । । କଇ କୋଟି
ପଂଖୀ ସରସ ଉପାସୀ । । କଇ କୋଟି ପାଥର ବିରଣ ନିପଜାସୀ । । କଇ କୋଟି ପଞ୍ଜଣୀ

ପାଣୀ ବୈସଂତର । । କଇ କୋଟି ଦେସ ଭୁ ମଂତଲ । । କଇ କୋଟି ସସୀଅର ସୁର
ନଖ୍ୟତ୍ର । । କଇ କୋଟି ଦେଶ ଦାନସ ଇନ୍ଦ୍ର ସିରି ଛତ୍ର । । ସଗଲ ସମଗ୍ରୀ ଅପନୈ ସୁତି
ଧାରେ । । ନାନକ ଜିସୁ ଜିସୁ ଭାଷେ ତିସୁ ତିସୁ ନିସତାରେ । । ୩ । ।

କୋଟି କୋଟି ଛତ୍ରି ସିଦ୍ଧ ଯତି ଯୋଗୀ , ଛତ୍ରି କୋଟି କେତେ ରାଜା ରସ ଭୋଗୀ । ।

କେତେ ପକ୍ଷୀ ସର୍ପ ପ୍ରଭୁ ସୃଷ୍ଟି କଲା , କୋଟି କୋଟି ଶିଳା ବୃକ୍ଷ ଜନ୍ମ ଦେଲା । ।

କେତେ କୋଟି ଅଗ୍ନି ବାୟୁ ଆଉ ଜଳ , କଲା କେତେ କେତେ ଦେଶ ଭୂମଣ୍ଡଳ । ।

କୋଟି କୋଟି ତାରା ସୂର୍ଯ୍ୟ ଆଉ ଚନ୍ଦ୍ର , କେତେ ଦେବ ଦୈତ୍ୟ ଛତ୍ରପତି ଇନ୍ଦ୍ର । ।

ସକଳ ସୃଷ୍ଟିକୁ ରଖିଛି ଆଜ୍ଞାରେ , ଭଲ ଲାଗେ ଯିଏ ତାକୁହିଁ ଉଦ୍ଧାରେ । । ୩ । ।

--କଇ କୋଟି ରାଜସ୍ୟ ତାମସ ସାତକ । । କଇ କୋଟି ବେଦ ପୁରାଣ ସିମ୍ବିତି ଅରୁ
ସାସତ । । କଇ କୋଟି କୀର୍ତ୍ତ ରତନ ସମୁଦ୍ର । । କଇ କୋଟି ନାନା ପ୍ରକାର ଜଂତ । । କଇ
କୋଟି କୀର୍ତ୍ତ ଚିର ଜୀବେ । । କଇ କୋଟି ଗିରୀ ମେର ସୁଖରନ ଥୀବେ । । କଇ କୋଟି
ଜଣ୍ୟ କିନ୍ଦର ପିସାଚ । । କଇ କୋଟି ଭୂତ ପ୍ରେତ ସୁକର ମିଶାଚ । । ସଭ ତେ ନେରେ
ସଭୁ ତେ ଦୁରି । । ନାନକ ଆପି ଅଲିପତୁ ରହିଆ ଭରପୁରି । । ୪ । ।

କେତେ ସତ ରଜ ତମ ଗୁଣବାନ , କେତେ ଶାସ୍ତ୍ର ବେଦ ସ୍ମୃତି ଓ ପୁରାଣ । ।

ରତନ ସମୁଦ୍ର କେତେ କୋଟି କଲା , କୋଟି କୋଟି ଜୀବ ଜନ୍ମୁ ସେ ଗଢ଼ିଲା । ।

ଗଢ଼ିଲା ଦୀର୍ଘାୟୁ ଜୀବ ଅସୁମାରି , କଲା କେତେ କେତେ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ମେରୁ ଗିରି । ।

କୋଟି କୋଟି ଯକ୍ଷ ପିଶାଚ କିନ୍ଦର , କେତେ ଭୂତ ପ୍ରେତ କେଶରୀ ଶୁକର । ।

ନିକଟରେ ପ୍ରଭୁ ଦୂରେ ପ୍ରଭୁ ଥାଇ , ସବୁଠାରେ ଥାଇ କେଉଁଠି ନ ଥାଇ । । ୪ । ।

--କଇ କୋଟି ପାତାଲ କେ ଖାସୀ । । କଇ କୋଟି ନରକ ସୁରଗ ନିଖାସୀ । । କଇ
କୋଟି ଜନମହି ଜୀବହି ମରହି । । କଇ କୋଟି ବହୁ ଜୋନୀ ଫିରହି । । କଇ କୋଟି
ବୈଠତ ହୀ ଖାହି । । କଇ କୋଟି ଘାଲହି ଥକ ପାହି । । କଇ କୋଟି କୀର୍ତ୍ତ ଧନସ୍ତ । ।
କଇ କୋଟି ମାଇଆ ମହି ଚିଂତ । । ଜହ ଜହ ଭାଣା ତହ ତହ ରାଖେ । । ନାନକ ସଭୁ
କିଛି ପ୍ରଭ କୈ ହାଥେ । । ୫ । ।

କେତେ କୋଟି ଛତ୍ରି ପାତାଳ ନିବାସୀ , ଛତ୍ରି କେତେ କୋଟି ସ୍ୱର୍ଗ-ନର୍କବାସୀ । ।

କେତେ କୋଟି ଜନ୍ମ ଜିଇଁ ମରିଥାନ୍ତି , କେତେ କୋଟି ବହୁ ଯୋନିରେ ଭ୍ରମନ୍ତି । ।

କେତେ କେତେ ଖାଲି ବସି ଖାଉଛନ୍ତି , ଖଟି ଖଟି କେତେ ଥକି ପଡ଼ୁଛନ୍ତି । ।

ପ୍ରଭୁ କଲା କେତେ କୋଟି ଧନବନ୍ତ , କେତେ କୋଟି ମାୟା ଚିନ୍ତାରେ ଚିନ୍ତିତ । ।

ଯହିଁ ସେ ଚାହିଁଲା ରଖିଲା ସେଠାରେ , ‘ନାନକ’ ସବୁତ ସେ ପ୍ରଭୁ ହାତରେ । । ୫ । ।

--କଇ କୋଟି ଭଏ ବୈରାଗୀ । । ରାମ ନାମ ସଂଗି ତିନି ଲିଖି ଲାଗୀ । । କଇ କୋଟି
ପ୍ରଭୁ କଉ ଖୋଜଂତେ । । ଆତମ ମହି ପାରବ୍ରହ୍ମ ଲହଂତେ । । କଇ କୋଟି ଦରସନ ପ୍ରଭୁ
ପିଆସ । । ତିନ କଉ ମିଲିଓ ପ୍ରଭୁ ଅବିନାସ । । କଇ କୋଟି ମାଗହି ସତସଂଗୁ । ।
ପାରବ୍ରହ୍ମ ତିନ ଲାଗା ରଂଗୁ । । ଜିନ କଉ ହୋଏ ଆପି ସୁପ୍ରସନ୍ନ । । ନାନକ ତେ ଜନ
ସଦା ଧନି ଧନି । । ୬ । ।

ଏ ସୃଷ୍ଟିରେ କେତେ ବଇରାଗୀ ଛନ୍ତି , ହୃଦୟେ ଆପଣା ରାମ ନାମ ଚିନ୍ତି । ।

କେତେ କୋଟି ପ୍ରାଣୀ ପ୍ରଭୁକୁ ଖୋଜନ୍ତି , ନିଜ ମଧ୍ୟେ କେତେ ଚାହାକୁ ପାଆନ୍ତି । ।

କେତେ କେତେ ପ୍ରଭୁ ଦର୍ଶନ ପିଆସୀ , ମିଳେ ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁ ଅବିନାଶୀ । ।

ପ୍ରଭୁକୁ ମାଗନ୍ତି କେତେ ସତସଙ୍ଗ , ସେ ମାନଙ୍କୁ ଲାଗିଥାଏ ପ୍ରଭୁରଙ୍ଗ । ।

ଯେଉଁ ଜନେ ପ୍ରଭୁ ଆପେ ସୁପ୍ରସନ୍ନ , ‘ନାନକ’ ସେ ହୁଏ ସଦା ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ । । ୭ । ।

--କଇ କୋଟି ଖାଣୀ ଅରୁ ଖଂତ । । କଇ କୋଟି ଆକାସ ବ୍ରହ୍ମମଂତ । । କଇ କୋଟି
ହୋଏ ଅସ୍ତର । । କଇ ଜୁଗତି କାନୋ ବିସଥାର । । କଇ ବାର ପସରିଓ ପାସାର । ।
ସଦା ସଦା ଇକୁ ଏକକାର । । କଇ କୋଟି କାନେ ବହୁ ଭାତି । । ପ୍ରଭୁ ତେ ହୋଏ ପ୍ରଭୁ
ମାହି ସମାତି । । ତା କା ଅଂତୁ ନ ଜାନୈ କୋଇ । । ଆପେ ଆପି ନାନକ ପ୍ରଭୁ
ସୋଇ । । ୮ । ।

ପ୍ରଭୁ କେତେ କୋଟି ଖଣି ଆଉ ଖଣ୍ଡ , କଲା କେତେ କେତେ ଆକାଶ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ । ।

କଲା କେତେ କୋଟି ଜୀବ ଅବତାର , କେତେ କୋଟି ନୀତି ନିୟମ ବିସ୍ତାର । ।

କେତେ ବାର କଲା ସୃଷ୍ଟିର ବିସ୍ତାର , ସଦା ସଦା ହେଲା ସେ ଏକ-ଝଙ୍କାର । ।

କେତେ କୋଟି ନାନାବିଧ ଜୀବମାନ , ପ୍ରଭୁଠାରୁ ଜାତ ପ୍ରଭୁଠାରେ ଲୀନ । ।

ଚାହାର ଅନ୍ତ ନ ଜାଣିପାରେ କେହି , ‘ନାନକ’ ଅଟଇ ଆପେ ପ୍ରଭୁ ସେହି । । ୯ । ।

--କଇ କୋଟି ପାରବ୍ରହ୍ମ କେ ଦାସ । । ତିନ ହୋସ୍ତ ଆତମ ପରଗାସ । । କଇ କୋଟି

ତତ କେ ବେତେ ।। ସଦା ନିହାରହି ଏକୋ ନେତ୍ରେ ।। କଲ କୋଟି ନାମ ରସୁ
ପାଞ୍ଜରି ।। ଅମର ଭବ ସଦ ସଦହୀ ଜାଣିହି ।। କଲ କୋଟି ନାମ ଗୁନ ଗାଣିହି ।।
ଆତମ ରସି ସୁଖି ସହଜି ସମାଣିହି ।। ଅପୁନେ ଜନ କର ସାସି ସାସି ସମାରେ ।।
ନାନକ ଓଲ ପରମେସ୍ବର କେ ପିଆରେ ।। ୮ ।। ୧୦ ।।

ଛନ୍ତି କେତେ କୋଟି ପରଂବ୍ରହ୍ମ ଦାସ , ଅଛି ସେମାନଙ୍କ ଆତ୍ମାରେ ପ୍ରକାଶ ।।
କୋଟି ତତ୍ତ୍ବଦର୍ଶୀ ଅଛନ୍ତି ସଂସାରେ , ଦେଖୁଛନ୍ତି ସଦା ଏକଲ ଦୃଷ୍ଟିରେ ।।
ଛନ୍ତି କେତେ କୋଟି ନାମ ରସ ପିଇ , ହୁଅନ୍ତି ଅମର ସଦାକାଳ ଜିଇଁ ।।
ଛନ୍ତି କେତେ କୋଟି ଗାଇ ନାମଗୁଣ , ଆତ୍ମରସ ସୁଖେ ହୋଇଣ ମଗନ ।।
ନିଜ ଦାସେ ପ୍ରଭୁ ପାଲେ ନିରନ୍ତର , ‘ନାନକ’ ସେ ଦାସ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ।। ୮ ।। ୧୦ ।।

ସଲୋକ ।। ଶ୍ଳୋକ ।।

କରଣ କାରଣ ପ୍ରଭୁ ଏକୁ ହେଁ ଦୁସର ନାହୀ କୋଇ ।।

ନାନକ ତିସୁ ବଲିହାରଣେ ଜଲି ଥଲି ମହୀଅଲି ସୋଇ ।। ୧ ।।

କରଣ କାରଣ ସେଇ ଏକ ପ୍ରଭୁ , ନାହିଁ ଆଉ ଅନ୍ୟ କେହି ।
‘ନାନକ’ ତାହାରେ ସଦା ସମର୍ପିତ , ଜଳ-ସ୍ଥଳାକାଶେ ସେହି ।। ୧ ।।

ଅଷ୍ଟପଦୀ ।।

--କରନ କରାଣନ କରନେଁ ଜୋଗୁ ।। ଜୋ ତିସୁ ଭାଣେଁ ସୋଇ ହୋଗୁ ।। ଶିନ ମହି
ଥାପି ଉଥାପନହାରା ।। ଅଂତୁ ନହୀ କିଛୁ ପାରାଣାରା ।। ହୁକମେ ଧାରି ଅଧର
ରହାଣେଁ ।। ହୁକମେ ଉପଜେଁ ହୁକମି ସମାଣେଁ ।। ହୁକମେ ଭଟ ନୀତ ବିଉହାର ।।
ହୁକମେ ଅନିକ ରଂଗ ପରକାର ।। କରି କରି ଦେଶେଁ ଅପନୀ ଶ୍ରତିଆଇ ।। ନାନକ ସଭ
ମହି ରହିଆ ସମାଇ ।। ୧ ।।

କରି କରାଇବା ଯୋଗ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ସିଏ , ତାକୁ ଯାହା ଭଲ ଲାଗେ ତାହା ହୁଏ ।।
କ୍ଷଣକରେ ଗଢ଼ି ଭାଙ୍ଗି ସେ ପାରଇ , ତାହାର କାହିଁତ ଆଦି-ଅନ୍ତ ନାହିଁ ।।
ଆଜ୍ଞାରେ ଗଢ଼ି ସେ ରଖେ ବିନାଶ୍ଚୟେ , ତା ଆଜ୍ଞାରେ ସୃଷ୍ଟି ଜନ୍ମ ଲୋପ ପାଏ ।।
ତା ଆଜ୍ଞାରେ ଭଜ ନୀତ ବ୍ୟବହାର , ଆଜ୍ଞାରେ ହିଁ ଲୀଳା ଅନେକ ପ୍ରକାର ।।
କରି କରି ଦେଖେ ଆପଣା ବଡ଼ାଇ , ‘ନାନକ’ ସବୁରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ସେହୁ ଥାଇ ।। ୧ ।।

--ପ୍ରଭ ଭାଣ୍ଡେ ମାନୁଖ ଗତି ପାଣ୍ଡେ । । ପ୍ରଭ ଭାଣ୍ଡେ ତା ପାଥର ଚରାଣ୍ଡେ । । ପ୍ରଭ ଭାଣ୍ଡେ
ବିନ୍ଦୁ ସାସ ତେ ରାଣ୍ଡେ । । ପ୍ରଭ ଭାଣ୍ଡେ ତା ହରି ଗୁଣ ଭାଣ୍ଡେ । । ପ୍ରଭ ଭାଣ୍ଡେ ତା ପତିତ
ଭଧାଣ୍ଡେ । । ଆପି କରେ ଆପନ ବୀଚାଣ୍ଡେ । । ଦୁହା ସିରିଆ କା ଆପି ସୁଆମୀ । । ଖେଳେ
ବିଗସେ ଅଂତରଜାମୀ । । ଜୋ ଭାଣ୍ଡେ ସୋ କାର କରାଣ୍ଡେ । । ନାନକ ଦ୍ଵିସତୀ ଅଖିରୁ ନ
ଆଣ୍ଡେ । । ୨ । ।

ସେ ହେଲେ ସନ୍ତୋଷ ନର ଗତି ପାଞ୍ଚ , ସେ ହେଲେ ସନ୍ତୋଷ ପଥର ଭସାଞ୍ଚ । ।
ସେ ହେଲେ ସନ୍ତୋଷ ଶ୍ଵାସ ବିନା ରଖେ , ତା କୃପାରେ ଜୀବ ହରିଗୁଣ ଭାଖେ । ।
ସେ ହେଲେ ସନ୍ତୋଷ ପତିତ ଭସାରେ , ଆପେ କରେ ଆଉ ଆପେହିଁ ବିଚାରେ । ।
ଲୋକ ପରଲୋକ ଦୁଳ କୁଳ ସ୍ଵାମୀ , ଖେଳି ଖୁସୀ ହୁଏ ପ୍ରଭୁ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ । ।
ଯାହା ଭଲ ଲାଗେ ତାହା ସେ କରଇ , 'ନାନକ' ତା ବିନ୍ଦୁ କିଛି ନ ଦିଶଇ । । ୨ । ।

(ଭାଣ୍ଡେ :-ଭାଣ୍ଡେ, କହେ)

--କହୁ ମାନୁଖ ତେ କିଆ ହୋଇ ଆଣ୍ଡେ । । ଜୋ ଚିସୁ ଭାଣ୍ଡେ ସୋଇ କରାଣ୍ଡେ । । ଇସ
କୈ ହାଥି ହୋଇ ତା ସଭୁ କିଛି ଲେଇ । । ଜୋ ଚିସୁ ଭାଣ୍ଡେ ସୋଇ କରେଇ । ।
ଅନଜାନତ ବିଶିଆ ମହି ରତେ । । ଜେ ଜାନତ ଆପନ ଆପ ବତେ । । ଭରମେ ଭୁଲି
ଦହ ଦିସି ଧାଣ୍ଡେ । । ନିମଖ ମାହି ଚାରି କୁଟ ଫିରି ଆଣ୍ଡେ । । କରି କିରପା ଜିସୁ ଅପନୀ
ଭଗତି ଦେଇ । । ନାନକ ତେ ଜନ ନାମି ମିଲେଇ । । ୩ । ।

କୁହୁ ନର ଦ୍ଵାରା କିସ ପାରେ ହୋଇ , ତାହା ସେ କରାଏ ଯାହା ସେ ଚାହୁଁଇ । ।
ହେଉ ଥିଲେ ହାତେ କରନ୍ତା ସେ ସବୁ , ଭଲ ଲାଗେ ଯାହା କରାଏତ ପ୍ରଭୁ । ।
ବିଷୟରେ ଫସେ ଅଜାଣତେ ଜୀବ , ବୁଦ୍ଧିମନ୍ତ ହେଲେ ଆପେ ଭସାରିବ । ।
ଭରମରେ ଭୁଲି ଧାଏଁ ଦଶଦିଶେ , କ୍ଷଣକରେ ଚାରି ଦିଗ ବୁଲି ଆସେ । ।
କୃପା କରି ଯାରେ ନିଜ ଭକ୍ତି ଦିଏ , 'ନାନକ' ସେ ଜନ ନାମେ ହଜି ଯାଏ । । ୩ । ।

--ଖିନ ମହି ନୀଚ କୀଟ କଉ ରାଜ । । ପାରକ୍ରହମ ଗରୀବନିଖାଜ । । ଜାକା ଦ୍ଵିସତି
କଛୁ ନ ଆଣ୍ଡେ । । ଚିସୁ ଚତକାଲ ଦହ ଦିସ ପ୍ରଗଟାଣ୍ଡେ । । ଜା କଉ ଅପୁନୀ କରେ
ବଖସୀସ । । ତା କା ଲେଖା ନ ଗନେ ଜଗଦୀସ । । ଜୀଉ ଫିନ୍ଦୁ ସଭ ଚିସ କୀ ରାସି । ।
ଘଟି ଘଟି ପୁରନ କ୍ରହମ ପ୍ରଗାସ । । ଅପନୀ ବଣତ ଆପି ବନାଇ । । ନାନକ ଜୀଣ୍ଡେ
ଦେଖି ବତାଇ । । ୪ । ।

କ୍ଷଣକରେ ନୀଚ କୀଟେ ରାଜ୍ୟ ଦିଏ , ପରବ୍ରହ୍ମ ଦୀନ ବନ୍ଧୁ ପ୍ରଭୁ ସିଏ । ।
 ଗୁଣ ବୋଲି ଯାର କିଛି ନ ଦିଶଇ , ଦଶଦିଶେ ତାକୁ ଖ୍ୟାତ ସେ କରଇ । ।
 କୃପା ଦୃଷ୍ଟି ପ୍ରଭୁ ଦିଏ ଯେଉଁ ଜନେ , ତା କର୍ମଫଳର ଲେଖା କୁ ନ ଗଣେ । ।
 ତାହାରି ସମ୍ପତ୍ତି ପିଣ୍ଡ ଆଉ ପ୍ରାଣ , ସେ ବ୍ରହ୍ମ ପ୍ରକାଶ ଘଟେ ଘଟେ ପୂର୍ଣ୍ଣ । ।
 ରଚିଅଛି ଆପେ ଆପଣା ରଚନା , ‘ନାନକ’ ପ୍ରସନ୍ନ ଦେଖ ତା ବଢ଼ିମା । । ୪ । ।

--ଇଏ କା ବଲୁ ନାହୁଁ ଇସୁ ହାଥ । । କରନ କରାଖନ ସରବ କୋ ନାଥ । ।
 ଆଗିଆକାରୀ ବପୁରା ଜୀଉ । । ଜୋ ତିସୁ ଭାଣ୍ଡେ ସୋଇ ଫୁନି ଥୀଉ । । କବହୁ ଉଚ
 ନୀଚ ମହି ବସେ । । କବହୁ ସୋଗ ହରଖ ରଂଗି ହସେ । । କବହୁ ନିଂଦ ଚିଂଦ
 ବିଉହାର । । କବହୁ ଉଭ ଅକାସ ପଇଆଲ । । କବହୁ ବେତା ବ୍ରହ୍ମନ ବୀଚାର । । ନାନକ
 ଆପି ମିଲାଖଣହାର । । ୫ । ।

ଜୀବର ଶକତି ତା ପାଶେ ନ ଥାଏ , ସବୁ କିଛି ପ୍ରଭୁ କରି ତ କରାଏ । ।
 ଜୀବ ବାପୁଡ଼ା ତ ଚଳେ ତା ଆଜ୍ଞାରେ , ତାହା ହୁଏ ପ୍ରଭୁ ଚୋଷ ଯେଉଁଥିରେ । ।
 କେବେ ଉଚ୍ଚ କେବେ ନୀଚ ମଧ୍ୟେ ବସେ , ଶୋକେ ରହେ ଅବା ହରଷରେ ହସେ । ।
 କେବେ ନିନ୍ଦା କେବେ ପ୍ରଶଂସାରେ ଥାଏ , କେବେ ନଭେ କେବେ ପାତାଳକୁ ଯାଏ । ।
 କେବେ ଜ୍ଞାନୀ ହୋଇ କରଇ ବିଚାର , ‘ନାନକ’ କରେ ସେ ମାୟାରୁ ଉଦ୍ଧାର । । ୫ । ।

--କବହୁ ନିରତି କରୈ ବହୁ ଭାତି । । କବହୁ ସୋଇ ରହେ ଦିନୁ ରାତି । । କବହୁ ମହା
 କ୍ରୋଧ ବିକରାଲ । । କବହୁ ସରବ କୀ ହୋତ ରଖାଲ । । କବହୁ ହୋଇ ବହେ ବଡ଼
 ରାଜା । । କବହୁ ଭେଖାରୀ ନୀଚ କା ସାଜା । । କବହୁ ଅପକାରତି ମହି ଆଣେ । । କବହୁ
 ଭଲ ଭଲ କହାଣେ । । ଜିଉ ପ୍ରଭୁ ରାଣେ ତିଖି ହୀ ରହେ । । ଗୁରପ୍ରସାଦି ନାନକ ସବୁ
 କହେ । । ୬ । ।

ନୃତ୍ୟ କରେ କେବେ ନାନା ପରକାରେ , କେବେ ଦିନ ରାତି ଶୟନ ସେ କରେ । ।
 କେବେ ମହା କ୍ରୋଧ ହୁଏ ବିକରାଳ , କେବେ ସବୁଠାରୁ ଦୀନହୀନବଳ । ।
 ବସେ କେବେ ସେହୁ ବଡ଼ରାଜା ହୋଇ , କେବେ ଅବା ନୀଚ ଭିକାରୀ ସାଜଇ । ।
 ନିଜ ଅପବାଦ କେବେ ସେ କରାଏ , ଭଲ ଭଲ ବୋଲି କେବେ ସେ ବୋଲାଏ । ।
 ଯଥା ରଖେ ପ୍ରଭୁ ସେହିପରି ରହେ , ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରେ ଜୀବ ସତ୍ୟ କହେ । । ୬ । ।

--କବହୁ ହୋଇ ପଂଡ଼ିତୁ କରେ ବଖ୍ୟାନୁ ।। କବହୁ ମୋନି ଧାରୀ ଲାଣ୍ଡେ ଧିଆନୁ ।।
 କବହୁ ଚଟ ଚୀରଥ ଇସନାନ ।। କବହୁ ସିଧ ସାଧକ ମୁଖି ଗିଆନ ।। କବହୁ କୀଟ
 ହସତି ପତଙ୍ଗ ହୋଇ ଜୀଆ ।। ଅନିକ ଜୋନି ଭରମେ ଭରମୀଆ ।। ନାନା ରୂପ ଜିଉ
 ସ୍ତ୍ରୀଗୀ ଦିଖାଣ୍ଡେ ।। ଜିଉ ପ୍ରଭ ଭାଣ୍ଡେ ତିଣ୍ଡେ ନଚାଣ୍ଡେ ।। ଜୋ ତିସୁ ଭାଣ୍ଡେ ସୋଇ
 ହୋଇ ।। ନାନକ ଦୁଜା ଅଖରୁ ନ କୋଇ ।। ୭ ।।

ଜ୍ଞାନୀ ହୋଇ କେବେ ଜ୍ଞାନ କରେ ଦାନ , ମୌନବ୍ରତ ଧରି କରେ କେବେ ଧ୍ୟାନ ।।
 ତୀର୍ଥ ତଟେ କେବେ କରଇ ସ୍ନାନ , ହୋଇ ସିଦ୍ଧ ପ୍ରଭୁ ମୁଖେ ଦିଏ ଜ୍ଞାନ ।।
 କେବେ କୀଟ, ହସ୍ତୀ, ପତଙ୍ଗ ହୁଅଇ , ଭ୍ରମରେ ଅନେକ ଯୋନୀରେ ଭ୍ରମଇ ।।
 ନଟ ପରି କେତେ ରୂପ ସେ ଦେଖାଏ , ଯେଉଁ ପରି ଚାହେଁ ସେପରି ନଚାଏ ।।
 ତାକୁ ଯା ସୁହାଏ ସେପରି ହୁଅଇ , ‘ନାନକ’ ତା ପରି ଆଉ କେହି ନାହିଁ ।। ୭ ।।

--କବହୁ ସାଧ ସଂଗତି ଇହୁ ପାଣ୍ଡେ ।। ଉସୁ ଅସଥାନ ତେ ବହୁରି ନ ଆଣ୍ଡେ ।। ଅଂତରି
 ହୋଇ ଗିଆନ ପରଗାସୁ ।। ଉସୁ ଅସଥାନ କା ନହୀ ବିନାସୁ ।। ମନ ତନ ନାମି ରତେ
 ଇକ ରଂଗି ।। ସଦା ବସହି ପାରବ୍ରହ୍ମ କୈ ସଂଗି ।। ଜିଉ ଜଲ ମହି ଜଲୁ ଆଇ
 ଖଟାନା ।। ତିଉ ଜୋତୀ ସଂଗି ଜୋତି ସମାନା ।। ମିଟି ଗଏ ଗଞ୍ଜନ ପାଏ ବିସ୍ରାମ ।।
 ନାନକ ପ୍ରଭ କୈ ସଦ କୁରବାନ ।। ୮ ।। ୧୧ ।।

ସାଧୁସଙ୍ଗ ଯେବେ ଜୀବକୁ ମିଳଇ , ସେହି ଛାନୁ ସିଏ ଫେରି ନ ଆସଇ ।।
 ଅନ୍ତରେ ହୁଅଇ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରକାଶ , ସେ ଜ୍ଞାନାବସ୍ଥାର ନୁହଇ ବିନାଶ ।।
 ପ୍ରଭୁ ନାମେ ତନୁ-ମନ ହୁଏ ରତ , ସଦା ବସେ ପରବ୍ରହ୍ମ ସଙ୍ଗେ ସେ ତ ।।
 ଜଳରେ ସେପରି ଜଳ ମିଶେ ଆସି , ଜ୍ୟୋତିରେ ସେପରି ଜ୍ୟୋତି ଯାଏ ମିଶି ।।
 ଜନ୍ମ-ମୃତ୍ୟୁ ତୁଟେ ପାଏ ସେ ବିଶ୍ରାମ , ‘ନାନକ’ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣେ ଶରଣ ।। ୮ ।। ୧୧ ।।

ସଲୋକ ।। ଶ୍ଳୋକ ।।

ସୁଖୀ ବସିେ ମସକୀନୀଆ ଆସୁ ନିଧାରି ତଲେ ।।

ବଡେ ବଡେ ଅହଂକାରୀଆ ନାନକ ଗଉବି ଗଲେ ।। ୧ ।।

ସାନ ହୋଇ ସୁଖେ ରହଇ ବିନୟୀ , ମନରୁ ଗରବ ମାରି ।।

ଗରବରେ ନାଶ ଯାଆନ୍ତି ‘ନାନକ’, ବଡ଼ ବଡ଼ ଅହଂକାରୀ ।।

--ଜିଏ କୈ ଅଂତରି ରାଜ ଅଭିମାନୁ । । ସୋ ନରକପାତୀ ହୋଷତ ସୁଆନୁ । । ଜୋ
ଜାନୈ ମୈ ଜୋଷନଞ୍ଜୁ । । ସୋ ହୋଷତ ବିସଟା କା ଜଂତୁ । । ଆପସ କଉ
କରମଞ୍ଜୁ କହାଣ୍ଡେ । । ଜନମି ମରୈ ବହୁ ଜୋନି ଭ୍ରମାଣ୍ଡେ । । ଧନ ଭୂମି କା ଜୋ କରୈ
ଗୁମାନୁ । । ସୋ ମୁରଖୁ ଅଂଧା ଅଗିଆନୁ । । କରି କିରପା ଜିଏକୈ ହିରଦୈ ଗରାବୀ
ବସାଣ୍ଡେ । । ନାନକ ଇହା ମୁକତୁ ଆଗୈ ସୁଖ ପାଣ୍ଡେ । । ୧ । ।

ଯାହାର ଅନ୍ତରେ ରାଜେ ଅଭିମାନ , ନରକରେ ଦଣ୍ଡ ପାଏ ସେଇ ଶ୍ଵାନ । ।

ହୋଇଥାଏ ମଉ ଯିଏ ଯଉବନେ , ନରକର କୀଟ ହୋଇ ସେ ଜନମେ । ।

ସୌଭାଗ୍ୟକୁ ନେଇ ଗର୍ବ କରେ ଯିଏ , ବହୁ ଯୋନୀରେ ସେ ଜନ୍ମି-ମରୁ ଥାଏ । ।

ଧନ, ଭୂମି ଲାଗି ଯେ କରେ ଗୁମାନ , ଅଟଇ ସେ ଅନ୍ଧ ମୁରୁଖ ଅଜ୍ଞାନ । ।

ଯା ହୃଦେ ବିନୟ ଭାବ ପ୍ରଭୁ ଦିଏ , 'ନାନକ' ସେ ପରଲୋକେ ସୁଖ ପାଏ । । ୧ । ।

--ଧନଞ୍ଜୟ ହୋଇ କରି ଗରବାଣ୍ଡେ । । ତ୍ରିଶ ସମାନି କଛୁ ସଂଗି ନ ଜାଣ୍ଡେ । । ବହୁ
ଲକ୍ଷକର ମାନୁଖ ଉପରି କରେ ଆସ । । ପଲ ଭୀତରି ତାକା ହୋଇ ବିନାସ । । ସଭ ତେ
ଆପ ଜାନୈ ବଲଞ୍ଜୁ । । ଖିନ ମହି ହୋଇ ଜାଇ ଭସମଂତୁ । । କିସୈ ନ ବଦୈ ଆପି
ଅହଂକାରୀ । । ଧରମରାଇ ତିସୁ କରେ ଖୁଆରୀ । । ଗୁର ପ୍ରସାଦି ଜାକା ମିଟୈ
ଅଭିମାନୁ । । ସୋ ଜନୁ ନାନକ ଦରଗହ ପରଞ୍ଜାନୁ । । ୨ । ।

ଧନବନ୍ତ ହୋଇ ଗର୍ବକରେ ଯିନା , କୁଟାଖଣ୍ଡେ ପ୍ରାଣୀ ସଙ୍ଗତେ ଯାଏନା । ।

ଜନବଳ ପରେ କରିଥାଏ ଆଶ , ପଲକ ମଧ୍ୟରେ ହୁଏ ତା ବିନାଶ । ।

ମଣେ ସବୁଠାରୁ ଆପେ ବଳଶାଳୀ , ଶେଷରେ କ୍ଷଣିକେ ଭସ୍ମ ହୁଏ ଜଳି । ।

ଗରବେ ଖାତର ନ କରେ କାହାକୁ , ଧର୍ମରାଜ ବହୁ ଦୁଃଖ ଦିଏ ତାକୁ । ।

ଗୁରୁକୃପାରେ ଯା ତୁଟେ ଅଭିମାନ , 'ନାନକ' ସେ ଲଭେ ପ୍ରଭୁ ଦ୍ଵାରେ ସ୍ଥାନ । । ୨ । ।

--କୋଟି କରମ କରୈ ହଉ ଧାରୈ । । ସୁମୁ ପାଣ୍ଡେ ସଗଲେ ବିରଥାରେ । । ଅନିକ
ତପସିଆ କରେ ଅହଂକାର । । ନରକ ସୁରଗ ଫିରି ଫିରି ଅଞ୍ଜାର । । ଅନିକ ଜତନ କରି
ଆତମ ନହୀ ଦ୍ରୁଣ୍ଡେ । । ହରି ଦରଗହ କହୁ କୈସେ ଗଣ୍ଡେ । । ଆପସ କଉ ଜୋ ଭଲ
କହାଣ୍ଡେ । । ତିସହି ଭଲାଇ ନିକଟି ନ ଆଣ୍ଡେ । । ସରବ କୀ ରେନ ଜାକା ମନୁ ହୋଇ । ।

କହୁ ନାନକ ତାକୀ ନିରମଲ ଯୋଇ । । ୩ । ।

ଗର୍ବ ଧରି କୋଟି ଧର୍ମ କର୍ମ କଲେ , ବ୍ୟର୍ଥ ଯାଏ ସବୁ ବହୁ ଦୁଃଖ ମିଳେ । ।
 କଲେ ବହୁ ତପ ବହି ଅହଂକାର , ସ୍ୱର୍ଗେ ନର୍ଦ୍ଦେ ବାସ କରେ ବାରବାର । ।
 ବହୁ ଯତ୍ନେ ଯାର ହୃଦ ନ ତରଳେ , କୁହ ପ୍ରଭୁ ଦ୍ୱାରେ ଯିବ କି ପ୍ରକାରେ । ।
 ଯେ ନିଜେ ନିଜର ପ୍ରାଣୀ କରଇ , ଭଲ କିଛି ତାର ପାଶେ ନ ଆସଇ । ।
 ସଭିଙ୍କର ପଦ ତଳେ ଯାର ମନ , କହଇ ନାନକ ବଢ଼ଇ ତା ମାନ । । ୩ । ।

--ଜବ ଲଗୁ ଜାନେ ମୁଁ ତେ କହୁ ହୋଇ । । ତବ ଇସ କଉ ସୁଖ ନାହୀ କୋଇ । । ଜବ
 ଇହ ଜାନେ ମୋ କିହୁ କରତା । । ତବ ଲଗୁ ଗରଭ ଜୋନି ମହି ଫିରତା । । ଜବ ଧାରୋ
 କୋଉ ବୋରୀ ମୀତୁ । । ତବ ଲଗୁ ନିହତଲୁ ନାହୀ ଚୀତୁ । । ଜବ ଲଗୁ ମୋହ ମଗନ
 ସଂଶି ମାଇ । । ତବ ଲଗୁ ଧରମରାଇ ଦେଇ ସଜାଇ । । ପ୍ରଭ କିରପା ତେ ବଂଧନ
 ତୁଟେ । । ଗୁରପ୍ରସାଦି ନାନକ ହଉ ଛୁଟେ । । ୪ । ।

କିଛି କରିପାରେ ବୋଲି ଭାବୁଥିଲେ , ମିଳେ ନାହିଁ ଲବେ ସୁଖ କେବେ ହେଲେ । ।
 ମୁଁ କରୁଛି ବୋଲି ଭାବୁଥାଏ ଯିଏ , ନାନା ଯୋନୀ ଗର୍ଭ ମଧ୍ୟେ ଭ୍ରମୁଥାଏ । ।
 କାହାକୁ ବଇରୀ କାହାକୁ ବା ମିତ୍ର , ଭାବୁଥିଲେ ମନ ନ ହୁଅଇ ଶାନ୍ତ । ।
 ମାୟା ମୋହେ ମଗ୍ନ ଥାଏ ଯାହା ମନ , ଦଣ୍ଡୁଥାଏ ତାକୁ ଧରମରାଜନ । ।
 ତୁଟେ ତା ବନ୍ଧନ ପ୍ରଭୁ କୃପା କଲେ , ଅହଂ ନାଶ ଯାଏ ଗୁରୁପ୍ରସାଦରେ । । ୪ । ।

--ସହସ୍ର ଖଟେ ଲଖ କଉ ଉଠି ଧାଡ଼େ । । ତ୍ରିପତି ନ ଆଡ଼େ ମାଇଆ ପାଞ୍ଜି ପାଡ଼େ । ।
 ଅନିକ ଭୋଗ ବିଶିଆ କେ କରେ । । ନହୁ ତ୍ରିପତାଡ଼େ ଖପି ଖପି ମରେ । । ବିନା ସଂତୋଷ
 ନହୀ କୋଉ ରାଜେ । । ସୁପନ ମନୋରଥ ବ୍ରଥେ ସଭ କାଜେ । । ନାମ ରଂଶି ସରବ ସୁଖ
 ହୋଇ । । ବଡ଼ଭାଗୀ କିସେ ପରାପତି ହୋଇ । । କରନ କରାଣନ ଆପେ ଆପି । । ସଦା
 ସଦା ନାନକ ହରି ଜାପି । । ୫ । ।

ଅରଜି ସହସ୍ର, ଧାଏଁ ଲକ୍ଷ ପାଇଁ , ଧନ ସଞ୍ଚେ ସିନା ତୃପ୍ତି ପାଏ ନାହିଁ । ।
 ବିଷୟ ଆନନ୍ଦ ବହୁ ଭୋଗ କରେ , ତୃପ୍ତି ହୁଏ ନାହିଁ, ଦୁଃଖ ଭୋଗି ମରେ । ।
 ତୃପ୍ତି ବିନା କିଏ ଶୋଭା ପାଏ ନାହିଁ , ସ୍ୱପ୍ନ ସମ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ବୃଥା ଯାଇ । ।
 ପ୍ରଭୁନାମ ମୂଳେ ସବୁ ସୁଖ ଥାଇ , ବଡ଼ ଭାଗ୍ୟରେ ତା ପ୍ରାପତ ହୁଅଇ । ।

କରିଣ କରାଉ ଥାଏ ନିଜେ ହରି , ଜପ ତୁ ସଂତତ ନାମକୁ ଚାହାରି । । ୫ । ।

--କରନ କରାଞ୍ଜନ କରନେହାରୁ । । ଇସ କୈ ହାସି କହା ବୀଚାରୁ । । ଜୈସୀ ଦ୍ଵିସତି
କରେ ତୈସା ହୋଇ । । ଆପେ ଆସି ଆସି ପ୍ରଭୁ ସୋଇ । । ଜୋ କିଛି କାନୋ ସୁ
ଅପନେ ରଂଗି । । ସଭ ତେ ଦୂରି ସଭହୁ କୈ ସଂଗି । । ବୁଝେ ଦେଖି କରେ ବିବେକ । ।
ଆପହି ଏକ ଆପହି ଅନେକ । । ମରେ ନ ବିନସି ଆଖି ନ ଜାଇ । । ନାନକ ସଦ ହୀ
ରହିଆ ସମାଇ । । ୬ । ।

ଏକ ପ୍ରଭୁ ଆପେ କରି କରାଉଛି , ମଣିଷ ବାପୁଡ଼ା ହାତେ କିସ ଅଛି । ।
ସେଉଁ ପରି ଚାହେଁ ସେହି ପରି ହୁଏ , ସେ ପରମେଶ୍ଵର ଆପେ ପ୍ରଭୁ ସିଏ । ।
କରେ ନିଜ ଢଙ୍ଗେ ଯାହା କିଛି କରେ , ସେ ସବୁରି ପାଶେ ସବୁଠାରୁ ଦୂରେ । ।
ବୁଝଇ ଦେଖଇ ବିଚାର କରଇ , ଏକ ହୋଇ ବହୁ ରୂପକୁ ଧରଇ । ।
ନା ଜନ୍ମେ ନା ମରେ ନା ଆସେ ନା ଯାଏ , ସଂତତ ସର୍ବତ୍ର ପ୍ରଭୁ ବ୍ୟାପି ଥାଏ । । ୭ । ।

--ଆସି ଉପଦେସି ସମୟେ ଆସି । । ଆପେ ରଚିଆ ସଭ କୈ ସାସି । । ଆସି କାନୋ
ଆପନ ବିସଥାରୁ । । ସଭୁ କଛୁ ଉସ କା ଓହୁ କରନେହାରୁ । । ଉସ ତେ ଭିନ କହୁ
କିଛି ହୋଇ । । ଆନ ଧନଂତରି ଏକୈ ସୋଇ । । ଅପୁନେ ଚଳିତ ଆସି କରଣେହାର । ।
କଉତକ କରେ ରଂଗ ଆପାର । । ମନ ମହି ଆସି ମନ ଅପୁନେ ମାହି । । ନାନକ କୀମତି
କହୁନୁ ନ ଜାଇ । । ୮ । ।

ଆପେ ବୁଝେ ଆପେ ଉପଦେଶ ଦେଇ , ଆପେ ସବୁରିଟି ସବୁଥିରେ ଥାଇ । ।
ଆପେ କରିଅଛି ଆପଣା ବିସ୍ତାର , ସବୁ କିଛି ତାର , କର୍ତ୍ତା ସେ ସବୁର । ।
ତାକୁ ଛାଡ଼ି କୁହ କିସ ପାରେ ହୋଇ , ସ୍ଥାନ ସ୍ଥାନାନ୍ତରେ ସେହି ଏକା ଥାଇ । ।
ନିଜ ଲୀଳା ଖେଳା ନିଜେ ସେ ଖେଳଇ , ନାନା ରଙ୍ଗେ କେତେ କୌତୁକ କରଇ । ।
ଚିତ୍ତେ ବସି ଆପେ ଚିତ୍ତରେ ବସାଏ , ‘ନାନକ’ ଏ ତତ୍ତ୍ଵ-ମୂଳ କହି ନୁହେଁ । । ୯ । ।

--ସତି ସତି ସତି ପ୍ରଭୁ ସୁଆମୀ । । ଗୁରପରସାଦି କିନେ ଖଣ୍ୟାଣୀ । । ସତୁ ସତୁ ସତୁ
ସଭୁ କୀନା । । କୋଟି ମଧେ କିନେ ବିରଲେ ଚୀନା । । ଭଲ ଭଲ ଭଲ ତେରା ରୂପ । ।
ଅତି ସୁନ୍ଦର ଅପାର ଅନୁପ । । ନିରମଲ ନିରମଲ ନିରମଲ ତେରୀ ବାଣୀ । । ଘଟି ଘଟି

ସୁନୀ ସୁଖନ ବଖ୍ୟାଣୀ ।। ପଞ୍ଜିତ ପଞ୍ଜିତ ପଞ୍ଜିତ ପୁନୀତ ।। ନାମ ଜୟେ ନାନକ ମନି
ପ୍ରୀତି ।। ୮ ।। ୧୨ ।।

ତିନି କାଳେ ସତ୍ୟ ଏକ ପ୍ରଭୁ ସେଇ , ଗୁରୁପ୍ରସାଦରେ ବଖାଣି କହଇ ।।

ତିନି କାଳେ କଲା ସବୁ ସତ୍ୟ ସିଏ , କୋଟିଏ ମଧ୍ୟରୁ ଜାଣେ ଜଣେ କିଏ ।।

ହେ ପ୍ରଭୁ ସର୍ବଦା ସୁନ୍ଦର ତୋ ରୂପ , ଅତୀବ ସୁନ୍ଦର ଅନନ୍ତ ଅନୁପ ।।

ନିର୍ମଳ ପବିତ୍ର ମଧୁର ତୋ ବାଣୀ , କର୍ଣ୍ଣେ ଶୁଣି ସର୍ବେ କହନ୍ତି ବଖାଣି ।।

ପରମ ପବିତ୍ର ସେ ପ୍ରାଣୀ ହୁଅଇ , ପ୍ରୀତିରେ ସେ ଚିତ୍ତେ ନାମକୁ ଜପଇ ।। ୮ ।। ୧୨ ।।

ସଲୋକ ।। ଶ୍ଳୋକ ।।

ସଂତ ସରନି ଜୋ ଜନ୍ମ ପରେ ସୋ ଜନ୍ମ ଉଧରନହାର ।।

ସଂତ କୀ ନିଂଦା ନାନକା ବହୁରି ବହୁରି ଅଞ୍ଜତାର ।। ୧ ।।

ସେଉଁ ଜନ ସଛ ଶରଣ ପଶଇ , ସଂସାରୁ ହୁଏ ଉଦ୍ଧାର ।

ସଛନିଦା ଯିଏ କରଇ ‘ନାନକ’ , ଜନ୍ମ ନିଏ ବାରବାର ।।

ଅଷ୍ଟପଦୀ ।।

--ସଂତ କୈ ଦୁଖନି ଆରଜା ଘଟେ ।। ସଂତ କୈ ଦୁଖନି ଜମ ତେ ନହୀ ଛୁଟେ ।। ସଂତ
କୈ ଦୁଖନି ସୁଖ ସଭୁ ଜାଇ ।। ସଂତ କୈ ଦୁଖନି ନରକ ମହି ପାଇ ।। ସଂତ କୈ ଦୁଖନି
ମତି ହୋଇ ମଲୀନ ।। ସଂତ କୈ ଦୁଖନି ସୋଭା ତେ ହୀନ ।। ସଂତ କେ ହତେ କର
ରଖେ ନ କୋଇ ।। ସଂତ କୈ ଦୁଖନି ଥାନ ଭ୍ରମରୁ ହୋଇ ।। ସଂତ କ୍ରିପାଲ କ୍ରିପା ଜେ
କରେ ।। ନାନକ ସଂତ ସଂଗି ନିଂଦକୁ ଭୀ ତରେ ।। ୧ ।।

ସଛନିଦା କଲେ ଆୟୁଷ ତୁଟଇ , ଯମର କୋପରୁ ମୁକ୍ତି ନ ମିଳଇ ।।

ସଛନିଦା କଲେ ସବୁ ସୁଖ ଯାଏ , ସଛନିଦା କଲେ ନର୍କ ଭୋଗ ହୁଏ ।।

ସଛନିଦା କଲେ ହୃଦୟ ମଳିନ , ସଛନିଦା କଲେ ଶୋଭା ହୁଏ ହୀନ ।।

ସଛନିଦା କଲେ ନ ରଖଇ କିଏ , ସଛନିଦା କଲେ ହୃଦ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୁଏ ।।

କୃପାକୁ ସଛ କେ ଯଦି କୃପା କରେ , ‘ନାନକ’ ତା ସଙ୍ଗେ ନିନ୍ଦୁକ ବି ତରେ ।। ୧ ।।

--ସଂତ କେ ଦୁଖନ ତେ ମୁଖୁ ଭଞ୍ଜେ ।। ସଂତନ କୈ ଦୁଖନି କାଗ ଜିଉ ଲଞ୍ଜେ ।। ସଂତନ
କୈ ଦୁଖନି ସରପ ଜୋନି ପାଇ ।। ସଂତ କୈ ଦୁଖନି ତ୍ରିଗଦ ଜୋନି କିରମାଇ ।। ସଂତନ

କୈ ଦୁଖନି ତ୍ରିସନା ମହି ଜଲେ ।। ସଂତ କୈ ଦୁଖନି ସଭୁ କୋ ଛଲେ ।। ସଂତ କୈ
ଦୁଖନି ତେଜୁ ସଭୁ ଜାଇ ।। ସଂତ କୈ ଦୁଖନି ନୀରୁ ନୀରାଇ ।। ସଂତ ଦୋଖୀ କା ଥାଉ
କୋ ନାହିଁ ।। ନାନକ ସଂତ ଭାଷ୍ଟୈ ତା ଓଇ ଭୀ ଗତି ପାହିଁ ।। ୧୨ ।।

ସଛନିଦା କଲେ ମୁଖ ବିଶ୍ରୀ ହୁଏ , କାକ ସମ ସେହୁ, ସଛନିଦା ଗାଏ ।।

ସଛନିଦା କଲେ ସର୍ପ ଯୋନୀ ପାଇ , ସଛନିଦା କଲେ କୃମି କୀଟ ହୋଇ ।।

ସଛନିଦାକାରୀ ତୃଷାଗ୍ନିରେ ଜଳେ , ସଛନିଦାକାରୀ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଛଳେ ।।

ସଛନିଦା କଲେ ସବୁ ତେଜ ଯାଏ , ସଛନିଦାକାରୀ ନୀରୁନୀଟ ହୁଏ ।।

ସଛଠାରେ ଦୋଷୀ ଠାବ ପାଏ ନାହିଁ , ସଛ କ୍ଷମା କଲେ ସିଏ ବି ଡରଇ ।। ୧୩ ।।

--ସଂତ କା ନିଂଦକୁ ମହା ଅତତାଇ ।। ସଂତ କା ନିଂଦକୁ ଶିନୁ ଟିକନୁ ନ ପାଇ ।। ସଂତ
କା ନିଂଦକୁ ମହା ହତିଆରା ।। ସଂତ କା ନିଂଦକୁ ପରମେସୁରି ମାରା ।। ସଂତ କା ନିଂଦକୁ
ରାଜ ତେ ହୀନୁ ।। ସଂତ କା ନିଂଦକୁ ଦୁଖୀଆ ଅରୁ ଦୀନୁ ।। ସଂତ କେ ନିଂଦକୁ କଉ
ସରବ ରୋଗ ।। ସଂତ କେ ନିଂଦକୁ କଉ ସଦା ବିଜୋଗ ।। ସଂତ କୀ ନିଂଦା ଦୋଖୀ
ମହି ଦୋଖୁ ।। ନାନକ ସଂତ ଭାଷ୍ଟୈ ତା ଉସକା ଭା ହୋଇ ମୋଖୁ ।। ୧୪ ।।

ସଛନିଦାକାରୀ ମହା ଆତତାୟୀ , କ୍ଷଣେ କାହିଁ ସ୍ଥିର ହୋଇ ନ ପାରଇ ।।

ସଛନିଦାକାରୀ ମହା ହତ୍ୟାକାରୀ , ପରମେଶ ତାକୁ ସାରିଅଛି ମାରି ।।

ସଛନିଦାକାରୀ ରାଜ ସୁଖେ ହୀନ , ସଛନିଦାକାରୀ ଦୁଃଖୀ ଆଇ ଦୀନ ।।

ସଛନିଦୁକକୁ ସବୁ ରୋଗ ହୁଏ , ପ୍ରଭୁ ଠାରୁ ସେହୁ ସଦା ଦୂରେ ଥାଏ ।।

ସଛନିଦା ଅଟେ ଦୋଷଠାରୁ ଦୋଷ , ମୁକ୍ତି ଲଭେ ସିଏ ସଛ ହେଲେ ତୋଷ ।। ୧୫ ।।

--ସଂତ କା ଦୋଖୀ ସଦା ଅପଡ଼ିତୁ ।। ସଂତ କା ଦୋଖୀ କିସୈ କା ନହୀ ମିତୁ ।। ସଂତ
କେ ଦୋଖୀ କଉ ତାନୁ ଲାଗୈ ।। ସଂତ କେ ଦୋଖୀ କଉ ସଭୁ ତିଆଗୈ ।। ସଂତ କା
ଦୋଖୀ ମହା ଅହଂକାରୀ ।। ସଂତ କା ଦୋଖୀ ସଦା ବିକାରୀ ।। ସଂତ କା ଦୋଖୀ
ଜନମୈ ମରୈ ।। ସଂତ କୀ ଦୁଖନା ସୁଖ ତେ ଟରୈ ।। ସଂତ କେ ଦୋଖୀ କଉ ନାହୀ
ଠାଉ ।। ନାନକ ସଂତ ଭାଷ୍ଟୈ ତା ଲଏ ମିଲାଇ ।। ୧୬ ।।

ସଛନିଦାକାରୀ ସଦା ଅପବିତ୍ର , ସଛନିଦାକାରୀ ନୁହେଁ କାହା ମିତ୍ର ।।

ସଛନିଦୁକକୁ ଯମ ଦଣ୍ଡ ଦିଏ , ସଛନିଦୁକକୁ ତ୍ୟାଗନ୍ତି ସଭିଏଁ ।।

ସଛନିଦାକାରୀ ମହା ଅହଂକାରୀ , ସଛନିଦାକାରୀ ଅଟଇ ବିକାରୀ । ।

ସଛନିଦାକାରୀ ଜନ୍ମ-ମରୁ ଥାଇ , ସଛନିଦୁକକୁ ସୁଖ ମିଳେ ନାହିଁ । ।

ସଛନିଦୁକକୁ ଠାବ ନ ମିଳଇ , ତୋଷ ହେଲେ ସଛ ସଙ୍ଗତେ ମିଶାଇ । । ୪ । ।

--ସଂତ କା ଦୋଖୀ ଅଧ ବୀଚ ତେ ଚୁଟେ । । ସଂତ କା ଦୋଖୀ କିତେ କାଜି ନ ପହୁଟେ । । ସଂତ କେ ଦୋଖୀ କଉ ଉଦିଆନ ଭ୍ରମାଇଁ । । ସଂତ କା ଦୋଖୀ ଉଝୁଟି ପାଇଁ । । ସଂତ କା ଦୋଖୀ ଅଂତର ତେ ଥୋଥା । । ଜିଉ ସାସ ବିନା ମିରତକ କା ଲୋଥା । । ସଂତ କେ ଦୋଖୀ କୀ ଜଡ଼ କିଛୁ ନାହିଁ । । ଆପନ ବାଜି ଆପେ ହୀ ଖାହିଁ । । ସଂତ କେ ଦୋଖୀ କଉ ଅଖିରୁ ନ ରାଗନହାରୁ । । ନାନକ ସଂତ ଭାଣ୍ଡେ ତା ଲାଏ ଉବାରି । । ୫ । ।

ସଛନିଦାକାରୀ ଝୁଲଇ ଅର୍ଦ୍ଧରେ , ସଛନିଦାକାରୀ ନଲାଗେ କାର୍ଯ୍ୟରେ । ।

ସଛନିଦାକାରୀ ବନେ ଭ୍ରମୁଥାଇ , ବିନାଶର ପଥେ ଦୁଃଖରେ ପଡ଼ଇ । ।

ସଛନିଦାକାରୀ ଅନ୍ତଃସାର ଶୂନ୍ୟ , ଯଥା ଶ୍ବାସ ବିନା ଶବ ମାଂସେ ଗଣ୍ୟ । ।

ସଛନିଦୁକର ସଜା କର୍ମ ନାହିଁ , ନିଜେ କଲା ଫଳ ନିଜେ ସେ ଭୁଞ୍ଜଇ । ।

ଆଉ କେହି ନାହିଁ ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ତାର , ସଛ ତୋଷ ହେଲେ ହୁଏ ସେ ଉଦ୍ଧାର । । ୫ । ।

--ସଂତ କା ଦୋଖୀ ଇଉ ବିଲଲାଇ । । ଜିଉ ଜଲ ବିହୁନ ମଛୁଲୀ ତଡ଼ଫଡ଼ାଇ । । ସଂତ କା ଦୋଖୀ ଭୁଖା ନହୀ ରାଜେ । । ଜିଉ ପାଖକୁ ଇଧନି ନହୀ ଧ୍ରାପେ । । ସଂତ କା ଦୋଖୀ ଛୁଟେ ଇକେଲା । । ଜିଉ ବୁଆଡ଼ୁ ଚିଲୁ ଖେତ ମାହି ଦୁହେଲା । । ସଂତ କା ଦୋଖୀ ଧରମ ତେ ରହତ । । ସଂତ କା ଦୋଖୀ ସଦ ମିଥିଆ କହତ । । କିରତୁ ନିଂଦକ କା ଧୁରି ହୀ ପଇଥା । । ନାନକ ଜୋ ଚିସୁ ଭାଣ୍ଡେ ସୋଇ ଥିଆ । । ୬ । ।

ସଛନିଦାକାରୀ କାନ୍ଦଇ ଏମନ୍ତ , ଜଳବିନା ଯଥା ମୀନ ଛଟପଟ । ।

ସଛନିଦାକାରୀ ଅତୃପ୍ତ ସୁଧାର୍ତ୍ତ , ଯଥା ଅଗ୍ନି କାଷ୍ଠେ ନୁହଇ ତୃପତ । ।

ସଛନିଦାକାରୀ ଏକା ରହିଯାଏ , ପୋଡ଼ା ତିଳ ଯଥା କ୍ଷେତେ ପଡ଼ିରହେ । ।

ସଛନିଦାକାରୀ ଧର୍ମଭ୍ରଷ୍ଟ ହୁଏ , ସଛନିଦାକାରୀ ସଦା ମିଥା କହେ । ।

ସଛନିଦା ଫଳ ଆତ୍ମାରୁ ରହିଛି , ଯାହା ହରିପ୍ରିୟା ତାହାହିଁ ହେଉଛି । । ୬ । ।

--ସଂତ କା ଦୋଖୀ ବିଗଡ଼ ରୁପୁ ହୋଇ ଜାଇ ।। ସଂତ କେ ଦୋଖୀ କଉ ଦରଗହ
ମିଲେ ସଜାଇ ।। ସଂତ କା ଦୋଖୀ ସଦା ସହକାୟ ।। ସଂତ କା ଦୋଖୀ ନ ମରେ ନ
ଜୀଝାଇ ।। ସଂତ କେ ଦୋଖୀ କୀ ପୁଜେ ନ ଆସା ।। ସଂତ କା ଦୋଖୀ ଉଠି ଚଲେ
ନିରାସା ।। ସଂତ କେ ଦୋଖୀ ନ ତ୍ରିସତେ କୋଇ ।। ଜେସା ଭାଣେ ତେସା କୋଇ
ହୋଇ ।। ପଇଆ କିରତୁ ନ ମେଟେ କୋଇ ।। ନାନକ ଜାନେ ସତା ସୋଇ ।। ୭ ।।

ସଛନିଦାକାରୀ କୁରୁପ ହୁଅଇ , ପ୍ରଭୁ ଦରବାରେ ଦଣ୍ଡ ସେ ଭୋଗଇ ।।
ସଛନିଦାକାରୀ ବ୍ୟାକୁଳିତ ଥାଇ , ମରେ ନାହିଁ ଅବା ଜୀଇଁ ପାରେ ନାହିଁ ।।
ସଛନିଦୁକର ଆଶା ନ ପୂରଇ , ନିରାଶ ହୋଇ ସେ ସଂସାରୁ ଚଳଇ ।।
ସଛନିଦା କଲେ ତୃଷ୍ଣା ନ ମେଣ୍ଟଇ , ସେପରି ଚିନ୍ତଇ ସେପରି ହୁଅଇ ।।
କର୍ମଫଳ କେହି ନପାରେ ଲିଭେଇ , 'ନାନକ' ସେ ପ୍ରଭୁ ଧ୍ୟାନେ ଜାଣଇ ।। ୭ ।।

--ସଭ ଘଟ ତିସ କେ ଓହୁ କରନେହାରୁ ।। ସଦା ସଦା ତିସ କଉ ନମସକାରୁ ।। ପ୍ରଭୁ
କୀ ଉସତତି କରହୁ ଦିନୁ ରାତି ।। ତିସହି ଧିଆଓହୁ ସାସି ଗିରାସି ।। ସଭୁ କଛୁ ଝରତେ
ତିସ କା କୀଆ ।। ଜେସା କରେ ତେସା କୋ ଥାଆ ।। ଅପନା ଖେଲୁ ଆସି
କରନେହାରୁ ।। ଦୂସର କଉନୁ କହେ ବୀଚାରୁ ।। ଜିସ ନୋ କ୍ରିପା କରେ ତିସୁ ଆପନ
ନାମୁ ଦେଇ ।। ବଡ଼ଭାଗୀ ନାନକ ଜନ ସେଇ ।। ୮ ।। ୧୩ ।।

ସର୍ବଘଟ ତାର କର୍ଣ୍ଣ ସେ ତାହାର , ସଦା ସଦା ତାକୁ କର ନମସ୍କାର ।।
ଦିନରାତି କର, ପ୍ରଭୁ ସ୍ତୁତି ଗାନ , ନିରନ୍ତର ତାକୁ କରୁଥାଅ ଧ୍ୟାନ ।।
ବର୍ତ୍ତୁଥାଏ ସବୁ ଯାହା ସେ କରଇ , ଯେମନ୍ତ କରେ ସେ ତେମନ୍ତ ହୁଅଇ ।।
ଆପେ ସେ କରତା ଆପଣା ଲୀଳାର , ଅନ୍ୟ କିଏ ତାର କରିବ ବିଚାର ।।
କୃପା କରି ଯାରେ ଦିଏ ନିଜ ନାମ , 'ନାନକ' ସେ ଜନ ବଡ଼ ଭାଗ୍ୟବାନ ।। ୮ ।। ୧୩ ।।

ସଲୋକ ।। ଶ୍ଳୋକ ।।

ତଜହୁ ସିଆନପ ସୁରିଜନହୁ ସିମରହୁ ହରି ହରି ରାଇ ।।

ଏକ ଆସ ହରି ମନ ରଖହୁ ନାନକ ଦୁଖୁ ଭରମୁ ଭଇ ଜାଇ ।। ୧ ।।

ସିହାଣିଆପଣ ଛାଡ଼ି ସୁଧାଜନେ , ସୁମର ସେ ହରିରାୟେ ।

ଏକ ହରି ଆଶା ରଖିଲେ ମନରେ , ଦୁଃଖ ଭ୍ରମ ଭୟ ଯାଏ ।। ୧ ।।

--ମାନୁଷ କୀ ଟେକ ତ୍ରିଥୀ ସଭ ଜାନୁ । । ଦେଖନ କଉ ଏକେ ଭଗଣାନୁ । । ଜିସ କେ
ଦୀଅି ରହେ ଅଘାଇ । । ବହୁରି ନ ତ୍ରିସନା ଲାଗେ ଆଇ । । ମାଗେ ରାଗେ ଏକୋ
ଆପି । । ମାନୁଷ କେ କିଛି ନାହୀ ହାଥି । । ତିସକା ହୁକମୁ ବୁଝି ସୁଖ ହୋଇ । । ତିସକା
ନାମୁ ରଖୁ କଠି ପରୋଇ । । ସିମରି ସିମରି ସିମରି ପ୍ରଭୁ ସୋଇ । । ନାନକ ବିଘନୁ ନ
ଲାଗେ କୋଇ । । ୧ । ।

ମଣିଷ ଆଶ୍ରୟ ସବୁ ବ୍ୟର୍ଥ ଜାଣ , ଦେବା ପାଇଁ ଜଣେ ଏକା ଭଗବାନ । ।
ଯାହାର ଦାନରେ ତୃପ୍ତି ମିଳିଥାଇ , କେବେହେଁ ଲାଳସା ଆଉ ଗ୍ରାସେ ନାହିଁ । ।
ମାରେ ଅବା ରଖେ ଏକ ପ୍ରଭୁ ସେହି , ମଣିଷ ହାତରେ କିଛି ହେଲେ ନାହିଁ । ।
ତା ଆଜ୍ଞା ବୁଝିଲେ ହୁଏ ସବୁ ସୁଖ , ନାମକୁ ତାହାର କଣେ ରୁଛି ରଖ । ।
ସେହି ଏକ ପ୍ରଭୁ ସୁମର ତୁ ସଦା , 'ନାନକ' କେବେହେଁ ନ ଆସିବ ବାଧା । । ୧ । ।

--ଉସତତି ମନ ମହି କରି ନିରଂକାର । । କରି ମନ ମେରେ ସତି ବିଉହାର । ।
ନିରମଲ ରସନା ଅଂମିତୁ ପୀଉ । । ସଦା ସୁହେଲା କରି ଲେହି ଜୀଉ । । ନେନହୁ ପେଖୁ
ଠାକୁର କା ରଂଗୁ । । ସାଧ ସଂଗି ବିନସେ ସଭ ସଂଗୁ । । ଚରନ ଚଳନ୍ତୁ ମାରଗି
ଗୋବିନ୍ଦ । । ମିଟହି ପାପ ଜପୀଅି ହରି ବିନ୍ଦ । । କର ହରି କରମ ସୁଫଳି ହରି
କଥା । । ହରି ଦରଗହ ନାନକ ଉଜଲ ମଥା । । ୨ । ।

ମନ ମଧ୍ୟେ ସ୍ଥିତି କର ନିରାକାର , କର ମନ ସଦା ସଜା ବ୍ୟବହାର । ।
ଶୁଦ୍ଧ ରସନାରେ ପିଅ ନାମାମୃତ , ଆତ୍ମା ତୋର ସୁଖୀ କର ତୁ ସଂତତ । ।
ନୟନରେ ଦେଖ ଠାକୁରଙ୍କ ରଙ୍ଗ , ସାଧୁସଙ୍ଗ କରେ ସବୁ ମୋହ ଭଙ୍ଗ । ।
ପ୍ରଭୁ-ଭକ୍ତି ପଥେ ଚଳ ତୁ ଚରଣେ , ହରି ଜପ ପାପ ଖଣ୍ଡିବ ତକ୍ଷଣେ । ।
କର ହରିକର୍ମ ଶୁଣ ହରିକଥା , ହରି ଦରବାରେ ଉଜ ହେବ ମଥା । । ୨ । ।

--ବଡ଼ଭାଗୀ ତେ ଜନ ଜଗ ମାହି । । ସଦା ସଦା ହରି କେ ଶୁନ ଗାହି । । ରାମ ନାମ
ଜୋ କରହି ବୀଚାରି । । ସେ ଧନସଂତ ଗନୀ ସଂସାର । । ମନି ତନି ମୁଖି ବୋଲହି ହରି
ମୁଖୀ । । ସଦା ସଦା ଜାନହୁ ତେ ସୁଖୀ । । ଏକୋ ଏକୁ ଏକୁ ପଛାନେ । । ଇଡ଼ ଉଡ଼
କୀ ଓହୁ ସୋଝି ଜାନେ । । ନାମ ସଂଗି ଜିସ କା ମନୁ ମାନିଆ । । ନାନକ ତିନହି

ନିରଞ୍ଜନ ଜାନିଆ । । ୩ । ।

ବଡ଼ ଭାଗ୍ୟବାନ ଜଗତେ ସେ ଜନ , ସଦା ସଦା ସିଂହ ଗାଂଧୀ ହରି ଗୁଣ । ।
 ରାମନାମ ଯେହୁ ହୃଦୟେ ବିଚାରେ , ଧନବନ୍ତ ରୂପେ ଗଣା ସେ ସଂସାରେ । ।
 କାୟମନୋବାକ୍ୟେ ଯେହୁ ହରି ସ୍ମରେ , ସଦା ସଦା ସେହୁ ସୁଖୀ ଏ ସଂସାରେ । ।
 ଏକ ପ୍ରଭୁକୁ ଯେ ଏକ ବୋଲି ମାନେ , ଲୋକ-ପରଲୋକ ଜ୍ଞାନ ସେହୁ ଜାଣେ । ।
 ନାମ ସଙ୍ଗତରେ ଦୃଢ଼ ଯାହା ମନ , ‘ନାନକ’ ସେ ଜନ ଜାଣେ ନିରଞ୍ଜନ । । ୩ । ।

--ଗୁର ପ୍ରସାଦି ଆପନ ଆପୁ ସୁହୈ । । ତିସକୀ ଜାନହୁ ତ୍ରିସନା ବୁହୈ । । ସାଧ ସଂଗି
 ହରି ହରି ଜୟ କହତ । । ସରବ ରୋଗ ତେ ଓହୁ ହରି ଜନୁ ରହତ । । ଅନଦିନୁ
 କୀରତନୁ କେଞ୍ଚଲ ବଖ୍ୟାନୁ । । ଗ୍ରହସତ ମହି ସୋଇ ନିରବାନୁ । । ଏକ ଉପରି ଜିୟୁ ଜନ
 କୀ ଆସା । । ତିସକୀ କଟାଂଜି ଜମ କୀ ଫାସା । । ପାରବ୍ରହ୍ମନ କୀ ଜିୟୁ ମନି ଭୁଖ । ।
 ନାନକ ତିସହି ନ ଲାଗହି ଦୁଖ । । ୪ । ।

ଗୁରୁପ୍ରସାଦେ ଯେ ପ୍ରଭୁକୁ ଜାଣଇ , ଜାଣିରଖ ତାର ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟିଥାଇ । ।
 ସାଧୁ ସଙ୍ଗତରେ ହରି ଯଶ ଗାଏ , ସବୁ ରୋଗରୁ ସେ ଭକ୍ତ ମୁକ୍ତ ହୁଏ । ।
 ଅହର୍ନିଶି କରେ ଯେ ହରି କୀର୍ତ୍ତନ , ଗୃହସ୍ଥ ହୋଇ ସେ ଲଭଇ ନିର୍ବାଣ । ।
 ଏକ ପ୍ରଭୁଠାରେ ଥାଏ ଯାର ଆଶ , ଛିଣ୍ଡିଯାଇ ଥାଏ ତାର ଯମଫାଶ । ।
 ପ୍ରଭୁ ଲାଭ ଆଶା ଯାହା ମନେଥାଇ , ‘ନାନକ’ ତାହାକୁ ଦୁଃଖ ନ ଛୁଆଁଇ । । ୪ । ।

--ଜିସ କଉ ହରି ପ୍ରଭୁ ମନି ଚିତି ଆଞ୍ଚୈ । । ସୋ ସଂତୁ ସୁହେଲା ନହୀ ତୁଲାଞ୍ଚୈ । । ଜିୟୁ
 ପ୍ରଭୁ ଅପୁନା କିରପା କରୈ । । ସୋ ସେଞ୍ଚକୁ କହୁ କିସ ତେ ଡରୈ । । ଜୈସା ସା ତୈସା
 ଦ୍ଵିସଗଇଆ । । ଅପୁନେ କାରଜ ମହି ଆପି ସମାଇଆ । । ସୋଧତ ସୋଧତ ସୋଧତ
 ସାଢ଼ିଆ । । ଗୁର ପ୍ରସାଦି ତତୁ ସଭୁ ବୁଝିଆ । । ଜବ ଦେଖଉ ତବ ସଭୁ କିଛୁ
 ମୁଲୁ । । ନାନକ ସୋ ସୁଖମୁ ସୋଇ ଅସଥୁଲୁ । । ୫ । ।

ଯାହା ଚିତ୍ତେ ସଦା ହରିଙ୍କ ସ୍ମରଣ , ସୁଖୀ ସକ୍ଷ ସିଂହ ଅଟଳ ତା ମନ । ।
 ଯେଉଁ ଜନେ ପ୍ରଭୁ ନିଜ କୃପା କରେ , କୁହ ସେ ସେବକ ଡରିବ କାହାରେ । ।
 ଯେଉଁ ପରି ପ୍ରଭୁ ଦିଶେ ସେହିପରି , ନିଜ ସୃଷ୍ଟିରେ ସେ ରହିଥାଏ ପୁରି । ।
 ବିଚାରି ବିଚାରି ସଫଳତା ମିଳେ , ବୁଝି ହୁଏ ସବୁ ଗୁରୁକୃପା ବଳେ । ।

ଦେଖୁଅଛି ମୁହିଁ ସେ ସବୁର ମୂଳ , ‘ନାନକ’ ସୂକ୍ଷ୍ମ ସେ ସିଏ ହିଁ ତ ସ୍ଥୂଳ । । ୫ । ।

--ନହୁ କିଛି ଜନମୈ ନହୁ କିଛି ମରୈ । । ଆପନ ଚଳିତୁ ଆପ ହୀ କରୈ । । ଆଖିନୁ
ଜାଣିନୁ ଦ୍ଵିପଟି ଅନଦ୍ଵିପଟି । । ଆଗିଆକାରୀ ଧାରୀ ସଭା ସ୍ତ୍ରୀପଟି । । ଆପେ ଆପି ସଗଲ
ମହି ଆପି । । ଅନିକ ଜୁଗତି ରଚି ଆପି ଉଥାପି । । ଅବିନାସୀ ନାହୀ କିଛି ଖଟ । ।
ଧାରଣ ଧାରି ରହିଓ ବ୍ରହ୍ମମଂତ । । ଅଲଖ ଅଭେଷ ପୁରଖ ପରତାପ । । ଆପି ଜପାଏ ତ
ନାନକ ଜାପ । । ୬ । ।

ନା କିଛି ଜନ୍ମଲ ନା କିଛି ମରଲ , ନିଜ ଲୀଳା ପ୍ରଭୁ ନିଜେ କରୁଥାଲ । ।
ଜନମ-ମରଣ ଗୋଚରାଗୋଚର , ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଜ୍ଞାରେ ଚଳେ ଏ ସଂସାର । ।
ନିଜ ମଧ୍ୟେ ଥାଲ, ଥାଲ ସବୁଥିରେ , ଗଢ଼ି ଭାଙ୍ଗୁଥାଲ ସେ କେତେ ପ୍ରକାରେ । ।
ସିଏ ଅବିନାଶ ସଦା ସେ ଅଖଣ୍ଡ , ଧାରଣ ଧରି ସେ ରଖିଛି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ । ।
ସେ ପ୍ରଭୁ ଶକତି ଭେଦ ଜାଣି ନୁହେଁ , ଜପେ ନର ତାକୁ ଯଦି ସେ ଜପାଏ । । ୭ । ।

--ଜିନ ପ୍ରଭୁ ଜାତା ସୁ ଯୋଭାଞ୍ଜିତ । । ସଗଲ ସଂସାରୁ ଉଧରୈ ତିନ ମଂତ । । ପ୍ରଭୁ କେ
ସେଞ୍ଜକ ସଗଲ ଉଧାରନ । । ପ୍ରଭୁ କେ ସେଞ୍ଜକ ଦୁଖ ବିସାରନ । । ଆପେ ମେଲି ଲବ
କିରପାଲ । । ଗୁର କା ସବଦୁ ଜପି ଭାବ ନିହାଲ । । ଉନକୀ ସେଞ୍ଜା ସୋଇ ଲାଗୈ । ।
ଜିସନୋ କ୍ରିପା କରହି ବଡ଼ ଭାଗୈ । । ନାମୁ ଜପତ ପାଞ୍ଜି ବିସ୍ରାମୁ । । ନାନକ ତିନ
ପୁରଖ କଉ ଉତମି କରି ମାନୁ । । ୮ । ।

ଯେ ଜାଣେ ପ୍ରଭୁକୁ ସେହୁ ଶୋଭାବନ୍ତ , ତା ଉପଦେଶରେ ଚରଇ ଜଗତ । ।
ହରିଭକ୍ତ ସର୍ବ-ଜନ ମୁକ୍ତିଦାତା , ହରିଭକ୍ତ ସର୍ବ-ଜନ ଦୁଃଖହର୍ତ୍ତା । ।
ନିଜ ମଧ୍ୟେ ପ୍ରଭୁ ନିଅନ୍ତି ମିଳାଇ , ଜପି ଗୁରୁଶବ୍ଦ ଧନ୍ୟ ସେ ହୁଅଇ । ।
ଲାଗେ ସେହୁ ଜନ ପ୍ରଭୁର ସେବାରେ , ଥାଲ ପ୍ରଭୁ କୃପା ଯାହାରି ଉପରେ । ।
ନାମ ଜପି ଯେହୁ ଲଭଇ ବିଶ୍ରାମ , ‘ନାନକ’ ଉତ୍ତମ ବୋଲି ତାକୁ ଜାଣ । । ୯ । ।

--ଜୋ କିଛି କରୈ ସୁ ପ୍ରଭୁ କୈ ରଂଗି । । ସଦା ସଦା ବସୈ ହରି ସଂଗି । । ସହଜ
ସୁଭାଲ ହୋଞ୍ଜୈ ସୋ ହୋଇ । । କରଣୈହାରୁ ପଛାଣୈ ସୋଇ । । ପ୍ରଭୁ କା କୀଆ ଜନ
ମୀଠ ଲଗାନା । । ଜୈସା ସା ତୈସା ଦ୍ଵିସଟାନା । । ଜିସ ତେ ଉପଜେ ତିସୁ ମାହି ସମାଏ । ।

ଓଇ ସୁଖନିଧାନ ଉନହୁ ବନି ଆସ ।। ଆପସ କଉ ଆସି ଦାନୋ ମାନୁ ।। ନାନକ ପ୍ରଭ
ଜନ୍ମ ଏକୋ ଜାନୁ ।। ୮ ।। ୧୪ ।।

ଯାହା କିଛି କରେ ସବୁ ପ୍ରଭୁ ରଙ୍ଗେ , ସଦା ସଦା ହରି ବସଇ ତା ସଙ୍ଗେ ।।
ସ୍ବାଭାବିକ ରୂପେ ଯା ସବୁ ହୁଅଇ , ତାହା ପ୍ରଭୁ ଇଚ୍ଛା ବୋଲି ସେ ବୁଝଇ ।।
ଭକତକୁ ମିଠା ପ୍ରଭୁ ଯା କରଇ , ଯିଏ ଯେଉଁ ପରି ସେପରି ଦିଶଇ ।।
ପ୍ରଭୁଠାରୁ ଜାତ ପ୍ରଭୁଠାରେ ଲୀନ , ତାକୁହିଁ ମିଳଇ ସେ ସୁଖ ନିଧାନ ।।
ଆପଣାକୁ ଆପେ ପ୍ରଭୁ ଦିଏ ମାନ , ନାନକ, ଭକତ ପ୍ରଭୁ ଏକ ଜାଣ ।। ୮ ।। ୧୪ ।।

ସଲୋକ ।। ଶ୍ଳୋକ ।।

ସରବ କଲା ଭରପୁର ପ୍ରଭୁ ବିରଥା ଜାନନହାର ।।
ଜା କୈ ସିମରନି ଉଧରାଅ ନାନକ ତିସୁ ବଲିହାର ।। ୧ ।।

ସକଳ କଳାରେ ପରିପୁର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଭୁ , ସବୁରି ଦୁଃଖ ସେ ଜାଣେ ।
'ନାନକ' ଡାଠାରେ ନିରତ କୃତଜ୍ଞ , ମୁକ୍ତି ମିଳେ ଯା ସ୍ମରଣେ ।। ୧ ।।

ଅଷ୍ଟପଦୀ ।।

--ତୁଟୀ ଗାଢ଼ନହାର ଗୋପାଲ ।। ସରବ ଜୀଆ ଆପେ ପ୍ରତିପାଲ ।। ସଗଲ କୀ ଚିନ୍ତା
ଜିସୁ ମନ ମାହି ।। ତିସତେ ବିରଥା କୋଇ ନାହିଁ ।। ରେ ମନ ମେରେ ସଦା ହରି
ଜାପି ।। ଅବିନାସୀ ପ୍ରଭୁ ଆପେ ଆସି ।। ଆପନ କୀଆ କହୁ ନ ହୋଇ ।। ଜେ ସର
ପ୍ରାଣୀ ଲୋଟେ କୋଇ ।। ତିସୁ ବିନୁ ନାହୀ ତେରୈ କିଛି କାମ ।। ଗତି ନାନକ ଜପି ଏକ
ହରି ନାମ ।। ୧ ।।

ଛିଣ୍ଡିଯାଇ ଥିଲେ ଯୋଡ଼ି ସେ ପାରଇ , ସକଳ ଜୀବର ପାଳନ କରଇ ।।
ସକଳର ଚିନ୍ତା ତାହା ମନେ ଥାଇ , ନିରାଶେ ତା ଠାରୁ ନ ଲେଉଟେ କେହି ।।
ସଦା ଜପ ହରି ଆରେ ମନ ମୋର , ଆପେ ଯିଏ ପ୍ରଭୁ ନାଶ ନାହିଁ ଯା'ର ।।
ହୋଇ ପାରେ ନାହିଁ ଆପେ କିଛି କଲେ , କରିବାକୁ ପ୍ରାଣୀ ଯେତେବି ଚାହିଁଲେ ।।
ତାହା ବିନୁ ନାହିଁ ତୋର କିଛି କାମ , ଗତି ହେବ ତୋର ଜପ ହରି ନାମ ।। ୧ ।।

--ରୂପଖିନ୍ଦୁ ହୋଇ ନାହୀ ମୋହୈ ।। ପ୍ରଭୁ କୀ ଜୋତି ସଗଲ ଘଟ ସୋହୈ ।।
ଧନଖିନ୍ଦା ହୋଇ କିଆ କୋ ଗରବୈ ।। ଜା ସଭୁ କିଛି ତିସ କା ଦୀଆ ଦରବୈ ।। ଅତି

ସୁରା ଜେ କୋଉ କହାଣ୍ଡେ ।। ପ୍ରଭ କୀ କଲା ବିନା କହୁ ଧାଣ୍ଡେ ।। ଜେ କୋ ହୋଇ
ବହେ ଦାତାରୁ ।। ତିସୁ ଦେନହାରୁ ଜାନେ ଗାଣାରୁ ।। ଜିସୁ ଗୁରପ୍ରସାଦି ତୁଟେ ହଉ
ରୋଗୁ ।। ନାନକ ସୋ ଜନୁ ସଦା ଅରୋଗୁ ।। ୧୭ ।।

ରୂପରେ ପ୍ରଭୁକୁ କେ ପାରିବ ମୋହି , ଜ୍ୟୋତି ତାର ସର୍ବ ଘଟେ ଶୋଭୁ ଥାଇ ।।

ଧନବନ୍ତ ବୋଲି କିପାଇଁ ଗରବ , ଯାହା କିଛି ସବୁ ତା ଦେଲା ଦରବ ।।

ବଡ଼ ଶୂରବୀର ବୋଲି ସେ ବୋଲାଇ , ପ୍ରଭୁ ଶକ୍ତି ବିନା କାହିଁ ଯିବ ଧାଇଁ ।।

ବସେ ଯଦି କିଏ ବଡ଼ଦାତା ପଣେ , ସେ ଦାତାକୁ ପ୍ରଭୁ ମୁରୁଖରେ ଗଣେ ।।

ଗୁରୁକୃପାରେ ଯା' ତୁଟେ ଅହଂରୋଗ , 'ନାନକ' ସଦା ସେ ରହଇ ନିରୋଗ ।। ୧୭ ।।

--ଜିଉ ମଂଦର କଉ ଥାମେ ଥିମନୁ ।। ତିଉ ଗୁର କା ସବଦୁ ମନହି ଅସଥମନୁ ।।
ଜିଉ ପାଖାଣୁ ନାଖି ଚଡ଼ି ଚରେ ।। ପ୍ରାଣୀ ଗୁର ଚରଣ ଲଗତୁ ନିସତରେ ।। ଜିଉ
ଅଂଧକାର ଦୀପକ ପରଗାସୁ ।। ଗୁର ଦରସନୁ ଦେଖି ମନି ହୋଇ ବିଗାସୁ ।। ଜିଉ ମହା
ଉଦିଆନ ମହି ମାରଗୁ ପାଣ୍ଡେ ।। ତିଉ ସାଧୁ ସଂଗି ମିଲି ଜୋତି ପ୍ରଗଟାଣ୍ଡେ ।। ତିନ
ସଂତନ କୀ ବାଛଉ ଧୂରି ।। ନାନକ କୀ ହରି ଲୋଟା ପୁରି ।। ୧୮ ।।

ସ୍ତମ୍ଭ ଯଥା ଧରି ରଖଇ ମନ୍ଦିର , ତଥା ଗୁରୁଶବ୍ଦ ଚିତ୍ତ ରଖେ ସ୍ଥିର ।।

ଯେପରି ପାଷାଣ ନାଆ ଚଢ଼ି ଚରେ , ଗୁରୁପଦେ ଲାଗି ମଣିଷ ନିସ୍ତରେ ।।

ଅନ୍ଧକାରେ ଯଥା ଦୀପ ପ୍ରକାଶିତ , ଗୁରୁ ଦରଶନେ ମନ ବିକଶିତ ।।

ଘୋର ବନେ ଯଥା ପଥ ମିଳିଥାଇ , ସାଧୁସଙ୍ଗତରେ ତଥା ଜ୍ୟୋତି ପାଇ ।।

ମାଗେ ସଦା ସେହି ସଛ-ପଦ-ଧୂଳି , ନାନକର ଇଚ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ କର ହରି ।। ୧୮ ।।

--ମନ ମୁରଖ କାହେ ବିଲଲାଇଁ ।। ପୁରବ ଲିଖେ କା ଲିଖିଆ ପାଇଁ ।। ଦୁଖ ସୁଖ
ପ୍ରଭ ଦେଖନହାରୁ ।। ଅଖର ତିଆରି ତୁ ତିସହି ଚିତାରୁ ।। ଜୋ କଛୁ କରେ ଯୋଇ ସୁଖ
ମାନୁ ।। ଭୁଲା କାହେ ଫିରହି ଅଜାନ ।। କଉନ ବସତୁ ଆଇ ତେରେ ସଂଗ ।। ଲପଟି
ରହିଉ ରସି ଲୋଭୀ ପତଂଗ ।। ରାମ ନାମ ଜପି ହିରଦେ ମାହି ।। ନାନକ ପତି ସେତୀ
ଘରି ଜାହି ।। ୧୯ ।।

ମୂର୍ଖ ମନ କିଆଁ ହୁଅଇ ଅଧୀର , ଭୋଗ ହୁଏ ପରା ପୂର୍ବାର୍ଜିତ ଫଳ ।।

ଏକ ପ୍ରଭୁ ସେହୁ ଦୁଃଖ-ସୁଖ ଦାତା , ଆଉ ସବୁ ଛାଡ଼ି କର ତାର ଛିନ୍ତା ।।

ଯାହା କରେ ପ୍ରଭୁ ତାକୁ ସୁଖ ମାନ , ବୃଥାରେ କିପାଇଁ ଭ୍ରମରେ ଅଜ୍ଞାନ । ।
 କେଉଁ ବସ୍ତୁ ଆସି ଥିଲା ତୋର ସଙ୍ଗେ , କୀଟ ସମ ଲାଗି ଅଛୁ ନାନା ରଙ୍ଗେ । ।
 ହୃଦୟେ ଜପ ତୁ ସଦା ରାମ ରାମ , ସମ୍ମାନ ନେଇ ତୁ ଯିବୁ ପ୍ରଭୁ-ଧାମ । । ୪ । ।

--ଜିସୁ ଖିନ୍ନ କର ଲେନି ତୁ ଆଇଆ । । ରାମ ନାମୁ ସଂତନ ଘରି ପାଇଆ । । ତଜି
 ଅଭିମାନୁ ଲେହୁ ମନ ମୋଲି । । ରାମ ନାମୁ ହିରଦେ ମହି ତୋଲି । । ଲାଦି ଖେପ ସଂତହ
 ସଂଗି ଚାଲୁ । । ଅଖର ତିଆଗି ବିଶିଆ ଜଞ୍ଜାଲ । । ଧନି ଧନି କହେ ସଭୁ କୋଇ । । ମୁଖ
 ଉଜଲ ହରି ଦରଗହ ସୋଇ । । ଇହୁ ଖାପାରୁ ଖିରଲା ଖାପାରେ । । ନାନକ ତା କୈ ସଦ
 ବଲିହାରେ । । ୫ । ।

ଆସିଛୁ ତୁ ଯେଉଁ ସଉଦା ପାଇଁରେ , ସେହି ରାମନାମ ମିଳେ ସଛ ଦ୍ଵାରେ । ।
 ତେଜି ଅଭିମାନ ନିଅ ଦେଇ ମନ , ରାମନାମ ହୃଦେ କର ଗଣିଧନ । ।
 ଲଦି ସେହି ଧନ ସଛ ସଙ୍ଗେ ଚଳ , ଆଉ ତ୍ୟାଗ କର ବିଷୟ ଜଞ୍ଜାଳ । ।
 କହିବେ ସଭିଏଁ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ତୋତେ , ସୁଖ ତୁ ପାଇବୁ ଶ୍ରୀହରି ନିକଟେ । ।
 କଦବା କେ କରେ ଏ ପରି ବ୍ୟାପାର , ନାନକ ସଂତତ ପଦ ତଳେ ତାର । । ୫ । ।

--ଚରନ ସାଧ କେ ଧୋଇ ଧୋଇ ପୀଉ । । ଅରପି ସାଧ କଉ ଅପନା ଜୀଉ । । ସାଧ
 କୀ ଧୂରି କରହୁ ଇସନାନୁ । । ସାଧ ଉପରି ଜାଇଁ କୁରବାନୁ । । ସାଧ ସେଖା ଖିତଭାଗୀ
 ପାଇଁ । । ସାଧ ସଂଗି ହରି କୀରତନୁ ଗାଇଁ । । ଅନିକ ବିଘନ ତେ ସାଧୁ ରାଗେ । ।
 ହରିଗୁନ ଗାଇ ଅଂଗିତ ରସୁ ଚାଗେ । । ଓଟ ଗହୀ ସଂତହ ଦରି ଆଇଆ । । ସରବ ସୁଖ
 ନାନକ ଚିହ୍ନ ପାଇଆ । । ୬ । ।

ସାଧୁ ପଦ ଧୋଇ ଧୋଇ କର ପାନ , ସାଧୁଙ୍କୁ ଅରପି ଦିଅ ତୋର ମନ । ।
 ସାଧୁ ପଦରେଣୁ କର ତୁ ସ୍ନାନ , ସାଧୁଲୀଗି କର ଜୀବନ ଅର୍ପଣ । ।
 ସାଧୁସେବା ମିଳେ ଥିଲେ ବଡ଼ ପୁଣ୍ୟ , ସାଧୁ ସଙ୍ଗେ କର ଶ୍ରୀହରି କୀର୍ତ୍ତନ । ।
 ସାଧୁ କରେ ପାର ଥାଉ ଯେତେ ବିଘ୍ନ , ଗାଇ ହରିଗୁଣ ସୁଧା କରେ ପାନ । ।
 ଯେଉଁ ଜନ ସଛ ଦ୍ଵାରେ ଆଶ୍ରା ନେଲା , ନାନକ ସେ ସର୍ବ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କଲା । । ୬ । ।

--ମିରତକ କଉ ଜୀବିଲନହାର । । ଭୁଖେ କୋ ଦେଖିତ ଅଧାର । । ସରବ ନିଧାନ ଜାକୀ

ଦ୍ରିସଣୀ ମାହି । । ପୁରବ ଲିଖେ କା ଲହଣୀ ପାହି । । ସଭୁ କିଛି ତିସ କା ଓହୁ କରନେ
ଜୋଗୁ । । ତିସୁ ବିନୁ ଦୁସର ହୋଆ ନ ହୋଗୁ । । ଜପି ଜନ ସଦା ସଦା ଦିନୁ ରେଣୀ । ।
ସଭ ତେ ଉଚ ନିରମଲ ଲହ କରଣୀ । । କର କିରପା ଜିସ କଉ ନାନୁ ଦୀଆ । । ନାନକ
ସୋ ଜନୁ ନିରମଲୁ ଥାଆ । । ୭ । ।

ମୃତ୍ୟୁରେ ଜୀବନ କରଇ ସଂଚାର , ସୁଧାର୍ଥ ଜୀବକୁ ଦିଅଇ ଆହାର । ।
ସକଳ ଭକ୍ତାର ତା ଦୃଷ୍ଟିରେ ଥାଇ , ପୂର୍ବ-ଲେଖା ଯାହା ପ୍ରାଣୀ ତାହା ପାଇ । ।
ସବୁ ତାହାର ସେ ଗଢ଼ିପାରେ ସର୍ବ , ତାହା ବିନା କିଛି ହୋଇଛି ନା ହେବ । ।
ଜପ ତାକୁ ସଦା ଦିବସ ରଜନୀ , ଏହା ସର୍ବୋତ୍ତମ ନିର୍ମଳ କରଣୀ । ।
କୃପାରେ ଯାହାକୁ ଦେଇଅଛି ନାମ , ‘ନାନକ’ ସେ ଜନ ପବିତ୍ର ଉତ୍ତମ । । ୭ । ।

--ଜା କୈ ମନି ଗୁର କୀ ପରତୀତି । । ତିସୁ ଜନ ଆଖିେ ହରି ପ୍ରଭୁ ଚୀତି । । ଭଗତୁ
ଭଗତୁ ସୁନୀୟ ତିହୁ ଲୋଇ । । ଜା କୈ ହିରଦୈ ଏକୋ ହୋଇ । । ସବୁ କରଣୀ ସବୁ
ତାକୀ ରହତ । । ସବୁ ହିରଦୈ ସତି ମୁଖି କହତ । । ସାଚୀ ଦ୍ରିସଟି ସାଚୀ ଆକାରୁ । । ସବୁ
ଝରତେ ସାଚୀ ପାସାରୁ । । ପାରବ୍ରହ୍ମ ଜିନି ସବୁ କର କାତା । । ନାନକ ସୋ ଜନୁ ସତି
ସମାତା । । ୮ । । ୧୫ । ।

ମନରେ ଯାହାର ଶ୍ରୀଗୁରୁ ବିଶ୍ୱାସ , ହୃଦୟେ ତାହାର ହରି କରେ ବାସ । ।
ତିନି ଲୋକେ ଶୁଭେ ଭକ୍ତ ଭକ୍ତ ତାକ , ଯାହାର ହୃଦୟେ ସେହି ପ୍ରଭୁ ଏକ । ।
ସଜା କର୍ମ ସଜା ତା ଧର୍ମ ଚଳଣି , ସଜା ତା ହୃଦୟ ସଜା ମୁଖବାଣୀ । ।
ସଜା ଦୃଷ୍ଟି ସଜା ସ୍ୱରୂପ ତାହାର , ସଜା ସେ ବିତରେ ସଜା ତା ବିସ୍ତାର । ।
ସତ୍ୟ ବୋଲି ଯିଏ ଜାଣେ ପରବ୍ରହ୍ମ , ‘ନାନକ’ ସେ ଜନ ସତ୍ୟ ହୁଏ ଲୀନ । । ୮ । । ୧୫ । ।

ଯଲୋକ । । ଶ୍ଳୋକ । ।

ରୂପ ନ ରେଖ ନ ରଂଗୁ କିଛି ତ୍ରିହୁ ରୁଖ ତେ ପ୍ରଭୁ ଭିନ । ।
ତିସହି ବୁଝାଏ ନାନକା ଜିହୁ ହୋଖି ସୁପ୍ରସନ୍ନ । । ୧ । ।

ରୂପ ରେଖ ଅବା ରଙ୍ଗ ନାହିଁ କିଛି , ତ୍ରିଗୁଣରୁ ପ୍ରଭୁ ଭିନ୍ନ ।
ତାହାକୁ ସେ ନିଜେ ବୁଝାଏ ‘ନାନକ’ , ହୁଏ ଯା’ରେ ସୁପ୍ରସନ୍ନ । । ୧ । ।

ଅଷ୍ଟପଦୀ । ।

--ଅବିନାସୀ ପ୍ରଭୁ ମନ ମହି ରାଖୁ । । ମାନୁଷ କୀ ତୁ ପ୍ରୀତି ତିଆରୁ । । ତିସ ତେ ପରେ
ନାହୀ କିଛି କୋଇ । । ସରବ ନିରଂତରି ଏକୋ ସୋଇ । । ଆପେ ବୀନା ଆପେ ଦାନା । ।
ଗହ୍ନିର ଗଂଭୀରୁ ଗହ୍ନୀରୁ ସୁଜାନା । । ପାରବ୍ରହ୍ମ ପରମେସ୍ବର ଗୋବିନ୍ଦ । । କ୍ରିପା ନିଧାନ
ଦଇଆଲ ବଶସଂଦ । । ସାଧ ତେରେ କୀ ଚରନୀ ପାଉ । । ନାନକ କୈ ମନି ଇହୁ
ଅନରାଉ । । ୧ । ।

ପ୍ରଭୁ ଅବିନାଶ ମନ ମଧ୍ୟେ ଚିନ୍ତି , ତ୍ୟାଗ କର ତୁହି ମଣିଷର ପ୍ରୀତି । ।
ତାହାର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ବରେ ଆଉ କିଛି ନାହିଁ , ସବୁରି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ମାତ୍ର ସେହି । ।
ଜାଣଇ ସବୁରି ଭିତର-ବାହାର , ଅଟଳ ସୁଜାଣ ଗଭୀର ଗମ୍ଭୀର । ।
ପରମେଶ୍ବର ଗୋବିନ୍ଦ ପରଂବ୍ରହ୍ମ , ଦୟା-କ୍ଷମା-ନିଧି କୃପାର ନିଧାନ । ।
ପଡ଼ିଥିବି ମୁହିଁ ତୋ ସାଧୁ ଚରଣେ , ଏତିକି କାମନା ‘ନାନକର’ ମନେ । । ୧ । ।

--ମନସା ପୁରନ ସରନା ଜୋଗ । । ଜୋ କରି ପାଇଆ ସୋଇ ହୋଗୁ । । ହରନ ଭରନ
ଜା କା ନେତ୍ର ଫୋରୁ । । ତିସୁ କା ମଂତୁ ନ ଜାନେ ହୋରୁ । । ଅନଦ ରୂପ ମଂଗଲ ସଦ
ଜାକେ । । ସରବ ଥୋକ ସୁନୀଅହି ଘରି ତାକେ । । ରାଜ ମହି ରାଜୁ ଜୋଗ ମହି
ଜୋଗୀ । । ତପ ମହି ତପୀସରୁ ଗ୍ରହସତ ମହି ଭୋଗୀ । । ପିଆଇ ପିଆଇ ଭଗତହ ସୁଖୁ
ପାଇଆ । । ନାନକ ତିସୁ ପୁରଖ କା କିନେ ଅଂତୁ ନ ପାଇଆ । । ୨ । ।

ଇଚ୍ଛାପୁରକ ସେ ଶରଣ ରକ୍ଷଣ , ହେବ ତାହା ଯାହା କରିଛି ଲେଖନ । ।
ଯାହାର ପଲକେ ଉପୁଞ୍ଜି ବିନାଶ , ଆଉ କେହି ଜାଣେ ନାହିଁ ତା ରହସ୍ୟ । ।
ଯାହା ଘରେ ସଦା ଆନନ୍ଦ ମଙ୍ଗଳ , ଅଛି ତାହା ଘରେ ପଦାର୍ଥ ସକଳ । ।
ରାଜା ମଧ୍ୟେ ରାଜା ଯୋଗୀ ମଧ୍ୟେ ଯୋଗୀ , ତପୀ ମଧ୍ୟେ ତପୀ ଗୁହୀ ମଧ୍ୟେ ଭୋଗୀ । ।
ଲଭିଲେ ଆନନ୍ଦ ଧ୍ୟାୟୀ ଧ୍ୟାୟୀ ଭକ୍ତ , ‘ନାନକ’ କେହି ନ ପାଇଲେ ତା ଅନ୍ତ । । ୨ । ।

--ଜା କୀ ଲୀଲା କୀ ମିତି ନାହିଁ । । ସଗଲ ଦେଖି ହାରେ ଅଞ୍ଜଗାହି । । ପିତା କା ଜନମୁ
କି ଜାନେ ପୁରୁ । । ସଗଲ ପରୋଇ ଅପୁନେ ସୁତି । । ସୁମତି ଗିଆନୁ ପିଆନୁ ଜିନ
ଦେଇ । । ଜନ ଦାସ ନାମୁ ପିଆଣ୍ଡହି ସେଇ । । ତିହୁ ଗୁଣ ମହି ଜା କଉ ଭରମାଏ । ।
ଜନମି ମରେ ଫିରି ଆଣ୍ଡେ ଜାଏ । । ଭଟ ନୀଚ ତିସ କେ ଅସଥାନ । । ଜୈସା ଜନାଣ୍ଡେ
ତୈସା ନାନକ ଜାନ । । ୩ । ।

ଯାହାର ଲୀଳାର ଆଦି ଅନ୍ତ ନାହିଁ , ହାରି ଗଲେ ସର୍ବ ଦେବ ଅବଗାହି । ।
 ପିତାର ଜନମ ପୁତ୍ର କି ଜାଣୁଛି , ଇଚ୍ଛା ସୁତେ ସବୁ ଗୁଛି ସେ ରଖିଛି । ।
 ଯାହାକୁ ସୁମତି ଜ୍ଞାନ ଧ୍ୟାନ ଦିଏ , ସେହି ଦାସ ଜନ ନାମଦାର ଧ୍ୟାୟେ । ।
 ତିନି ଗୁଣ ମଧ୍ୟେ ଯାହାକୁ ଭ୍ରମାଏ , ଜନ୍ମେ ମରେ ସେହୁ ଆସେ ଆଉ ଯାଏ । ।
 ଉକ୍ତ ନୀତ ସବୁ ଆସ୍ଥାନ ତାହାରି , ଜାଣାଇ ‘ନାନକ’ ଜଣାଏ ଯେପରି । । ୩ । ।

(ତିନି ଗୁଣ :-ସତ୍ତ୍ୱ, ରଜ, ତମ ଗୁଣ)

--ନାନା ରୂପ ନାନା ଜାକେ ରଂଗ । । ନାନା ଭେଦ କରନ୍ତି ଇକ ରଂଗ । । ନାନା ବିଧି
 କାନୋ ବିସଥାରୁ । । ପ୍ରଭି ଅବିନାସୀ ଏକଂକାରୁ । । ନାନା ଚଳିତ କରେ ଖିନ ମାହି । ।
 ପୁରି ରହିଓ ପୁରନ୍ତୁ ସଭ ଠାଇ । । ନାନା ବିଧି କରି ବନତ ବନାଇ । । ଅପନୀ କୀମତି
 ଆପେ ପାଇ । । ସଭ ଘଟ ତିସକେ ସଭ ତିସକେ ଠାଇ । । ଜପି ଜପି ଜୀଝି ନାନକ ହରି
 ନାଉ । । ୪ । ।

ଅଟଇ ଯାହାର ନାନା ରୂପ ରଂଗ , ନାନା ବେଶ କରି କରେ ଏକ ରଂଗ । ।
 ନାନା ପରକାର କରିଛି ବିସ୍ତାର , ପ୍ରଭୁ ଅବିନାଶ ସେ ଏକ-ଝଙ୍କାର । ।
 ଅନେକ ବିଚିତ୍ର କର୍ମ କରେ କ୍ଷଣେ , ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଭୁ ଥାଇ ସର୍ବ ସ୍ଥାନେ । ।
 ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ସୃଷ୍ଟି ସରଜିଛି , ନିଜ ମୂଲ ସେହୁ ନିଜେହିଁ ପାଇଛି । ।
 ସର୍ବ ଘଟ ତାର ସର୍ବ ଘଟେ ଠାବ , ଅଛି ନାମ ଜପି ‘ନାନକର’ ଜୀବ । । ୪ । ।
 --ନାମ କେ ଧାରେ ସଗଲେ ଜଂତ । । ନାମ କେ ଧାରେ ଖଂତ ବ୍ରହ୍ମମଂତ । । ନାମ କେ
 ଧାରେ ସିମ୍ବିତି ବେଦ ପୁରାନ । । ନାମ କେ ଧାରେ ସୁନନ ଗିଆନ ଧିଆନ । । ନାମ କେ
 ଧାରେ ଆଗାସ ପାତାଲ । । ନାମ କେ ଧାରେ ସଗଲ ଆକାର । । ନାମ କେ ଧାରେ
 ପୁରୀଆ ସଭ ଭଞ୍ଜନ । । ନାମ କୈ ସଂଗି ଉଧରେ ସୁନି ସୁଞ୍ଜନ । । କରି କିରପା ଜିସୁ
 ଆପନୈ ନାମି ଲାଏ । । ନାନକ ଚଉଥେ ପଦ ମହି ସୋ ଜନ୍ମୁ ଗତି ପାଏ । । ୫ । ।

ସକଳ ଜୀବର ନାମ ହିଁ ଆଧାର , ଖଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ନାମ ହିଁ ଆଧାର । ।
 ନାମାଶ୍ରୟେ ବେଦ ସ୍ମୃତି ଓ ପୁରାଣ , ନାମାଶ୍ରୟେ ଜ୍ଞାନ ଧ୍ୟାନ ଓ ଶ୍ରବଣ । ।
 ନାମର ଆଶ୍ରୟେ ଆକାଶପାତାଳ , ନାମର ଆଶ୍ରୟେ ସକଳ ଆକାର । ।
 ନାମାଶ୍ରୟେ ସର୍ବ ଲୋକ ଓ ଭୁବନ , ସକଳେ ଚରନ୍ତି କର୍ଣ୍ଣେ ଶୁଣି ନାମ । ।
 ନାମାଧୀନ କରି କରେ କୃପା ଯା’ରେ , ଚତୁର୍ଥ ପଦରେ ‘ନାନକ’ ସେ ଚରେ । । ୫ । ।

(ଚତୁର୍ଥ ପଦ-ମୋକ୍ଷ)

--ରୁପୁ ସତି ଜାକା ସତି ଅସଥାନୁ । । ପୁରଖୁ ସତି କେଖଲ ପରଧାନୁ । । କରତୁଟି ସତି
ସତି ଜାକା ବାଣୀ । । ସତି ପୁରଖ ସଭ ମାହି ସମାଣୀ । । ସତି କରମୁ ଜାକୀ ରଚନା
ସତି । । ମୁଲୁ ସତି ସତି ଉତପତି । । ସତି କରଣୀ ନିରମଲ ନିରମଲା । । ଜିସହି ବୁଝାଏ
ତିସହି ସଭ ଭଲ । । ସତି ନାମୁ ପ୍ରଭ କା ସୁଖଦାଲ । । ବିସ୍ଫାସୁ ସତି ନାନକ ଗୁର ତେ
ପାଇ । । ୬ । ।

ରୁପ ସତ୍ୟ ଆଉ ସତ୍ୟ ଯା'ର ସ୍ଥାନ , ସେ ସତପୁରୁଷ ଅଟଇ ପ୍ରଧାନ । ।
ସତ୍ୟ ଯା' କରଣି ବାଣୀ ଯା'ର ସତ୍ୟ , ସେ ସତପୁରୁଷ ସବୁଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ । ।
ସତ୍ୟ ଯା କରମ ସୃଷ୍ଟି ଯା'ର ସତ୍ୟ , ସେ ହିଁ ମୂଳ ସତ୍ୟ ତହୁଁ ଜାତ ସତ୍ୟ । ।
ସତ୍ୟ ତା କରଣି ନିର୍ମଳ-ନିର୍ମଳ , ଯାହାକୁ ବୁଝାଏ ତାକୁ ସବୁ ଭଲ । ।
ସତନାମ ତାର ଅଟେ ସୁଖଦାୟୀ , ସେ ସତ ବିଶ୍ଵାସ ଗୁରୁଠାରୁ ପାଇ । । ୭ । ।

--ସତି ବଚନ ସାଧୁ ଉପଦେଷ । । ସତି ତେ ଜନ ଜାଣେ ରିଦେ ପ୍ରଞ୍ଜେଷ । । ସତି ନିରତି
ବୁଝେ ଜେ କୋଇ । । ନାମୁ ଜପତ ତାକୀ ଗତି ହୋଇ । । ଆସି ସତି କୀଆ ସଭୁ ସତି । ।
ଆପେ ଜାଣେ ଅପନୀ ମିତି ଗତି । । ଜିସକୀ ପ୍ରିସତି ସୁ କରଣେହାରୁ । । ଅଖର ନ ବୁଝି
କରତ ବୀତାରୁ । । କରତେ କୀ ମିତି ନ ଜାଣେ କୀଆ । । ନାନକ ଜୋ ତିସୁ ଭାଷେ ସୋ
ଖରତୀଆ । । ୮ । ।

ସାଧୁ ଉପଦେଶ ଅଟଇ ବଚନ , ଯା ହୃଦେ ପ୍ରବେଶ ସତ୍ୟ ସେହି ଜନ । ।
ପ୍ରଭୁ ସତ୍ୟରୂପ ଯେ ଜନ ବୁଝଇ , ସତନାମ ଜପେ ତା ଗତି ହୁଅଇ । ।
ଆପେ ପ୍ରଭୁ ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ ତାର କୃତି , ଆପେ ସିଏ ଜାଣେ ତା'ର ମତି ଗତି । ।
ଯେ ସୃଷ୍ଟିକରତା ଏ ସୃଷ୍ଟି ଯାହାର , କାହାକୁ ନ ବୁଝି କରଇ ବିଚାର । ।
କର୍ତ୍ତାର ସାମର୍ଥ୍ୟ କୃତି କି ଜାଣଇ , ପ୍ରଭୁକୁ ଯା'ଭଲ ତାହାହିଁ ହୁଅଇ । । ୯ । ।

--ବିସମନ ବିସମ ଭଏ ବିସମାଦ । । ଜିନି ବୁଝିଆ ତିସୁ ଆଇଆ ସ୍ଵାଦ । । ପ୍ରଭ କେ
ରଂଗି ରାତି ଜନ ରହେ । । ଗୁର କେ ବଚନି ପଦାରଥ ଲହେ । । ଓଇ ଦାତେ ଦୁଖ
କାଟନହାର । । ଜାଣେ ସଂଗି ତରୈ ସଂସାର । । ଜନ କା ସେଖକୁ ସୋ ଶ୍ରତଭାଗୀ । ।
ଜନ କେ ସଂଗି ଏକ ଲିଖି ଲାଗୀ । । ଗୁନ ଗୋବିନ୍ଦ କୀରତନୁ ଜନୁ ଗାଣେ । । ଗୁର ପ୍ରସାଦି
ନାନକ ଫଲୁ ପାଣେ । । ୮ । । ୧୭ । ।

ଚକିତୁ ଆହୁରି ଚକିତ ହୋଇଛି , ହୋଇଛି ଆନନ୍ଦ ଯେ ବୁଝି ପାରିଛି । ।
 ପ୍ରଭୁ ପ୍ରେମେ ମଗ୍ନ ରହେ ଯେଉଁ ଜନ , ଗୁରୁପ୍ରସାଦରେ ଲଭେ ନାମରତ୍ନ । ।
 ସେହି ନାମଦାନୀ ଅଟେ ଦୁଃଖହର , ଯା ସଙ୍ଗତେ ମୁକ୍ତି ଲଭଇ ସଂସାର । ।
 ସେ ଦାସର ଦାସ ବଡ଼ ପୁଣ୍ୟବନ୍ତ , ଦାସ ସଙ୍ଗେ ଦିଏ ପ୍ରଭୁଠାରେ ଚିତ୍ତ । ।
 ଯେ ଗୋବିନ୍ଦ ଗୁଣ କାର୍ତ୍ତନ କରଇ , ଗୁରୁକୃପା ବଳେ ତା ଫଳ ଲଭଇ । । ୮ । ୧୭ । ।
 (ଚକିତୁ ଆହୁରି ଚକିତ :-ବିସ୍ମୟରୁ ବିସ୍ମୟ)

ସଲୋକ ।। ଶ୍ଳୋକ । ।

ଆଦି ସବୁ ଜୁଗାଦି ସବୁ । ।

ହେଁ ଭି ସବୁ ନାନକ ହୋସାଁ ଭି ସବୁ । । ୧ । ।

ଆଦ୍ୟ ଏକ ସତ୍ୟ ପୁରି ରହିଥିଲା , ଯୁଗାଦ୍ୟରେ ଥିଲା ସତ୍ୟ ।

ଆଜି ବି ରହିଛି ସେ ସତ୍ୟ ‘ନାନକ’, କାଲିବି ଥିବ ସେ ସତ୍ୟ । । ୧ । ।

ଅଷ୍ଟପଦୀ । ।

--ଚରନ ସତି ସତି ପରସନହାର । । ପୂଜା ସତି ସତି ସେଷଦାର । । ଦରସନୁ ସତି ସତି
 ପେଶନହାର । । ନାମୁ ସତି ସତି ପିଆସନହାର । । ଆପି ସତି ସତି ସଭ ଧାରୀ । । ଆପେ
 ଗୁଣ ଆପେ ଗୁଣକାରୀ । । ସବଦୁ ସତି ସତି ପ୍ରଭୁ ବକତା । । ସୁରତି ସତି ସତି ଜସୁ
 ସୁନତା । । ବୁଝନହାର କଉ ସତି ସଭ ହୋଇ । । ନାନକ ସତି ସତି ପ୍ରଭୁ ସୋଇ । । ୧ । ।

ସତ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ପଦ ସେବକ ବି ସତ୍ୟ , ସତ୍ୟ ଅଟେ ପୂଜା ପୂଜକ ବି ସତ୍ୟ । ।

ସତ୍ୟ ଦରଶନ ଦର୍ଶକ ବି ସତ୍ୟ , ସତ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ନାମ ଧ୍ୟାନକାରୀ ସତ୍ୟ । ।

ଆପେ ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ ଯାହା ଅଛି ଧରି , ଆପେ ଗୁଣ ଆଉ ଆପେ ଗୁଣକାରୀ । ।

ସତ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ଶବ୍ଦ ଆଉ ସତ୍ୟ ବକ୍ତା , ସତ୍ୟ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ସତ୍ୟ ଯଶ ଶ୍ରୋତା । ।

ସେ ବୁଝେ ତା ଲାଗି ସବୁ ଅଟେ ସତ୍ୟ , ନାନକ ସେ ପ୍ରଭୁ ସଦା ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ । । ୧ । ।

--ସତି ସରୁପୁ ରିଦେଁ ଜିନି ମାନିଆ । । କରନ କରାସନ ତିନି ମୁଲୁ ପଛାନିଆ । । ଜା
 କୈ ରିଦେଁ ବିସ୍ମୟସୁ ପ୍ରଭୁ ଆଇଆ । । ତତୁ ଗିଆନୁ ତିସୁ ମନି ପ୍ରଗଟାଇଆ । । ଭୈ ତେ
 ନିରଭଉ ହୋଇ ବସାନା । । ଜିସ ତେ ଉପଜିଆ ତିସୁ ମାହି ସମାନା । । ବସତୁ ମାହି ଲେ
 ବସତୁ ଗଡାଇ । । ତା କଉ ଭିନ ନ କହନା ଜାଇ । । ବୁଝେଁ ବୁଝନହାରୁ ବିବେକ । ।

ନାରାଜନ ମିଲେ ନାନକ ଏକ । । ୧ । ।

ସତ୍ୟ ସ୍ୱରୂପକୁ ହୃଦୟେ ସେ ମାନେ , କରଣ କାରଣ ମୂଳ କୁ ସେ ଜାଣେ । ।
 ପ୍ରଭୁ ବିଶ୍ୱାସ ଯା' ହୃଦୟେ ଉପୁଜେ , ଚତୁଃଜ୍ଞାନ ତା'ର ମନରେ ବିରାଜେ । ।
 ନିର୍ଭୟରେ ବଞ୍ଚେ ଭୟମୁକ୍ତ ହୋଇ , ପ୍ରଭୁ ନାମେ ସଦା ଲୀନ ସେ ରହଇ । ।
 ବସ୍ତୁ ସଙ୍ଗେ ବସ୍ତୁ ଯୋଡ଼ି ଦେଲେ ନେଇ , ଭିନ୍ନ ବୋଲି ତାକୁ କହିତ ନୁହଇ । ।
 ଏ ବିଚାର ବୁଝେ ଥାଏ ଯା' ବିବେକ , ପ୍ରଭୁ ସଙ୍ଗେ ଯିଏ ମିଶେ ହୁଏ ଏକ । । ୧ । ।

--ଠାକୁର କା ସେଞ୍ଚକୁ ଆଗିଆକାରୀ । । ଠାକୁର କା ସେଞ୍ଚକୁ ସଦା ପୂଜାରୀ । ।
 ଠାକୁର କେ ସେଞ୍ଚକ କୈ ମନି ପରତୀତି । । ଠାକୁର କେ ସେଞ୍ଚକ କୀ ନିରମଲ ରୀତି । ।
 ଠାକୁର କଉ ସେଞ୍ଚକୁ ଜାନେ ସଂଗି । । ପ୍ରଭୁ କା ସେଞ୍ଚକୁ ନାମ କୈ ରଂଗି । । ସେଞ୍ଚକ କଉ
 ପ୍ରଭୁ ପାଲନହାରୀ । । ସେଞ୍ଚକ କୀ ରାଗେ ନିରଂକାରୀ । । ସୋ ସେଞ୍ଚକ ଜିହୁ ଦଇଆ ପ୍ରଭୁ
 ଧାରେ । । ନାନକ ସୋ ସେଞ୍ଚକୁ ସାସି ସାସି ସମାରେ । । ୩ । ।

ଠାକୁର ସେବକ ସଦା ଆଜ୍ଞାକାରୀ , ଠାକୁର ସେବକ ସଦୈବ ପୂଜାରୀ । ।
 ପ୍ରଭୁ ସେବାକାରୀ ମନରେ ପ୍ରତୀତି , ପ୍ରଭୁ ସେବାକାରୀ ନିରିମଳ ରୀତି । ।
 ସେବକ ପ୍ରଭୁକୁ ସଦା ସଂଗ ଜାଣେ , ପ୍ରଭୁ ସେବକ ତ ଲୀନ ଥାଏ ନାମେ । ।
 ପ୍ରଭୁହିଁ ଦାସର ପାଳନ କରତା , ନିରାକାର ତା'ର ମାନ ରକ୍ଷାକର୍ତ୍ତା । ।
 ସିଏ ଦାସ ଯା'ରେ ପ୍ରଭୁ ଦୟା କରେ , 'ନାନକ' ସେ ଦାସ ଶ୍ୱାସେ ଶ୍ୱାସେ ସ୍ମରେ । । ୩ । ।

--ଅପନେ ଜନ କା ପରଦା ଢାକେ । । ଅପନେ ସେଞ୍ଚକ କୀ ସରପର ରାଗେ । । ଅପନେ
 ଦାସ କଉ ଦେଇ ଝଟାଇ । । ଅପନେ ସେଞ୍ଚକ କଉ ନାମୁ ଜପାଇ । । ଅପନେ ସେଞ୍ଚକ କୀ
 ଆସି ପତି ରାଗେ । । ତା କୀ ଗତି ମିତି କୋଇ ନ ଲାଗେ । । ପ୍ରଭୁ କେ ସେଞ୍ଚକ କଉ କୋ
 ନ ପହୁଚେ । । ପ୍ରଭୁ କେ ସେଞ୍ଚକ ଉଚ ତେ ଉଚେ । । ଜୋ ପ୍ରଭି ଅପନୀ ସେଞ୍ଚା
 ଲାଇଆ । । ନାନକ ସୋ ସେଞ୍ଚକ ଦହ ଦିସି ପ୍ରଗଟାଇଆ । । ୪ । ।

ଦାସର ଦୋଷକୁ ଦିଅଇ ଘୋଡ଼ାଇ , ନିଜ ସେବକର ମହତ ରଖଇ । ।
 ଆପଣା ଦାସକୁ ଦିଅଇ ବଡ଼ାଇ , ଆପଣା ଦାସକୁ ନାମ ସେ ଜପାଇ । ।
 ନିଜ ସେବକର ଗୌରବ ରଖଇ , ତା ବଡ଼ିମା ଜାଣି ନ ପାରଇ କେହି । ।
 ପ୍ରଭୁ ଦାସ ସଙ୍ଗେ ତୁଲ ନୁହେ କେହି , ଉଚ୍ଚରୁ ସର୍ବଦା ଉଚ୍ଚରେ ସେ ଥାଇ । ।

ପ୍ରଭୁ ଯାହାକୁ ତା ସେବାରେ ଲଗାଏ , ନାନକ ସର୍ବତ୍ର ପ୍ରସିଦ୍ଧ ସେ ହୁଏ । । ୪ । ।
 --ନୀଳୀ କୀରୀ ମହି କଲ ରାଣେ । । ଭସମ କରେ ଲସକର କୋଟି ଲାଗେ । । ତିସ କା
 ସାସୁ ନ କାଢତ ଆସି । । ତା କର ରାଖତ ଦେ କରି ହାଥ । । ମାନସ ଜତନ କରତ ବହୁ
 ଭାତି । । ତିସକେ କରତବ ବିରଥେ ଜାତି । । ମାରେ ନ ରାଣେ ଅଞ୍ଜରୁ ନ କୋଇ । ।
 ସରବ ଜୀଆ କା ରାଖା ଯୋଇ । । କାହେ ସୋଚ କରହି ରେ ପ୍ରାଣୀ । । ଜପି ନାନକ
 ପ୍ରଭୁ ଅଲଖ ଓଁନାମ । । ୫ । ।

କ୍ଷୁଦ୍ର କୀଟେ ପ୍ରଭୁ ଶକ୍ତି ଦେଲେ ଭରି , ଲକ୍ଷ କୋଟି ସେନା ଦିଏ ଭୟ କରି । ।
 ପ୍ରାଣ ବାୟୁ ଯା'ର ପ୍ରଭୁ ନ କାଢଇ , ଆପଣା ହାତରେ ତା ରକ୍ଷା କରଇ । ।
 ମଣିଷ ବହୁତ କରଇ ଯତନ , କାର୍ଯ୍ୟ ସବୁତାର ହୁଏ ଅକାରଣ । ।
 ମାରେ ତାରେ ନାହିଁ ତାହା ବିନା କେହି , ସକଳ ଜୀବର ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ସେହି । ।
 କାହିଁକି ରେ ପ୍ରାଣୀ କରୁ ତୁ ଭାବନା , ଅଲୋଖ ପ୍ରଭୁକୁ କର ସୁମରଣ । । ୫ । ।

--ବାରବାର ବାର ପ୍ରଭୁ ଜପାଅ । । ପୀ ଅଂମିତୁ ଇନ୍ଦୁ ମନୁ ତନୁ ଧ୍ରୁପାଅ । । ନାମ
 ରତନୁ ଜିନି ଗୁରମୁଖି ପାଇଆ । । ତିସୁ କିନ୍ତୁ ଅଞ୍ଜରୁ ନାହୀ ଦ୍ରୁସଟାଇଆ । । ନାମୁ ଧନୁ
 ନାମୋ ରୁପୁ ରଂଗୁ । । ନାମୋ ସୁଖୁ ହରିନାମ କା ସଂଗୁ । । ନାମ ରସି ଜୋ ଜନ
 ତ୍ରିପତାନେ । । ମନ ତନ ନାମହି ନାମି ସମାନେ । । ଉଠତ ବୈଠତ ସୋଞ୍ଜତ ନାମ । ।
 କହୁ ନାନକ ଜନ କୈ ସଦ କାମ । । ୬ । ।

ବାର ବାର ବାର ପ୍ରଭୁ ତୁ ସୁମର , ନାମାମୃତେ ତନୁ-ମନ ଶାନ୍ତ କର । ।
 ନାମରତ୍ନ ଯେଉଁ ଭକତ ପାଇଛି , ଦୃଷ୍ଟିକି ନ ଆସେ ଆଉ ତାର କିଛି । ।
 ନାମ ତାର ଧନ ନାମ ରୂପ ରଂଗ , ହରି ନାମ ସୁଖ ନାମ ହିଁ ତା ସଂଗ । ।
 ନାମ ରସେ ତୃପ୍ତ ହୁଏ ଯେଉଁ ଜନ , ନାମେ ଥାଇ ଲୀନ ତାର ତନୁ-ମନ । ।
 ଶୟନେ ସପନେ ଜାଗରଣେ ନାମ , 'ନାନକ' ସଂତତ ସାଧୁ ଜନ କାମ । । ୬ । ।
 --ବୋଲନ୍ତୁ ଜୟ ଜିହବା ଦିନୁ ରାତି । । ପ୍ରଭୁ ଅପନେ ଜନ କାନୀ ଦାତି । । କରହି ଭଗତି
 ଆତମ କୈ ଚାଇ । । ପ୍ରଭୁ ଅପନେ ସିଦ୍ଧ ରହୁଛି ସମାଇ । । ଜୋ ହୋଆ ହୋଞ୍ଜତ ସୋ
 ଜାନେ । । ପ୍ରଭୁ ଅପନେ କା ହୁକମୁ ପଛାନେ । । ତିସକୀ ମହିମା କଉନ ବଖାନଇ । ।
 ତିସକା ଗୁନୁ କହି ଏକ ନ ଜାନଇ । । ଆଠ ପହର ପ୍ରଭୁ ବସହି ହଜୁରେ । । କହୁ
 ନାନକ ସେଇ ଜନ ପୁରେ । । ୭ । ।

ପ୍ରଭୁ ଯଶ ଜିହ୍ଵା ଗାଅ ନିଶିଦିନ , ନିଜ ଦାସେ ପ୍ରଭୁ ଦେଇଛି ଏ ଦାନ । ।
 ଅନ୍ତର ସହିତେ ଭକ୍ତି ଯେ କରଇ , ନିଜ ପ୍ରଭୁ ସଙ୍ଗେ ଚନ୍ଦ୍ର ରହଇ । ।
 ଯାହା ହୁଏ ତାକୁ ଉଚିତ ମଣଇ , ସବୁ ପ୍ରଭୁ ଇଚ୍ଛା ବୋଲି ସେ ଜାଣଇ । ।
 କି ମହିମା ତାର କରିବି ବଖାଣ , କହି ନ ପାରଇ ତାର ଏକ ଗୁଣ । ।
 ଅଷ୍ଟପାମ ପ୍ରଭୁ ପାଶେ ଯେଉଁ ଜନ , କହେ ‘ନାନକ’ ସେ ଜନ ପରିପୁର୍ଣ୍ଣ । । ୭ । ।

(ଅଷ୍ଟପାମ :- ଅଷ୍ଟ ପ୍ରହର)

--ମନ ମେରେ ତିନକୀ ଓଟ ଲେହି । । ମନୁ ତନୁ ଅପନା ତିନ ଜନ ଦେହି । । ଜିନି ଜିନି
 ଅପନା ପ୍ରଭୁ ପଛାତା । । ସୋ ଜନୁ ସରବ ଥୋକ କା ଦାତା । । ତିସକୀ ସରନି ସରବ
 ସୁଖ ପାଞ୍ଜିହି । । ତିସକୌ ଦରସି ସଭ ପାପ ମିଟାଞ୍ଜିହି । । ଅଞ୍ଜର ସିଆନପ ସଗଲୀ
 ଛାଡୁ । । ତିସୁ ଜନ କୀ ଦୁ ସେଞ୍ଜା ଲାଗୁ । । ଆଞ୍ଜନୁ ଜାନୁ ନ ହୋଞ୍ଜୀ ତେରା । ।
 ନାନକ ତିସୁ ଜନ କେ ପୁଜୁଛୁ ସଦ ପୈରା । । ୮ । । ୧୭ । ।

ଆରେ ମନ ମୋର ନିଅ ତା ଶରଣ , ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦିଅ ତୋର ଚନ୍ଦ୍ରମନ । ।
 ଆପଣା ପ୍ରଭୁକୁ ଚିହ୍ନେ ଯେଉଁ ଜନ , ସକଳ ଦ୍ରବ୍ୟ ସେ କରି ପାରେ ଦାନ । ।
 ତା ଶରଣେ ସବୁ ସୁଖ ତୁ ପାଇବୁ , ତା ଦର୍ଶନେ ସବୁ ପାପ ତୁ ଖଣ୍ଡିବୁ । ।
 ଛାଡ଼ ଆଉ ସବୁ ସିଦ୍ଧାଣିଆପଣ , ସେ ଜନ ସେବାରେ ଲାଗ ତୁ ବହନ । ।
 ନୋହିବ ରେ ଆଉ ତୋ ଯିବା ଆସିବା , ‘ନାନକ’ କର ସେ ଜନ ପଦ ସେବା । । ୮ । । ୧୭ । ।

ସଲୋକ । । ଶ୍ଳୋକ । ।

ସତି ପୁରୁଷ ଜିନି ଜାନିଆ ସତିଗୁରୁ ତିସ କା ନାଉ । ।

ତିସକୌ ସଂଶି ସିଖୁ ଉଧରୈ ନାନକ ହରି ଗୁନ ଗାଉ । । ୧ । ।

ସେ ସପୁରୁଷ କୁ ଜାଣି ଯେ ପାରିଲା , ସଞ୍ଜୁରୁ ତାହାର ନାମ ।

ତା ସଙ୍ଗେ ଶିଷ୍ୟ ଉଦ୍ଧରେ , ‘ନାନକ’ , ହରି ଗୁଣ କର ଗାନ । ।

ଅଷ୍ଟପଦୀ । ।

--ସତିଗୁରୁ ସିଖ କୀ କରୈ ପ୍ରିତପାଲ । । ସେଞ୍ଜକ କଉ ଗୁରୁ ସଦା ଦଇଆଲ । । ସିଖ କୀ
 ଗୁରୁ ଦୁରମତି ମଲୁ ହିରୈ । । ଗୁରବଚନୀ ହରି ନାମୁ ଉଚରୈ । । ସତିଗୁରୁ ସିଖ କେ
 ବଂଧନ କାଟୈ । । ଗୁର କା ସିଖୁ ବିକାର ତେ ହାଟୈ । । ସତିଗୁରୁ ସିଖ କଉ ନାମ ଧନୁ
 ଦେଇ । । ଗୁର କା ସିଖୁ ଶତଭାଗୀ ହେ । । ସତିଗୁରୁ ସିଖ କା ହଲତୁ ପଲତୁ ସଞ୍ଜାବୈ । ।
 ନାନକ ସତିଗୁରୁ ସିଖ କଉ ଜୀଅ ନାଲି ସମାବୈ । । ୧ । ।

ସଞ୍ଜୁରୁ ଶିଷ୍ୟର କରଇ ପାଳନ , ଦାସ ଜନେ ସଦା କରେ ଦୟା ଦାନ । ।
 ସଞ୍ଜୁରୁ ଶିଷ୍ୟର ଦୁର୍ମତି ବିନାଶେ , ନାମ ଜପେ ଶିଷ୍ୟ ଗୁରୁ ଉପଦେଶେ । ।
 ସଞ୍ଜୁରୁ ଶିଷ୍ୟର ବନ୍ଧନ କାଟଇ , ବିକାରରୁ ଶିଷ୍ୟ ମୁକତ ହୁଅଇ । ।
 ସଞ୍ଜୁରୁ ଶିଷ୍ୟକୁ ଦିଏ ନାମ ଧନ , ଗୁରୁର ସେ ଶିଷ୍ୟ ବଡ଼ ଭାଗ୍ୟବାନ । ।
 ଲୋକ ପରଲୋକ ଶିଷ୍ୟର ସୁଧାରି , ସଞ୍ଜୁରୁ ଶିଷ୍ୟକୁ ରଖଇ ସମ୍ଭାଳି । । ୧ । ।

--ଗୁର କୈ ଗ୍ରହି ସେଷକୁ ଜୋ ରହେ । । ଗୁର କୀ ଆଗିଆ ମନ ମହି ସହେ । । ଆପସ
 କଉ କରି କଛୁ ନ ଜନାଣେ । । ହରି ହରି ନାମୁ ରିଦେ ସଦ ପିଆଣେ । । ମନୁ ବେଚେ
 ସତିଗୁର କୈ ପାସି । । ତିସୁ ସେଷକ କେ କାରଜ ରାସି । । ସେଣା କରତ ହୋଇ
 ନିହକାମୀ । । ତିସ କଉ ହୋତ ପରାପତି ସୁଆମୀ । । ଅପନୀ କ୍ରିପା ଜିସୁ ଆପି
 କରେଇ । । ନାନକ ସୋ ସେଷକୁ ଗୁର କୀ ମତି ଲେଇ । । ୨ । ।

ଗୁରୁ ଗୃହେ ଯେଉଁ ସେବକ ରହଇ , ଗୁରୁ ଆଜ୍ଞା ମନ ମଧ୍ୟରେ ମାନଇ । ।
 ଆପଣାକୁ ବଡ଼ କରି ନ ଜଣାଏ , ହରି ହରି ନାମ ହୃଦେ ସଦା ଧ୍ୟାୟେ । ।
 ସଞ୍ଜୁରୁ ନିକଟେ ବିକି ଦିଏ ମନ , ସେଇ ସେବକର କାର୍ଯ୍ୟ ହୁଏ ପୂର୍ଣ୍ଣ । ।
 ସେବା କରୁଥାଇ ଯେ ନିଷ୍କାମ ହୋଇ , ପ୍ରଭୁ ଆପେ ତାକୁ ପ୍ରାପତ ହୁଅଇ । ।
 ପ୍ରଭୁ ନିଜ କୃପା ଯାହାକୁ କରଇ , 'ନାନକ' ସଞ୍ଜୁରୁ ଶିଷା ସେ ନିଅଇ । । ୨ । ।

--ବାସ ବିସଖେ ଗୁର କୀ ମନୁ ମାନେ । । ସୋ ସେଷକୁ ପରମେସୁର କୀ ଗତି ଜାନେ । ।
 ସୋ ସତିଗୁରୁ ଜିସୁ ରିଦେ ହରି ନାଉ । । ଅନିକ ବାର ଗୁର କଉ ବଲି ଜାଉ । । ସରବ
 ନିଧାନ ଜୀଅ କା ଦାତା । । ଆଠ ପହର ପାରବ୍ରହ୍ମନ ରଂଗି ରାତା । । ବ୍ରହ୍ମ ମହି ଜନୁ
 ଜନ ମହି ପାରବ୍ରହ୍ମନୁ । । ଏକହି ଆପି ନହୀ କଛୁ ଭରମୁ । । ସହସ ସିଆନପ ଲଇଆ ନ
 ଜାଇଁ । । ନାନକ ଐସା ଗୁରୁ ବଡ଼ଭାଗୀ ପାଇଁ । । ୩ । ।

ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସେ ଗୁରୁ ମନ ମାନେ , ସେପରି ସେବକ ପ୍ରଭୁ ଗତି ଜାଣେ । ।
 ସଞ୍ଜୁରୁ ସେହୁ ଯା ହୃଦେ ହରିନାମ , ସେ ଗୁରୁ ଚରଣେ କୃତଜ୍ଞ ଏ ପ୍ରାଣ । ।
 ସର୍ବ ନିଧି ଜୀବେ ଗୁରୁ କରେ ଦାନ , ଅଷ୍ଟପାମ ପ୍ରଭୁ ରଙ୍ଗେ ଥାଏ ଲୀନ । ।
 ବ୍ରହ୍ମ ମଧ୍ୟେ ଦାସ ଦାସ ମଧ୍ୟେ ବ୍ରହ୍ମ , ଏକଇ ସ୍ୱରୂପ ନାହିଁ ଏଥେ ଭ୍ରମ । ।
 ସହସ୍ର ଚାତୁରୀ ବଳେ ମିଳେ ନାହିଁ , ଏପରି ସଞ୍ଜୁରୁ ବଡ଼ଭାଗ୍ୟ ପାଇ । । ୩ । ।

--ସଫଳ ଦରସନ୍ ପେଖତ ପୁନୀତ ।। ପରସତ ଚରନ ଗତି ନିରମଳ ରୀତି ।। ଭେଟ
ସଂଗି ରାମ ଗୁନ ରଖେ ।। ପାରବ୍ରହ୍ମଣୀ କୀ ଦରଶନ ଗଢେ ।। ସୁନି କରି ବଚନ କରନ
ଆସାନେ ।। ମନି ସଂତୋଷୁ ଆତମ ପତୀଆନେ ।। ପୁରା ଗୁରୁ ଅଖ୍ୟାତ ଜା କା ମନ୍ତ୍ର ।।
ଅଂମ୍ବିତ ଦ୍ବିସତି ପେଶେ ହୋଇ ସଂତ ।। ଗୁଣ ବିଅଂତ କୀମତି ନହୀ ପାଇ ।। ନାନକ ଜିସୁ
ଭାଣେ ତିସୁ ଲବ ମିଲାଇ ।। ୧୪ ।।

ସଫଳ ଦର୍ଶନ ପବିତ୍ର ଦର୍ଶନ , ପଦ ସ୍ବର୍ଗେ ହୁଏ ଶୁଦ୍ଧ ଆଚରଣ ।।
ସଦ୍ଗୁରୁ ସଙ୍ଗତେ ଗାଏ ରାମ ଗୁଣ , ପ୍ରଭୁ ସ୍ଥାନେ ତାର ଗତି ହୁଏ ଜାଣ ।।
ଶୁଣି ଗୁରୁ ବାଣୀ ତୃପ୍ତ ହୁଏ କର୍ଣ୍ଣ , ମନ ହୁଏ ତୋଷ ଆତ୍ମା ସୁପ୍ରସନ୍ନ ।।
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ସେହି ଅକ୍ଷୟ ଯା ମନ୍ତ୍ର , କୃପା ଦୃଷ୍ଟି ଦେଲେ ଦାସ ହୁଏ ସନ୍ତ ।।
ତା ଗୁଣ ଅନନ୍ତ ଅମୂଲ୍ୟ ଅଟଇ , ସଙ୍ଗତେ ମିଶାଏ ଯାହାକୁ ଚାହୁଁଇ ।। ୧୫ ।।

--ଜିହ୍ବା ଏକ ଉପତତି ଅନେକ ।। ସତି ପୁରଖ ପୁରନ ବିବେକ ।। କାହୁଁ ବୋଲ ନ
ପହୁଚତ ପ୍ରାଣୀ ।। ଅଗମ ଅଗୋଚର ପ୍ରଭୁ ନିରବାଣୀ ।। ନିରାହାର ନିରଞ୍ଜେର
ସୁଖଦାଈ ।। ତାକୀ କୀମତି କିନୈ ନ ପାଇ ।। ଅନିକ ଭଗତ ବଂଦନ ନିତ କରହି ।।
ଚରନ କମଳ ହିରଦୈ ସିମରହି ।। ସଦ ବଲିହାରୀ ସତିଗୁର ଅପନେ ।। ନାନକ ଜିସୁ
ପ୍ରସାଦି ଐସା ପ୍ରଭୁ ଜପନେ ।। ୧୬ ।।

ପ୍ରଭୁ ସୁତି ବହୁ ଜିହ୍ବା ଏକ ଜାଣ , ସପୁରୁଷ ସେହି ରୂପ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ।।
ପହୁଞ୍ଚି ନ ହୁଏ କରି ମନ୍ତ୍ରୋଚାର , ଅଗମ୍ୟ ଅବ୍ୟକ୍ତ ପ୍ରଭୁ ଅଗୋଚର ।।
ନିରାହାର ନିବଇରୀ ସୁଖଦାୟୀ , ତାହାର କଳନା କରି ନ ହୁଅଇ ।।
ବହୁ ଭକ୍ତ ନିତି ବନ୍ଦନା କରନ୍ତି , ଚରଣ-କମଳ ହୃଦେ ସୁମରନ୍ତି ।।
ସଦା ମୁଁ କୃତଜ୍ଞ ସଦ୍ଗୁରୁ ଗୋସାଇଁ , ଯା ପ୍ରସାଦେ ନାମ ଜପୁଅଛି ମୁହିଁ ।। ୧୭ ।।

--ଇହୁ ହରି ରସୁ ପାଣ୍ଡେ ଜନୁ କୋଇ ।। ଅଂମ୍ବିତୁ ପୀଣ୍ଡେ ଅମରୁ ସୋ ହୋଇ ।। ଉସୁ
ପୁରଖ କା ନାହୀ କଦେ ବିନାସ ।। ଜା କୈ ମନି ପ୍ରଗଟେ ଗୁନତାସ ।। ଆଠ ପହର ହରି
କା ନାମୁ ଲେଇ ।। ସବୁ ଉପଦେସୁ ସେଖକ କର ଦେଇ ।। ମୋହ ମାଇଆ କୈ ସଂଗି ନ
ଲେପୁ ।। ମନ ମହି ରାଣେ ହରି ହରି ଏକୁ ।। ଅଂଧକାର ଦୀପକ ପରଗାସେ ।। ନାନକ
ଭରମ ମୋହ ଦୁଖ ତହ ତେ ନାସେ ।। ୧୮ ।।

କଦବା କିଏ ଏ ରସ ହୁଏ ପ୍ରାୟ , ଅମର ହୁଏ ସେ ପିଏ ଏ ଅମୃତ । ।
 କଦାପି ତାହାର ନ ହୁଏ ବିନାଶ , ପ୍ରଭୁ-ଗୁଣ ହୁଏ ଯା ହୃଦେ ପ୍ରକାଶ । ।
 ଅଷ୍ଟ-ପ୍ରହର ସେ ହରି ନାମ ଗାଏ , ସଜା ଉପଦେଶ ସେବକକୁ ଦିଏ । ।
 ମାୟା ମୋହ ସଙ୍ଗେ ନ ରହଇ ଲିପ୍ତ , ଏକ ହରି ନାମେ ଦେଇଥାଇ ଚିତ୍ତ । ।
 ଅଧିକାର ମଧ୍ୟେ ଦୀପକ ପ୍ରକାଶେ , ଭ୍ରମ-ମୋହ-ଦୁଃଖ ‘ନାନକ’ ତା ନାଶେ । । ୬ । ।

--ତପତି ମାହି ଠାଜି ଝରତାଇ । । ଅନନ୍ତ ଭଇଆ ହୁଣ ନାଠେ ଭାଇ । । ଜନମ ମରନ
 କେ ମିଟେ ଅଦେସେ । । ସାଧୁ କେ ପୁରନ ଉପଦେସେ । । ଭଉ ଚୁକା ନିରଭଉ ହୋଇ
 ବସେ । । ସଗଲ ବିଆଧି ମନ ତେ ଖୋ ନସେ । । ଜିଏ କା ସା ତିନି କିରପା ଧାରୀ । ।
 ସାଧ ସଂଗି ଜପି ନାମୁ ମୁରାରୀ । । ଯିତି ପାଇ ଚୁକେ ଭ୍ରମ ଗଞ୍ଜନ । । ସୁନି ନାନକ ହରି
 ହରି ଜୟ ପ୍ରଞ୍ଜନ । । ୭ । ।

ଶୀତଳତା ତପ୍ତପ୍ରାଣେ ପ୍ରବେଶିଲା , ସୁଖ ହେଲା ଭାଇ ଦୁଃଖ ଘୁଞ୍ଚି ଗଲା । ।
 ଜନ୍ମ-ମରଣର ଭୟ ହେଲା ନାଶ , ଶୁଣିଣ ସାଧୁର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପଦେଶ । ।
 ନିର୍ଭୟେ ବସିଛି ଭୟ ଦୂର ହେଲା , ମନୁ ସବୁ ବ୍ୟାଧି ଦୂର ହୋଇ ଗଲା । ।
 କୃପା କଲା ସିଏ ଥିଲି ମୁହଁ ଯା’ର , ସାଧୁ ସଙ୍ଗେ ନାମ ଜପିଣ ପ୍ରଭୁର । ।
 ପାଇଲି ମୁଁ ଶାନ୍ତି, ଦୂର ହେଲା ଭ୍ରମ , ‘ନାନକ’ ଶ୍ରବଣେ ଶୁଣି ହରି ନାମ । । ୮ । ।

--ନିରଗୁନୁ ଆପି ସରଗୁନୁ ଭୀ ଓହୀ । । କଲାଧାରି ଜିନି ସଗଲା ମୋହୀ । । ଅପନେ
 ଚରିତ ପ୍ରଭି ଆପି ବନାଏ । । ଅପୁନୀ କାମତି ଆପେ ପାଏ । । ହରି ବିନୁ ଦୁଜା ନାହୀ
 କୋଇ । । ସରବ ନିରଂତରି ଏକୋ ସୋଇ । । ଓତି ପୋତି ରଖିଆ ରୂପ ରଂଗ । । ଭଏ
 ପ୍ରଗାସ ସାଧ କୈ ସଂଗ । । ରତି ରଚନା ଅପନୀ କଲ ଧାରୀ । । ଅନିକ ବାର ନାନକ
 ବଲିହାରି । । ୮ । । ୧୮ । ।

ନିରିଗୁଣ ସିଏ ସଗୁଣ ବି ସିଏ , ମୋହିଛି ଜଗତ ଶକ୍ତି ଧରି ସିଏ । ।
 ନିଜ ଲୀଳା ପ୍ରଭୁ ନିଜେ ରଚିଅଛି , ଆପଣାର ମୂଲ ଆପେ ସେ ପାଇଛି । ।
 ହରି ବିନା ଆଉ ଅନ୍ୟ କେହି ନାହିଁ , ସବୁଥିରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏକ ପ୍ରଭୁ ସେହି । ।
 ରୂପରଙ୍ଗେ ଓତପ୍ରୋତ ଭାବେ ଥାଇ , ସାଧୁ ସଙ୍ଗତରେ ପ୍ରକଟ ହୁଅଇ । ।
 ସୃଷ୍ଟି ରଚି ନିଜ ଶକ୍ତି ଅଛି ଧରି , ‘ନାନକ’ ଅନେକ କୃତଜ୍ଞ ତାହାରି । । ୮ । । ୧୮ । ।

ସଲୋକ ।। ଶ୍ଳୋକ ।।

ଯାଏଁ ନ ଚାଲେ ବିନ୍ଦୁ ଭଜନ ବିଖିଆ ସଗଲା ଛାରୁ ।।

ହରି ହରି ନାମୁ କମାଞ୍ଜନା ନାନକ ଇନ୍ଦୁ ଧନୁ ସାରୁ ।।୧।।

ଭଜନ ବିନା ନ ଚଳେ ସଙ୍ଗେ କିଛି , ବିଷୟ ସକଳ ଛାର ।

ହରି ହରି ନାମ କର ତୁ ଅର୍ଜନ , ‘ନାନକ’ ଏ ଧନ ସାର ।।୧।।

।। ଅଷ୍ଟପଦୀ ।।

--ସଂତ ଜନା ମିଳି କରନ୍ତୁ ବୀଚାରୁ ।। ଏକୁ ସିମରି ନାମ ଆଧାରୁ ।। ଅଞ୍ଜରି ଉପାଞ୍ଜ ସଭି
ମୀତ ବିସାରନ୍ତୁ ।। ଚରନ କମଲ ରିଦ ମହି ଭରିଧାରନ୍ତୁ ।। କରନ କାରନ ସୋ ପ୍ରଭୁ
ସମରଥୁ ।। ଦ୍ଵିତ୍ଵ କରି ଗହନ୍ତୁ ନାମୁ ହରି ଖିଅୁ ।। ଇନ୍ଦୁ ଧନୁ ସଂଚନ୍ତୁ ହୋଞ୍ଜନ୍ତୁ
ଭଗଞ୍ଜତ ।। ସଂତ ଜନା କା ନିରମଲ ମଂତ ।। ଏକ ଆସ ରାଖନ୍ତୁ ମନ ମାହି ।। ସରବ
ରୋଗ ନାନକ ମିଟି ଜାହି ।।୧।।

ସକ୍ଷ ଜନ ମିଳି କର ହେ ବିଚାର , ଏକ ପ୍ରଭୁ ସ୍ଵରି ନାମ ଆଶ୍ରା କର ।।

ଛାଡ଼ ବନ୍ଧୁ ଛାଡ଼ ଅନ୍ୟ କଉଶଳ , ହୃଦେ ଧର ପ୍ରଭୁ ଚରଣ-କମଳ ।।

କରଣ କାରଣେ ସେ ପ୍ରଭୁ ସମର୍ଥ , ଦୃଢ଼ କରି ଧର ତା ନାମ ପଦାର୍ଥ ।।

ଦୁଅ ଭାଗ୍ୟବନ୍ତ ସଞ୍ଚି ଏହି ଧନ , ସକ୍ଷଜନଙ୍କର ଏ ନିର୍ମଳ ଜ୍ଞାନ ।।

ଏକ ପ୍ରଭୁ ଆଶା ହୃଦୟରେ ଧର , ‘ନାନକ’ ସକଳ ରୋଗ ହେବ ଦୂର ।।୧।।

--ଜିୟୁ ଧନ କଉ ଚାରି କୁଟ ଉଠି ଧାଞ୍ଜି ।। ସୋ ଧନୁ ହରି ସେଞ୍ଜା ତେ ପାଞ୍ଜି ।।
ଜିୟୁ ସୁଖ କଉ ନିତ ବାଛନ୍ତି ମୀତ ।। ସୋ ସୁଖ ସାଧୁ ସଂଗି ପରୀତି ।। ଜିୟୁ ସୋଭା
କଉ କରନ୍ତି ଭଲୀ କରନୀ ।। ସା ସୋଭା ଭଲୁ ହରି କା ସରନୀ ।। ଅନିକ ଉପାଞ୍ଜୀ
ରୋଗୁ ନ ଜାଇ ।। ରୋଗୁ ମିଟେ ହରି ଅଞ୍ଜୟୁ ଲାଇ ।। ସରବ ନିଧାନ ମହି ହରି ନାମୁ
ନିଧାନୁ ।। ଜପି ନାନକ ଦରଗହି ପରଞ୍ଜାନୁ ।।୨।।

ଯେଉଁ ଧନ ଲାଗି ଧାଉଁ ଦିଗ ଚାରି , ସେ ଧନ ପାଇବୁ ସେବା କରି ହରି ।।

ଯେଉଁ ସୁଖ ପାଇଁ ଇଚ୍ଛା କରୁ ନିତି , ପାଇବୁ କଲେ ତୁ ସାଧୁ ସଙ୍ଗେ ପ୍ରୀତି ।।

ଯେଉଁ ଶୋଭା ଲାଗି କରୁ ଭଲ କର୍ମ , ପାଇବୁ ନେଲେ ତୁ ଶ୍ରୀହରି ଶରଣ ।।

ନ ଯାଏ ଯେ’ ରୋଗ ଅନେକ ଉପାୟେ , ହରି ଅଭିଷେ ସେଇ ରୋଗ ଯାଏ ।।

ନାମ ହିଁ ପ୍ରଧାନ ସକଳ ନିଧାନେ , ‘ନାନକ’ ସ୍ଵିକୃତ ହେବ ପ୍ରଭୁ-ଧାମେ ।।୨।।

--ମନୁ ପରବୋଧକୁ ହରି କୈ ନାହିଁ । । ଦହ ଦିସି ଧାଡ଼ିତ ଆଣ୍ଡେ ଠାଇ । । ତାକଉ ବିଘନୁ ନ ଲାଗେ କୋଇ । । ଜାକେ ରିଦେ ବସେ ହରି ସୋଇ । । କଲି ତାତୀ ଠାଞ୍ଜା ହରି ନାହିଁ । । ସିମରି ସିମରି ସଦା ସୁଖ ପାଉ । । ଭଉ ବିନସେ ପୁରନ ହୋଇ ଆସ । । ଭଗତି ଭାଇ ଆତମ ପରଗାସ । । ତିତୁ ଘରି ଜାଇ ବସେ ଅବିନାସୀ । । କହୁ ନାନକ କାଟୀ ଜମ ପାସୀ । । ୩ । ।

ମନକୁ ଚେତାଅ ହରି ନାମେ ଭାଇ , ଦଶ ଦିଗେ ଧାଏଁ ସ୍ଥିର ହେବ ସେହି । ।

ବାଧା ବିଘ୍ନ ତାକୁ କିଛି ନ ଲାଗଇ , ଯାହାର ହୃଦୟେ ଶ୍ରୀହରି ବସଇ । ।

ତାତି କଲିଯୁଗ, ଶୀତ ନାମ ହରି , ସଦା ସୁଖ ପାଅ ସୁମରି ସୁମରି । ।

ଭୟ ନାଶ ଯାଏ ଆଶା ହୁଏ ପୂର୍ଣ୍ଣ , ଭକ୍ତି ବଳେ ହୁଏ ଆପେ ଆତ୍ମ-ଜ୍ଞାନ । ।

ତା ହୃଦୟେ ବସେ ପ୍ରଭୁ ଅବିନାଶ , 'ନାନକ' ନ ଲାଗେ ତାକୁ ଯମପାଶ । । ୩ । ।

--ତତୁ ବୀଚାରୁ କହେ ଜନୁ ସାଚା । । ଜନମି ମରେ ସୋ କାଚୋ କାଚା । । ଆଶାଗଣୁ ମିଚେ ପ୍ରଭୁ ସେଖ । । ଆପୁ ତିଆରି ସରନି ଗୁରଦେଖ । । ଇଉ ରତନ ଜନମ କା ହୋଇ ଉଧାରୁ । । ହରି ହରି ସିମରି ପ୍ରାଣ ଆଧାରୁ । । ଅନିକ ଉପାଖ ନ ଛୁଟନହାରେ । । ସିଂମ୍ବିତି ସାସତ ବେଦ ବୀଚାରେ । । ହରି କୀ ଭଗତି କରହୁ ମନୁ ଲାଇ । । ମନି ବଞ୍ଚିତ ନାନକ ଫଲ ପାଇ । । ୪ । ।

ସପୁରୁଷ କହେ ତତ୍ତ୍ୱ ବିଚାରିଣ , ଜନ୍ମି ଯେ ମରଇ ସିଏ ତ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ । ।

ସେବ ପ୍ରଭୁ ତୁଟୁ ଜନମ-ମରଣ , ଅହଂ ତ୍ୟାଗି ନିଅ ତୁ ଗୁରୁଶରଣ । ।

ଉଦ୍ଧାର ହେଉ ଏ ଅମୂଲ୍ୟ ଜନ୍ମର , ସ୍ଥୁର ହରି ହରି ପ୍ରାଣର ଆଧାର । ।

ଅନେକ ଉପାୟେ ନୋହିବ ଉଦ୍ଧାର , ସ୍ଥୁତି ଶାସ୍ତ୍ର ବେଦ କଲେ ହେଁ ବିଚାର । ।

ଶ୍ରୀହରି ଭକତି କର ମନ ଦେଇ , 'ନାନକ' ବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ଯିବୁ ପାଇ । । ୪ । ।

--ସଂଗି ନ ଚାଲସି ତେରେ ଧନା । । ତୁଂ କିଆ ଲପଟାହୁଁ ମୁରଖ ମନା । । ସୁତ ମୀତ କୁଟବ ଅରୁ ବନିତା । । ଇନ ତେ କହୁହୁ ତୁମ କଖନ ସନାଥା । । ରାଜ ରଂଗ ମାଇଆ ବିସଥାର । । ଇନ ତେ କହୁହୁ କଖନ ଛୁଟକାର । । ଅସୁ ହସତୀ ରଥ ଅସଖାରୀ । । ଝୁଠା ତଂହୁ ଝୁଠୁ ପାସାରୀ । । ଜିନି ଦୀପ ତିସୁ ବୁଝେ ନ ବିଗାନା । । ନାମୁ ବିସାରି ନାନକ ପଛୁତାନା । । ୫ । ।

ସଙ୍ଗତେ ତୋହର ନ ଯିବ ରେ ଧନ , କୁଞ୍ଜେଇ ଧରିଛୁ କିଆଁ ମୁଖ ମନ । ।

ପୁତ୍ର ମିତ୍ର ଆଉ ବନିତା କୁଟୁମ୍ବ , କହୁ କିଏ ତୋର ସହାୟ ହୋଇବ । ।

ଯେତେ ରାଜ ରଙ୍ଗ ମାୟାର ବିସ୍ତାର , କହୁ ଏଥିରୁ କେ କରିବ ଉଦ୍ଧାର । ।

ଅଶୁ ହସ୍ତୀ ଅବା ରଥ ଆରୋହଣ , ବୃଥା ଆଡ଼ମ୍ବର ମିଥ୍ୟା ସବୁ ଜାଣ । ।

ସବୁ ଦେଲା ଯିଏ ନ ଜାଣୁ ତାହାକୁ , ପସ୍ତାଇବୁ ପଛେ ପାଶୋରି ନାମକୁ । । ୫ । ।

--ଗୁର କୀ ମତି ତୁ ଲେହି ଇଆନେ । । ଭଗତି ବିନା ବହୁ ତୁବେ ସିଆନେ । । ହରି କୀ
ଭଗତି କରହୁ ମନ ମୀତ । । ନିରମଲ ହୋଇ ତୁମ୍ଭାରୋ ଚୀତ । । ଚରନ କମଲ ରାଖହୁ
ମନ ମାହି । । ଜନମ ଜନମ କେ କିଲବିଶ ଜାହି । । ଆପି ଜପହୁ ଅଞ୍ଜରା ନାମୁ
ଜପାଞ୍ଜହୁ । । ସୁନତ କହତ ରହତ ଗତି ପାଞ୍ଜହୁ । । ସାର ଭୂତ ସତି ହରି କୋ ନାଉ । ।
ସହଜି ସୁଭାଇ ନାନକ ଗୁନ ଗାଉ । । ୬ । ।

ଗୁରୁ-ଶିଷା, ମୁଖ ନିଅ ତୁ ଝଟତି , ସିହାଣିଆ ନାଶ ଯାଏ, ବିନା ଭକ୍ତି । ।

ମନେ କର ହରି ଭକ୍ତି ଆହେ ମିତ୍ର , ନିର୍ମଳ ପବିତ୍ର ହେବ ତୁମ ଚିତ୍ତ । ।

ଚରଣ-କମଳ ମନେ ରଖ ଭାଇ , ବହୁ ଜନ୍ମ ପାପ ଯିବ ନାଶ ହୋଇ । ।

ଆପେ ନାମ ଜପି ଅନ୍ୟକୁ ଜପାଅ , ଶୁଣି କହି ଶୁଷ ରହି ଗତି ପାଅ । ।

ସବୁ ଠାରୁ ସତ୍ୟ ସାର ହରି ନାମ , ମନ ସ୍ଥିର କରି ଗାଅ ହରି ଗୁଣ । । ୭ । ।

--ଗୁନ ଗାଞ୍ଜତ ତେରୀ ଉତରସି ମୈଲୁ । । ବିନସି ଜାଇ ହଉମୈ ବିଶୁ ଫୈଲୁ । । ହୋହି
ଅଚିତୁ ବସୈ ସୁଖ ନାଲି । । ସାସି ଗ୍ରାସି ହରି ନାମୁ ସମାଲି । । ଛାତି ସିଆନପ ସଗଲା
ମନା । । ସାଧ ସଂଗି ପାଞ୍ଜହି ସତୁ ଧନା । । ହରି ପୁଞ୍ଜୀ ସଂଗି କରହୁ ବିଉହାରୁ । । ଇହା
ସୁଖ ଦରଗହ ଜୈକାରୁ । । ସରବ ନିରଂତରି ଏକୋ ଦେଖୁ । । କହୁ ନାନକ ଜାକୈ
ମସତକି ଲେଖୁ । । ୮ । ।

ଗୁଣଗାନେ ଦୋଷ ମଳି ଧୋଇ ଯିବ , ଅହଂ ବିଷ ତୋର ବିନାଶ ହୋଇବ । ।

ସୁଖରେ ବସିବୁ ହୋଇ ତୁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ , ଶ୍ବାସେ ଶ୍ବାସେ ହରି ନାମେ ଦିଅ ଚିତ୍ତ । ।

ସକଳ ଚାତୁରୀ ଛାଡ଼ ଆରେ ମନ , ପାଇବୁ ତୁ ସାଧୁ ସଙ୍ଗେ ସକା ଧନ । ।

ହରି ପୂଜି ସଞ୍ଚି କର ବ୍ୟବହାର , ଏଥେ ସୁଖ ଦରବାରେ ଜୟକାର । ।

ସବୁରେ ସେ ଏକ ପ୍ରଭୁ ପାଏ ଦେଖା , ‘ନାନକ’ ଯା ମାଥେ ହୋଇ ଅଛି ଲେଖା । । ୯ । ।

--ଏକୋ ଜପି ଏକୋ ସାଲାଇଁ । । ଏକ ସିମରି ଏକୋ ମନ ଆହିଁ । । ଏକସ କେ ଗୁନ
ଗାଉ ଅନଂତ । । ମନି ତନି ଜାପି ଏକ ଭଗବଂତ । । ଏକୋ ଏକ୍ତୁ ଏକ୍ତୁ ହରି ଆପି । ।
ପୁରନ ପୁରି ରହିଉ ପ୍ରଭୁ ବିଆପି । । ଅନିକ ବିସଥାର ଏକ ତେ ଭଏ । । ଏକ୍ତୁ ଅରାଧି
ପରାଛତ ଗଏ । । ମନ ତନ ଅଂତରି ଏକ୍ତୁ ପ୍ରଭୁ ରାତା । । ଗୁର ପ୍ରସାଦି ନାନକ ଇକ୍ତୁ
ଜାତା । । ୮ । । ୧୯ । ।

ଏକ ପ୍ରଭୁ ଜପ ଏକ ସ୍ମୃତି କର , ଏକ ମନେ ରଖି ଏକହିଁ ସୁମର । ।
ଗାଅ ଏକ ପ୍ରଭୁ ଅସୁମାରୀ ଗୁଣ , ଜପ ଏକ ପ୍ରଭୁ ଦେଇ ତନୁ-ମନ । ।
ଏକ ଏକ ଏକ ଆପେ ପ୍ରଭୁ ହରି , ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ପ୍ରଭୁ ରହି ଅଛି ପୁରି । ।
ବିଷ୍ଣୁର ହୋଇଛି ଏକରୁ ଅନେକ , ପାପ ଦୂରେଇଛି ଆରାଧନେ ଏକ । ।
ଏକ ପ୍ରଭୁ ବ୍ୟାପି ଅଛି ତନୁ-ମନେ , ଗୁରୁ ପ୍ରସାଦେ 'ନାନକ' ଏକ ଜାଣେ । । ୮ । । ୧୯ । ।

ସଲୋକ । । ଶ୍ଳୋକ । ।

ଫିରତ ଫିରତ ପ୍ରଭୁ ଆଇଆ ପରିଆ ତଉ ସରନାଇ । ।

ନାନକ କୀ ପ୍ରଭୁ ବେନଟୀ ଅପନୀ ଭଗଟୀ ଲାଇ । । ୧ । ।

ଭ୍ରମି ଭ୍ରମି ପ୍ରଭୁ ତୁମ ପାଶେ ଆସି , ଶରଣ ପଶିଲି ମୁହିଁ ।

ଜଣାଏ 'ନାନକ' ତୁମରି ଭକ୍ତିରେ , ରଖ ହେ ମୋତେ ବୁଢ଼ାଇ । । ୧ । ।

ଅଷ୍ଟପଦୀ । ।

--ଜାତକ ଜନ୍ମ ଜାତେ ପ୍ରଭୁ ଦାନୁ । । କରି କିରପା ଦେଖିବୁ ହରିନାନୁ । । ସାଧ ଜନା କୀ
ମାଗଉ ଧୂରି । । ପାରବ୍ରହ୍ମମ ମେରୀ ସରଧା ପୁରି । । ସଦା ସଦା ପ୍ରଭୁ କେ ଗୁନ
ଗାଉଛ । । ସାସି ସାସି ପ୍ରଭୁ ତୁମହିଁ ପିଆଉଛ । । ଚରନ କମଲ ସିଉ ଲାଗେ ପ୍ରୀତି । ।
ଭଗତି କରଉ ପ୍ରଭୁ କୀ ନିତ ନୀତି । । ଏକ ଓଟ ଏକୋ ଆଧାରୁ । । ନାନକ ମାଗେ ନାନୁ
ପ୍ରଭୁ ସାରୁ । । ୧ । ।

ଭିକାରି ମାଗଇ ପ୍ରଭୁ ଏକ ଦାନ , କରି କୃପା ଜନେ ଦିଅ ହରି ନାମ । ।

ମାଗୁଅଛି ମୁହିଁ ସାଧୁ ପଦ-ଧୂଳି , ଶରଧା ମୋହର ପୂର୍ଣ୍ଣ କର ହରି । ।

ସଦା ସଦା ତୁମ ଗୁଣ ମୁଁ ଗାଇବି , ଶ୍ବାସେ ଶ୍ବାସେ ପ୍ରଭୁ ତୁମକୁ ଧ୍ୟାୟିବି । ।

ଚରଣ-କମଳ ସଙ୍ଗେ ଥାଉ ପ୍ରୀତି , ତୁମ ଭକ୍ତି କରୁଥିବି ନିତି ନିତି । ।

ଏକ ମୋ ଆଶ୍ରୟ ଏକ ହିଁ ଆଧାର , ମାଗଇ 'ନାନକ' ପ୍ରଭୁ ନାମ ସାର । । ୧ । ।

--ପ୍ରଭ କୀ ଦ୍ଵିସତୀ ମହା ସୁଖ ହୋଇ । । ହରି ରସ ପାଶ୍ଚେ ବିରଲା କୋଇ । । ଜିନ
ଚାଖିଆ ସେ ଜନ ତ୍ରିପତାନେ । । ପୁରନ ପୁରଖ ନହୀ ତୋଲାନେ । । ସୁଭର ଭରେ ପ୍ରେମ
ରସ ରଂଗି । । ଉପଜେ ଚାଉ ସାଧ କୈ ସଂଗି । । ପରେ ସରନି ଆନ ସଭ ତିଆଗି । ।
ଅଂତରି ପ୍ରଗାସ ଅନଦିନୁ ଲିଖି ଲାଗି । । ବଡ଼ଭାଗୀ ଜପିଆ ପ୍ରଭୁ ସୋଇ । । ନାନକ ନାମି
ରତେ ସୁଖ ହୋଇ । । ୨ । ।

ପ୍ରଭୁ କୃପାଦୃଷ୍ଟି ମହା ସୁଖ ଦିଏ , କଦବା କିଏ ଏ ହରି ରସ ପାଏ । ।
ହୋଇ ଅଛି ତୃପ୍ତ ଚାଖିଅଛି ଯିଏ , ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୁରୁଷ ଅଛିର ନ ହୁଏ । ।
ହୁଏ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରେମ ରସ ରଙ୍ଗେ , ଉପୁଜେ ଭସ୍ମାହ ସାଧୁ ସତସଙ୍ଗେ । ।
ଆଉ ସବୁ ଛାଡ଼ି ପଶଇ ଶରଣ , ଦୀପ୍ତ-ଚିତ୍ତେ ଧ୍ୟାନ କରେ ନିଶିଦିନ । ।
ବଡ଼ ଭାଗ୍ୟବାନ ପ୍ରଭୁ ଜପେ ଯିଏ , ନାମେ ରତ ‘ନାନକ’ ସୁଖ ପାଏ । । ୨ । ।

--ସେଷକ କୀ ମନସା ପୁରୀ ଭଇ । । ସତଗୁର ତେ ନିରମଲ ମତି ଲଇ । । ଜନ କଉ
ପ୍ରଭୁ ହୋଇଓ ଦଇଆଲୁ । । ସେଷକୁ କୀନୋ ସଦା ନିହାଲୁ । । ବଂଧନ କାଟି ମୁକତି ଜନ୍ମ
ଭଇଆ । । ଜନମ ମରନ ଦୁଖ ଭ୍ରମ ଗଇଆ । । ଇଚ୍ଛ ପୁନୀ ସରଧା ସଭ ପୁରୀ । । ରହି
ରହିଆ ସଦ ସଂଗି ହଜୁରୀ । । ଜିସକା ସା ତିନି ଲୀଆ ମିଲାଇ । । ନାନକ ଭଗତୀ ନାମି
ସମାଇ । । ୩ । ।

ସେବକର ଆଶା ଗଲା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ , ସଦ୍ଭରୁ ପାଶରୁ ଶୁଦ୍ଧ ଜ୍ଞାନ ପାଇ । ।
ଦାସ ଜନେ ପ୍ରଭୁ ଦୟାଳୁ ହୋଇଲେ , ସଦା ସଦା ପୂର୍ଣ୍ଣ ମନୋରଥ କଲେ । ।
ଛିଣ୍ଡାଇ ବନ୍ଧନ ମୁକ୍ତ ହେଲା ଦାସ , ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁ ଦୁଃଖ ଭ୍ରମ ହେଲା ନାଶ । ।
ଇଚ୍ଛା ହେଲା ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଶା ଗଲା ପୁରି , ରହିଲେ ନିକଟେ ସଦା ପ୍ରଭୁ ହରି । ।
ଥିଲା ଯା’ର ନେଲା ସଙ୍ଗେ ସେ ମିଲାଇ , ‘ନାନକ’ ଭକତ ନାମେ ଲୀନ ଥାଇ । । ୩ । ।

--ସୋ କିଉ ବିସରେ ଜି ଯାଇ ନ ଭାନେ । । ସୋ କିଉ ବିସରେ ଜି କୀଆ ଜାନେ । । ସୋ
କିଉ ବିସରେ ଜିନି ସଭୁ କିଛୁ ଦୀଆ । । ସୋ କିଉ ବିସରେ ଜି ଜିଖିନ ଜୀଆ । । ସୋ କିଉ
ବିସରେ ଜି ଅଗନି ମହି ରାଖେ । । ଗୁରପ୍ରସାଦି କୋ ବିରଲା ଲାଖେ । । ସୋ କିଉ ବିସରେ
ଜି ବିଶ୍ଵ ତେ କାଢ଼େ । । ଜନମ ଜନମ କା ଚୁଟା ଗାଢ଼େ । । ଗୁରି ପୁରେ ଚତୁ ଇହେ
ବୁଝାଇଆ । । ପ୍ରଭୁ ଅପନା ନାନକ ଜନ ପିଆଇଆ । । ୪ । ।

ଭୁଲି ହେବ କିଆଁ କର୍ମ ଯେ ନଭୁଲେ , ମନୁଷ୍ୟର କର୍ମଫଳ ନ ପାଶୋରେ । ।

ଭୁଲି ହେବ କିଆଁ ଯେ ସବୁ ଦେଇଛି , ଯିଏ ଜୀବନ କୁ ବଞ୍ଚାଇ ରଖିଛି । ।

ଭୁଲି ହେବ କି ଯେ ଅଗ୍ନି ମଧୁ୍ୟ ରଖେ , ଗୁରୁ ପରସାଦେ କଦବା ବୁଝେ କେ । ।

ଭୁଲି ହେବ କି ଯେ ମାୟାରୁ ବଞ୍ଚାଏ , ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର ବିଛେଦ ସରାଏ । ।

ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ତତ୍ତ୍ୱ ଅଛନ୍ତି ବୁଝାଇ , ଦାସ ସଦା ନିଜ ପ୍ରଭୁ କୁ ଜପଇ । । ୪ । ।

--ସାଜନ ସଂତ କରନ୍ତୁ ଇନ୍ଦୁ କାମ୍ । । ଆନ ତିଆଗି ଜପନ୍ତୁ ହରି ନାମ୍ । ସିମରି ସିମରି
ସିମରି ସୁଖ ପାଶୁନ୍ତୁ । । ଆସି ଜପନ୍ତୁ ଅଞ୍ଜରନ୍ତୁ ନାମ୍ ଜପାଶୁନ୍ତୁ । । ଭଗତି ଭାଇ ତରୀଂ
ସଂସାରୁ । । ବିନ୍ଦୁ ଭଗତୀ ତନ୍ତୁ ହୋସୀ ଛାରୁ । । ସରବ କଲିଆଣ ସୁଖ ନିଧି ନାମ୍ । ।
ବୁଡତ ଜାତ ପାଏ ବିପ୍ରାମ୍ । । ସଗଲ ଦୁଖ କା ହୋସିତ ନାମ୍ । । ନାନକ ନାମ୍ ଜପନ୍ତୁ
ଗୁନତାମ୍ । । ୫ । ।

ସୁଧୀ ସନ୍ଥ ଜନେ କର ଏହି କାମ , ଆନ ସବୁ ତେଜି ଜପ ହରି ନାମ । ।

ସୁମର ସୁମର ସୁରି ସୁଖ ପାଅ , ଆପେ ଜପି ଆନେ ନାମକୁ ଜପାଅ । ।

ପ୍ରେମ ଭକତିରେ ତର ଏ ସଂସାର , ଭକତି ବିନା ଏ ତନ୍ତୁ ହୁଏ ଛାର । ।

ସକଳ କଲ୍ୟାଣ ସୁଖନିଧି ନାମ , ଦୋଷେ ମଗ୍ନ ଜନ ଲଭଇ ବିଶ୍ରାମ । ।

ବିନାଶ ହୁଅଇ ସକଳ ଦୁଃଖର , ଗୁଣନିଧି ନାମ ନାନକ ସୁମର । । ୫ । ।

--ଉପଜୀ ପ୍ରୀତି ପ୍ରେମ ରସୁ ଚାଉ । । ମନ ତନ ଅଂତରି ଇନ୍ଦ୍ରୀ ସୁଆଉ । । ନେତ୍ରନ୍ତୁ ପେଶି
ଦରସୁ ସୁଖ ହୋଇ । । ମନ୍ତୁ ବିଗସି ସାଧ ତରନ ଧୋଇ । । ଭଗତ ଜନା କୈ ମନି ତନି
ରଂଗୁ । । ବିରଲ୍ଲା କୋଉ ପାଶ୍ଚେ ସଂଗୁ । । ଏକ ବସନ୍ତ ଦୀଜୈ କରି ମଇଆ । । ଗୁରପ୍ରସାଦି
ନାମ୍ ଜପି ଲଇଆ । । ତାକୀ ଉପମା କହୀ ନ ଜାଇ । । ନାନକ ରହିଆ ସରବ
ସମାଇ । । ୬ । ।

ପ୍ରୀତି ପ୍ରେମ ରସାନନ୍ଦ ଉପୁଜିଛି , ତନ୍ତୁ-ମନ ଚିତ୍ତେ ଏ ସ୍ବାଦ ପୁରିଛି । ।

ପାଇ ଦରଶନ ନେତ୍ରେ ସୁଖ ହୋଇ , ଚିତ୍ତ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ସାଧୁ ପଦ ଧୋଇ । ।

ଭକତ ଜନଙ୍କ ତନ୍ତୁ-ମନେ ରଙ୍ଗ , ବିରଳ କେହି କେ ପାଏ ଏହି ସଙ୍ଗ । ।

ଦୟା କରି ମୋତେ ଦିଅ ଏହି ଦାନ , ଗୁରୁ କୃପା ବଳେ ଜପିବି ମୁଁ ନାମ । ।

ତାହାରି ଉପମା କହି ନ ହୁଅଇ , 'ନାନକ' ସେ ଅଛି ପୁରି ସବୁଠାଇଁ । । ୬ । ।

--ପ୍ରଭୁ ବଖସଂଦ ଦୀନ ଦଇଆଲ । । ଭଗତି ଖିଛଲ ସଦା କିରପାଲ । । ଅନାଥ ନାଥ
ଗୋବିନ୍ଦ ଗୁପାଲ । । ସରବ ଯଶା କରତ ପ୍ରତିପାଲ । । ଆଦି ପୁରୁଷ କାରଣ କରତାର । ।
ଭଗତ ଜନା କେ ପ୍ରାନ୍ ଅଧାର । । ଜୋ ଜୋ ଜପେଁ ସୁ ହୋଇ ପୁନୀତ । । ଭଗତି ଭାଇ
ଲାଣ୍ଡେ ମନ ହୀତ । । ହମ ନିରଗୁନୀଆର ନୀତ ଅଜାନ । । ନାନକ ତୁମରୀ ସରନି ପୁରୁଷ
ଭଗଜାନ । । ୭ । ।

ପ୍ରଭୁ କ୍ଷମାଶୀଳ ହେ ଦୀନ ଦୟାଳୁ , ଭକତ ବସୁଳ ହେ ସଦା କୃପାଳୁ । ।
ଗୋବିନ୍ଦ ଗୋପାଳ ନାଥ ଅନାଥର , ହେ ପ୍ରତିପାଳକ ସକଳ ଘଟର । ।
ହେ ଆଦି ପୁରୁଷ କରଣ କାରଣ , ଭକତ ଜନଙ୍କ ଜୀବର ଜୀବନ । ।
ଧ୍ୟାନ କରେ ଯିଏ ପବିତ୍ର ହୁଅଇ , ପରମ ଭକ୍ତିରେ ଜପେ ମନ ଦେଇ । ।
ମୁହିଁ ଗୁଣହୀନ ନୀତ ଜ୍ଞାନ ଶୂନ୍ୟ , ‘ନାନକ’ ମାଗଇ ତୁମରି ଶରଣ । । ୭ । ।

--ସରବ ବୈକୁଂଠ ମୁକତି ମୋଖ ପାଏ । । ଏକ ନିମେଶ ହରି କେ ଗୁନ ଗାଏ । । ଅନିକ
ରାଜ ଭୋଗ ବଢ଼ିଆଇ । । ହରି କେ ନାମ କୀ କଥା ମନି ଭାଇ । । ବହୁ ଭୋଜନ କାପର
ସଂଗୀତ । । ରସନା ଜପତୀ ହରି ହରି ନୀତ । । ଭଲୀ ସୁକରନୀ ସୋଭା ଧନସ୍ତ । ।
ହିରଦେଁ ବସେ ପୁରନ ଗୁରମତ । । ଯାଏ ସଂଗି ପ୍ରଭୁ ଦେହୁ ନିଶାସ । । ସରବ ସୁଖ ନାନକ
ପରଗାସ । । ୮ । । ୨୦ । ।

ବଇକୁଣ୍ଠ ମୋକ୍ଷ ସବୁ ସେ ଲଭଇ , ହରି ଗୁଣ କ୍ଷଣେ ସେ ଗାନ କରଇ । ।
ପାଏ ରାଜ-ଭୋଗ ଅନେକ ବଡ଼ାଇ , ହରି ନାମ କଥା ଯା ଚିତ୍ତ ଛୁଆଁଇ । ।
ବହୁ ଖାଦ୍ୟ ବସ୍ତ୍ର ସୁଖ ହୁଏ ପ୍ରାପ୍ତ , ଜପେ ଯା ରସନା ହରି ହରି ନିତ୍ୟ । ।
ଶୁଣ ତା କରଣୀ ସେ ଶୋଭା ଶ୍ରୀମନ୍ତ , ହୃଦେ ବସେ ଯା’ର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁମନ୍ତ । ।
ଦିଅ ପ୍ରଭୁ ସାଧୁ ସଙ୍ଗତେ ନିବାସ , ସର୍ବ ସୁଖ ଯହିଁ ‘ନାନକ’ ପ୍ରକାଶ । । ୮ । । ୨୦ । ।

ସଲୋକ । । ଶ୍ଳୋକ । ।

ସରଗୁନ ନିରଗୁନ ନିରଂକାର ସୁନ ସମାଧୀ ଆସି । ।

ଆପନ କୀଆ ନାନକା ଆପେ ହୀ ଫିରି ଜାସି । । ୧ । ।

ସଗୁଣ ନିର୍ଗୁଣ ନିରାକାର ପ୍ରଭୁ , ଶୂନ୍ୟ ସମାଧି ସେ ଆପେ ।

ଆପଣା ସଗୁଣ ରୂପରେ ‘ନାନକ’, ପୁଣି ଆପଣାକୁ ଜପେ । । ୧ । ।

--ଜବ ଅକାରୁ ଇନ୍ଦୁ କଛୁ ନ ଦ୍ଵିସତେତା । । ପାପ ପୁନ ତବ କହତେ ହୋତା । । ଜବ
ଧାରୀ ଆପନ ସୁନ ସମାଧି । । ତବ ବୈର ବିରୋଧ କିସୁ ସଂଗି କମାତି । । ଜବ ଇସକା
ବରନୁ ଚିହନୁ ନ ଜାପତ । । ତବ ହରଖ ସୋଗ କହୁ କିସହି ବିଆପତ । । ଜବ ଆପନ
ଆପ ଆପି ପାରବ୍ରହ୍ମନ । । ତବ ମୋହ କହା କିସୁ ହୋଷତ ଭରମ । । ଆପନ ଖେଲୁ ଆପି
ଝରତୀଜା । । ନାନକ କରନୈ ହାରୁ ନ ଦୂଜା । । ୧ । ।

ରୂପବର୍ଣ୍ଣ ଯେବେ ଦେଖା ହୁଁ ନଥିଲା, ସେତେବେଳେ ପାପ ପୁଣ୍ୟ କିଏ କରୁ ଥିଲା । ।
ଆପେ ଥିଲା ଯେବେ ସେ ଶୂନ୍ୟ ସମାଧି, ଥିଲା କେ କାହାର ବଇରୀ ବିରୋଧୀ । ।
ଚିହ୍ନ ବର୍ଣ୍ଣ ଯେବେ ନଥିଲା ତାହାର, କୁହ ହର୍ଷ ଶୋକ ଥିଲା ବା କାହାର । ।
ଯେବେ ଥିଲା ମାତ୍ର ଆପେ ପରବ୍ରହ୍ମ, ଥିଲା କାହିଁ ମୋହ କାହାଠାରେ ଭ୍ରମ । ।
ନିଜ ଲୀଳା ନିଜେ ରଚିଅଛି ସେହି, 'ନାନକ' କରତା ଆଉ କେହି ନାହିଁ । । ୧ । ।

--ଜବ ହୋଷତ ପ୍ରଭ କେଖିଲ ଧନୀ । । ତବ ବଂଧ ମୁକତି କହୁ କିସ କଉ ଗନୀ । । ଜବ
ଏକହି ହରି ଅଗମ ଅପାର । । ତବ ନରକ ସୁରଗ କହୁ କଉନ ଅଉତାର । । ଜବ
ନିରଂଗୁନ ପ୍ରଭ ସହଜ ସୁଭାଇ । । ତବ ସିଝି ସକତି କହୁ କିତୁ ଠାଇ । । ଜବ ଆପହି
ଆପି ଅପନୀ ଜୋତି ଧରୈ । । ତବ କଞ୍ଚନ ନିତରୁ କଞ୍ଚନ କତ ତରୈ । । ଆପନ ଚଲିତ
ଆପି କରନୈହାର । । ନାନକ ଠାକୁର ଅଗମ ଅପାର । । ୨ । ।

ପ୍ରଭୁ ଯେବେଥିଲା ନିଜେହିଁ ଏକଲା, ଥିଲା କେ ବନ୍ଧନେ, ମୁକତ କେ ଥିଲା । ।
ଅନନ୍ତ ସେ ହରି ଯେବେ ଏକା ଥିଲା, କୁହ ସ୍ଵର୍ଗେ ନର୍କେ କିଏ ପଡୁଥିଲା । ।
ପ୍ରଭୁ ଥିଲା ଯେବେ ନିରିଗୁଣ ହୋଇ, ତେବେ କୁହ ମାୟାଜୀବ ଥିଲା କାହିଁ । ।
ଯେବେ ନିଜେ ନିଜ ଜ୍ୟୋତି ଥିଲା ଧରି, ନିର୍ଭୟେ କେ ଥିଲା କିଏ ଥିଲା ତରି । ।
ନିଜେ ସେ କରତା ଆପଣା ଲୀଳାର, 'ନାନକ' ଠାକୁର ଅଗମ ଅପାର । । ୨ । ।

--ଅବିନାସୀ ସୁଖ ଆପନ ଆସନ । । ତହ ଜନମ ମରନ କହୁ କହା ବିନାସନ । । ଜବ
ପୁରନ କରତା ପ୍ରଭୁ ସୋଇ । । ତବ ଜମ କୀ ତ୍ରାସ କହୁ କିସୁ ହୋଇ । । ଜବ ଅବିଗତ
ଅଗୋଚର ପ୍ରଭ ଏକା । । ତବ ଚିତ୍ରଗୁପତ କିସୁ ପୁଛତ ଲେଖା । । ଜବ ନାଥ ନିରଂଜନ
ଅଗୋଚର ଅଗାଧେ । । ତବ କଉନ ଛୁଟେ କଉନ ବଂଧନ ବାଧେ । । ଆପନ ଆପ ଆପ

ହୁଅ ଅଚରଣା । । ନାନକ ଆପନ ରୂପ ଆପ ହୁଅ ଉପରଜା । । ୩ । ।

ନିଜ ସୁଖାସନେ ଥିଲା ଅବିନାଶ , ଥିଲା କାହା ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁ କି ବିନାଶ । ।

କର୍ତ୍ତା ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଭୁ ଯେବେ ଏକାଥିଲା , ଯମତ୍ରାସ କା'ରେ ଥିଲା କୁହ ଭଲା । ।

ଥିଲା ଅଗୋଚର ଏକାକୀ ଅବ୍ୟକ୍ତ , କାରେ ଲେଖା ମାଗୁଥିଲେ ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ । ।

ଅଗାଧ ଅଜଣା ନାଥ ନିରଞ୍ଜନ , ଥିଲା କା'ର ମୁକ୍ତି କାହାର ବନ୍ଧନ । ।

ଥିଲା ସିଏ ଆପେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ସ୍ୱରୂପ , 'ନାନକ' ସେ ପ୍ରଭୁ ଗଢ଼ିଛି ତା ରୂପ । । ୩ । ।

--ଜହ ନିରମଲ ପୁରୁଷ ପୁରୁଷ ପତି ହୋତା । । ତହ ବିନୁ ମେଲୁ କହୁଛୁ କିଆ
ଧୋତା । । ଜହ ନିରଞ୍ଜନ ନିରଞ୍ଜନ ନିରବାନ । । ତହ କଉନ କଉ ମାନ କଉନ
ଅଭିମାନ । । ଜହ ସରୁପ କେଶଲ ଜଗଦୀସ । । ତହ ଛଲ ଛିଦ୍ର ଲଗତ କହୁ କୀସ । ।
ଜହ ଜୋତି ସରୁପୀ ଜୋତି ସଂଗି ସମାଣେ । । ତହ କିସହି ଭୂଷ କଣ୍ଠେ ତ୍ରପତାଣେ । ।
କରନ କରାଣନ କରନେହାରୁ । । ନାନକ କରତେ କା ନାହିଁ ସୁମାରୁ । । ୪ । ।

ଥିଲା ପ୍ରଭୁ ଏକା ନିର୍ମଳ ପୁରୁଷ , ମଳି ବିନୁ କୁହ ଶୁଦ୍ଧ କଲା କିସ । ।

ଥିଲା ନିରାକାର ବିଶୁଦ୍ଧ ନିମଗ୍ନ , ନଥିଲା କା ମାନ କାହା ଅଭିମାନ । ।

ଯେହିଁ ଜଗଦୀଶ ସ୍ୱରୂପ କେବଳ , କାହାକୁ ଲାଗନ୍ତା ଦୋଷ ଆଉ ଛଳ । ।

ଜ୍ୟୋତି ରୂପୀ ଜ୍ୟୋତି ସଙ୍ଗେ ଲୀନ ଥିଲା , କିଏ ତୃପ୍ତ ଆଉ କ୍ଷୁଧିତ କେ ଥିଲା । ।

କରି କରାଇବା ସେ ଏକା କରତା , 'ନାନକ' କର୍ତ୍ତାର ନାହିଁତ ଇୟତ୍ତା । । ୪ । ।

--ଜବ ଅପନୀ ସୋଭା ଆପନ ସଂଗି ବନାଇ । । ତବ କଣ୍ଠେ ମାଇ ବାପ ମିତ୍ର ସୁତ
ଭାଇ । । ଜହ ସରବ କଲା ଆପହି ପରବାନ । । ତହ ବେଦ କତେବ କହା କୋଉ
ଚୀନ । । ଜବ ଆପନ ଆପୁ ଆପି ଉରିଧାରେ । । ତଉ ସଗନ ଅପସଗନ କହା
ବୀଚାରେ । । ଜହ ଆପନ ଉତ ଆପନ ଆପି ନେରା । । ତହ କଉନ ଠାକୁରୁ କଉନୁ
କହାଏ ତେରା । । ବିସମନ ବିସମ ରହେ ବିସମାଦ । । ନାନକ ଅପନୀ ଗତି ଜାନହୁ
ଆପି । । ୫ । ।

ଯେବେ ନିଜ ଶୋଭା ନିଜ ସଙ୍ଗେ କଲା , ମାତା ପିତା ଭାଇ ବନ୍ଧୁ କେ ନ ଥିଲା । ।

ସକଳ ଶକ୍ତିରେ ଥିଲା ସେ ପ୍ରବୀଣ , ଚିହ୍ନି ନଥିଲା କେ ବେଦ କି କୋରାଣ । ।

ଯେବେ ନିଜ ମଧ୍ୟେ ନିଜେ ଲୀନ ଥିଲା , ଶୁଭ ଅଶୁଭର ବିଚାର ନଥିଲା । ।

ଭଇ ହୋଇ ଆପେ ନିକଟରେ ଥିଲା , ତେବେ କେ ଠାକୁର ଆଉ କିଏ ତେଲା । ।
ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଆମେ ହେ ବିଷମ , ‘ନାନକ’ ଆପଣା ଗତି ତୁମେ ଜାଣ । ।୫ । ।

--ଜହ ଅଛଲ ଅଛେଦ ଅଭେଦ ସମାଇଆ । । ଉହା କିସହି ବିଆପତ ମାଇଆ । । ଆପସ
କଉ ଆପହି ଆଦେସୁ । । ତିହୁ ଗୁଣ କା ନାହୀ ପରଝେସୁ । । ଜହ ଏକହି ଏକ ଏକ
ଭଗଞ୍ଜା । । ତହ କଉନୁ ଅଟିଠୁ କିସୁ ଲାଗିେ ଚିଂତା । । ଜହ ଆପନ ଆସୁ ଆପି
ପତୀଆରା । । ତହ କଉନୁ କଥେ କଉନୁ ସୁନନେହାରା । । ବହୁ ବେଅଂତ ଉଚ ତେ
ଉଚା । । ନାନକ ଆପସ କଉ ଆପହି ପହୁଚା । । ୬ । ।

ସର୍ବତ୍ର ଅଭେଦ ଅଛେଦ ଅଛଲ , ଲାଗିଥାନ୍ତା କାରେ ମାୟାର କୌଶଳ । ।
ଆପଣାକୁ ଆପେ ଯହିଁ ନମସ୍କାର , ପ୍ରବେଶ ନ ମିଳେ ତହିଁ ତ୍ରିଗୁଣର । ।
ଯହିଁ ସେ ଏକହିଁ ଏକ ଭଗବନ୍ତ , ତହିଁ କାରେ ଚିନ୍ତା ଆଉ କେ ନିଷ୍ପିନ୍ତ । ।
ବିଶ୍ୱାସୀ ସେ ନିଜେ ନିଜଠାରେ ଯହିଁ , କିଏ ବା ବକତା କିଏ ଶ୍ରୋତା ତହିଁ । ।
ମହା ଅନନ୍ତ ସେ ସବୁଠୁ ମହାନ , କରି ପାରେ ସିଏ ନିଜ ଆକଳନ । । ୭ । ।

--ଜହ ଆପି ରଚିଉ ପରପଂରୁ ଅକାରୁ । । ତିହୁ ଗୁଣ ମହି କୀନୋ ବିସଥାରୁ । । ପାପୁ
ପୁଂନୁ ତହ ଭଇ କହାଞ୍ଜିତ । । କୋଉ ନରକ କୋଉ ସୁରଗ ବଂଛାଞ୍ଜିତ । । ଆଲ ଜାଲ
ମାଇଆ ଜଂଜାଲ । । ହଉମେ ମୋହ ଭରମ ଭେ ଭାର । । ଦୁଖ ସୁଖ ମାନ ଅପମାନ । ।
ଅନିକ ପ୍ରକାର କୀଉ ବଖ୍ୟାନ । । ଆପନ ଖେଲୁ ଆପି କରି ଦେଖେ । । ଖେଲୁ ସଂକୋଟେ
ତଉ ନାନକ ଏକେ । । ୮ । ।

ନିଜେହିଁ ରଚିଲେ ପ୍ରପଞ୍ଚ ଆକାର , ତିନି ଗୁଣ ମଧ୍ୟେ କଲେକ ବିସ୍ତାର । ।
ପାପ କିସ ପୁଣ୍ୟ କିସ ଜଣା ଗଲା , କିଏ ନର୍ଦ୍ଦ କିଏ ସ୍ୱର୍ଗ ବାଞ୍ଛା କଲା । ।
ଗୃହ ଫନ୍ଦା ଆଉ ମାୟାର ଜଞ୍ଜାଳ , ମୋହ ଅହଂକାର ଭ୍ରମ ଭୟ ଭାର । ।
ସୁଖ ଦୁଃଖ ଆଉ ମାନ ଅପମାନ , ଅନେକ ପ୍ରକାର ହୋଇଛି ବଖାଣ । ।
ନିଜେ ଖେଳି ନିଜେ ଦେଖେ ହେ ‘ନାନକ’ , ଖେଳ ସାଉଁଟି ସେ ପୁଣି ଦୁଃଖ ଏକ । । ୯ । ।

--ଜହ ଅବିଗତୁ ଭଗତୁ ତହ ଆପି । । ଜହ ପସରେ ପାସାରୁ ସଂତ ପରତାପି । । ଦୁହୁ
ପାଶ କା ଆପହି ଧନୀ । । ଭନ କୀ ସୋଭା ଭନ ହୁ ବନୀ । । ଆପହି କଉତକ କରେ

ଅନଦ ଚୋକ ।। ଆପହି ରସ ଭୋଗନ ନିରଜୋଗ ।। ଜିପୁ ଭାଣ୍ଡେ ତିପୁ ଆପନ ନାଇ
ଲାଣ୍ଡେ ।। ଜିପୁ ଭାଣ୍ଡେ ତିପୁ ଖେଲ ଖିଲାଣ୍ଡେ ।। ବେସୁମାର ଅଥାହ ଅଗନତ
ଅତୋଲେ ।। ଜିଉ ବୁଲାଖିବୁ ତିଉ ନାନକ ଦାସ ବୋଲେ ।। ୮ ।। ୨୧ ।।

ଅଚଳ ଯହିଁ ସେ , ତହିଁ ସେ ଭକତ , ସଛଙ୍କ ମହିମା ଲାଗି ଏ ଜଗତ ।।

ତୁଲ ପକ୍ଷର ସେ ନିଜେହିଁ ମାଲିକ , ତାହାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ତାହା ଅନୁରୂପ ।।

ଅନେକ ପ୍ରକାରେ କରେ ସେ କୌତୁକ , ଆପେ ରସ ଭୋଗେ ଆପେ ହିଁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ।।

ଚାହେଁ ଯାରେ ନିଜ ନାମରେ ଲଗାଏ , ଚାହେଁ ଯାରେ ତାକୁ ଖେଳ ସେ ଖେଳାଏ ।।

ତୁ ଅନନ୍ତ ସରି କିଏ ତୋର ତୁଲେ , ଯାହା ତୁ ବୋଲାଉ ‘ନାନକ’ ତା ବୋଲେ ।। ୮ ।। ୨୧ ।।

ସଲୋକ ।। ଶ୍ଳୋକ ।।

ଜୀଅ ଜଂତ କେ ଠାକୁରା ଆପେ ଝରତଣହାର ।।

ନାନକ ଏକୋ ପସରିଆ ଦୁଜା କହ ଦ୍ଵିସଟାର ।। ୧ ।।

ଜୀବସବୁଙ୍କର ଠାକୁର ତ ଆପେ , ପାଳନ କରତା ତୁହି ।

କହଇ ନାନକ ପୁରିଅଛୁ ଏକା , ଦ୍ଵିତୀୟ ନଦିଶେ କାହିଁ ।। ୧ ।।

ଅଷ୍ଟପଦୀ ।।

--ଆପି କଥେ ଆପି ସୁନନେହାରୁ ।। ଆପହି ଏକୁ ଆପି ବିସଥାରୁ ।। ଜା ତିପୁ ଭାଣ୍ଡେ ତା
ସ୍ତ୍ରିସଟି ଉପାଏ ।। ଆପନେ ଭାଣ୍ଡେ ଲଏ ସମାଏ ।। ତୁମ ତେ ଭିନ ନହୀ କିଛି ହୋଇ ।।
ଆପନ ସୁତି ସବୁ ଜଗତୁ ପରୋଇ ।। ଜା କଉ ପ୍ରଭ ଜୀଉ ଆପି ବୁଝାଏ ।। ସବୁ ନାମୁ
ସୋଇ ଜନୁ ପାଏ ।। ସୋ ସମଦରସୀ ତତ କା ବେତା ।। ନାନକ ସଗଲ ସ୍ତ୍ରିସଟି କା
ଜେତା ।। ୧ ।।

ଆପେ ସେ କହଇ ଆପେ ସେ ଶୁଣଇ , ସବୁ ତା ବିସ୍ତାର ଆପେ ଏକ ସେହି ।।

ଯାହା ଇଚ୍ଛା ତାର ସୃଷ୍ଟି ସେ କରଇ , ପୁଣି ନିଜ ମଧ୍ୟେ ସାଉଁଟି ରଖଇ ।।

ତାହା ଠାରୁ ଭିନ୍ନ ହୋଇ କିଛି ନାହିଁ , ନିଜ ମଧ୍ୟେ ସବୁ ଗୁଛି ଅଛି ସେହି ।।

ଆପେ ମହାପ୍ରଭୁ ଯାହାକୁ ବୁଝାଏ , ସଜା ନାମ ଧନ ସେହି ଜନ ପାଏ ।।

ସେ ସମଦରସୀ ସେ ହିଁ ତତ୍ତ୍ଵବେତ୍ତା , ‘ନାନକ’ ସକଳ ସୃଷ୍ଟିର ବିଜେତା ।। ୧ ।।

--ଜୀଅ ଜଂତୁ ସଭ ତା କେ ହାଥ ।। ଦୀନ ଦଇଆଲ ଅନାଥ କୋ ନାଥୁ ।। ଜିପୁ ରାଣେ

ତିସୁ କୋଇ ନ ମାରେ ।। ସୋ ମୁଆ ଜିସୁ ମନହୁ ବିସାରେ ।। ତିସୁ ତଜି ଅଖର କହା
କୋ ଜାଇ ।। ସଭ ସିରି ଏକୁ ନିରଞ୍ଜନ ରାଇ ।। ଜୀଅ କୀ ଜୁଗତି ଜା କୈ ସଭ
ହାଥ ।। ଅଂତରି ବାହରି ଜାନହୁ ସାଥ ।। ଗୁନ ନିଧାନ ବେଅଂତ ଅପାର ।। ନାନକ
ଦାସ ସଦା ବଲିହାର ।। ୧୨ ।।

ସବୁ ଜୀବଯନ୍ତୁ ତାହା କରାୟୁ , ସେ ଦୀନ ଦୟାଳୁ ଅନାଥର ନାଥ ।।
ରଖେ ଯାରେ ତାକୁ କିଏ ମାରିପାରେ , ମରେ ସିଏ ଯାରେ ମନୁ ସେ ପାଶୋରେ ।।
ତାକୁ ତେଜି ଆଉ ଯିବ କିଏ କାହିଁ , ସର୍ବଶିରୀ ଏକ ନିରଞ୍ଜନ ସେହି ।।
ଜୀବର ସକଳ ଭେଦ ଯା'ର ହାତେ , ଅନ୍ତରେ ବାହାରେ ତାକୁ ଜାଣ ସାଥେ ।।
ଗୁଣ-ନିଧାନ ସେ ଅନନ୍ତ ଅପାର , 'ନାନକ' କୃତଜ୍ଞ ସଦା ମୁଁ ତାହାର ।। ୧୨ ।।

--ପୁରନ ପୁରି ରହେ ଦଇଆଲ ।। ସଭ ଉପରି ହୋଷତ କିରପାଲ ।। ଅପନେ କରତବ
ଜାନୈ ଆସି ।। ଅଂତରଜାମୀ ରହିଉ ବିଆସି ।। ପ୍ରତିପାଲୈ ଜୀଅନ ବହୁ ଭାତି ।। ଜୋ
ଜୋ ରଚିତ ସୁ ତିସହି ପିଆତି ।। ଜିସୁ ଭାଣ୍ଡେ ତିସୁ ଲଏ ମିଲାଇ ।। ଭଗତି କରହି ହରି
କେ ଗୁଣ ଗାଇ ।। ମନ ଅଂତରି ବିସ୍ତାସୁ କରି ମାନିଆ ।। କରନହାରୁ ନାନକ ଇକୁ
ଜାନିଆ ।। ୧୩ ।।

ସବୁଥିରେ ପରିପୁର୍ଣ୍ଣ ସେ ଦୟାଳୁ , ସବୁରି ଉପରେ ହୁଅଇ କୃପାଳୁ ।।
ଆପଣା କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଆପେ ସେ ଜାଣଇ , ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ସବୁଥିରେ ବ୍ୟାପିଥାଇ ।।
ଜୀବଙ୍କୁ ପାଳଇ ଅନେକ ପ୍ରକାରେ , ରଚେ ଯାରେ ସେହୁ ତାକୁ ଧ୍ୟାନ କରେ ।।
ଯାରେ ଚାହେଁ ପ୍ରଭୁ ସଙ୍ଗତେ ମିଶାଏ , ସେ ଭକ୍ତ ଭକ୍ତିରେ ହରି ଗୁଣ ଗାଏ ।।
ମନରେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ସେହୁ ମାନେ , 'ନାନକ' କରତା ପ୍ରଭୁକୁ ସେ ଜାଣେ ।। ୧୩ ।।

--ଜନୁ ଲାଗା ହରି ଏକୈ ନାଇ ।। ତିସ କୀ ଆସ ନ ବିରଥୀ ଜାଇ ।। ସେଷକ କଉ
ସେଷା ବନିଆଇ ।। ହୁକମୁ ବୁଝି ପରମପଦୁ ପାଇ ।। ଇସତେ ଉପରି ନହୀ ବୀତାରୁ ।।
ଜା କୈ ମନି ବସିଆ ନିରଂକାରୁ ।। ବଂଧନ ଚୋରି ଭଏ ନିରଞ୍ଜେର ।। ଅନଦିନୁ ପୁଜହି
ଗୁର କେ ପୈର ।। ଇହ ଲୋକ ସୁଖୀଏ ପରଲୋକ ସୁହେଲେ ।। ନାନକ ହରି ପ୍ରଭି
ଆପହି ମେଲେ ।। ୧୪ ।।

ଯେଉଁ ଜନ ଏକ ହରି ନାମ ଧ୍ୟାୟେ , ଆଶା ତାର ବ୍ୟର୍ଥ କେବେହେଁ ନ ହୁଏ ।।

ସେବକକୁ ସଦା ପ୍ରଭୁ ସେବା ଶୋହେ , ଆଜ୍ଞା ବୁଝି ସେହୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପଦ ପାଏ । ।

ଏଥିରୁ ଅଧିକ ନାହିଁ ତ ବିଚାର , ମନରେ ଯାହାର ବସେ ନିରାକାର । ।

ବାଧା ବିଘ୍ନ ଭାଙ୍ଗି, ହୁଏ ବୈରୀ ଶୂନ୍ୟ , ଗୁରୁ ପଦ ଯିଏ ପୂଜେ ଅନୁଦିନ । ।

ଲୋକ ପରଲୋକେ ପାଏ ସେହୁ ସୁଖ , ପ୍ରଭୁ ମିଳାଇଛି ସଙ୍ଗତେ ନାନକ । । ୪ । ।

--ସାଧ ସଂଗି ମିଳି କରନ୍ତୁ ଅନନ୍ଦ । । ଗୁନ ଗାଞ୍ଜୁ ପ୍ରଭ ପରମାନନ୍ଦ । । ରାମ ନାମ
ତତ୍ତ୍ୱ କରନ୍ତୁ ବୀଚାରୁ । । ଦୁର୍ଲଭ ଦେହ କା କରନ୍ତୁ ଉଧାରୁ । । ଅଂଗ୍ରୀତ ବଚନ ହରି କେ
ଗୁନ ଗାଉ । । ପ୍ରାନ୍ତ ଚରନ କା ଇହେ ସୁଆଉ । । ଆଠ ପହର ପ୍ରଭ ପେଶୁ ନେରା । ।
ମିତେ ଅଗିଆନ୍ତୁ ବିନସେ ଅଂଧେରା । । ସୁନି ଉପଦେସୁ ହିରଦେ ବସାଞ୍ଜୁ । । ମନ ଇଚ୍ଛେ
ନାନକ ଫଳ ପାଞ୍ଜୁ । । ୫ । ।

ସାଧୁ ସଙ୍ଗ ମିଳି କର ହୋ ଆନନ୍ଦ , ଗୁଣ ଗାଥ ପ୍ରଭୁ ସେ ପରମାନନ୍ଦ । ।

ରାମନାମ ତତ୍ତ୍ୱ କର ହୋ ବିଚାର , ଦୁର୍ଲଭ ଦେହର କର ହୋ ଉଦ୍ଧାର । ।

ଅମୃତ ବଚନ ଗାଥ ହରି ଗୁଣ , ପ୍ରାଣୀ ଉଦ୍ଧାରଣେ ଏହା ହିଁ ସାଧନ । ।

ପାଶେ ଦେଖ ପ୍ରଭୁ ତୁ ଅଷ୍ଟ-ପ୍ରହର , ଅଜ୍ଞାନତା ଯିବ ହରିବ ଅନ୍ଧାର । ।

ଶୁଣି ଉପଦେଶ ହୃଦୟେ ବସାଅ , 'ନାନକ' ବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ତୁମେ ପାଅ । । ୫ । ।

--ହଲତୁ ପଲତୁ ଦୁଇ ଲେହୁ ସଞ୍ଚାରି । । ରାମନାମୁ ଅଂତରି ଉରିଧାରି । । ପୁରେ ଗୁର କୀ
ପୁରୀ ଦାଶିଆ । । ଜିସୁ ମନି ବସେ ତିସୁ ସାରୁ ପରୀଶିଆ । । ମନି ତନି ନାମୁ ଜପହୁ
ଲିଖି ଲାଇ । । ଦୁଖ ଦରଦୁ ମନ ତେ ଭଉ ଜାଇ । । ସବୁ ଖାପାରୁ କରନ୍ତୁ ଖାପାରୀ । ।
ଦରଗହ ନିବହେ ଖେପ ତୁମାରୀ । । ଏକା ଟେକ ରଖନ୍ତୁ ମନ ମାହି । । ନାନକ ବହୁରି ନ
ଆଞ୍ଜୁ ଜାହି । । ୬ । ।

ଲୋକ ପରଲୋକ ନିଅ ତୁ ସୁଧାରି , ରାମନାମ ତୋର ହୃଦ ମଧ୍ୟେ ଧରି । ।

ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କର ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ ଦୀକ୍ଷା , ମନରେ ଯାହାର ବସେ ଏହି ଶିକ୍ଷା । ।

ତନୁ-ମନେ ନାମ ଜପ ଧ୍ୟାନ ଦେଇ , ମନୁ ହୁଏ କଷ୍ଟ ଯିବ ଦୂର ହୋଇ । ।

କର ହେ ବେପାରୀ ସତ୍ୟର ବେପାର , ବୈକୁଣ୍ଠେ ମିଳିବ ସ୍ୱୀକୃତି ତାହାର । ।

ଏକ ପ୍ରଭୁ ଆଜ୍ଞା ମନ ମଧ୍ୟେ ରଖ , ଜନ୍ମ-ମୃତ୍ୟୁ ଆଉ ନୋହିବ ନାନକ । । ୬ । ।

--ତିସୁ ତେ ଦୁରି କହା କୋ ଜାଇ । । ଉବରୈ ରାଗନହାରୁ ପିଆଇ । । ନିରଉଉ ଜପୈ
ସଗଲ ଭଉ ମିଟୈ । । ପ୍ରଭୁ କିରପା ତେ ପ୍ରାଣୀ ଛୁଟୈ । । ଜିସୁ ପ୍ରଭୁ ରାଗୈ ତିସୁ ନାହା
ଦୁଖ । । ନାମୁ ଜପତ ମନି ହୋଷତ ସୁଖ । । ଚିଂତା ଜାଇ ମିଟୈ ଅହଂକାରୁ । । ତିସୁ ଜନ
କଉ କୋଇ ନ ପହୁଚନହାରୁ । । ସିର ଉପରି ଠାଇ ଗୁରୁ ସୁରା । । ନାନକ ତାକେ କାରଜ
ପୁରା । । ୭ । ।

ତାହା ଠାରୁ ଦୂରେ କିଏ ଯିବ କାହିଁ , ପାର ତ ହୁଅଇ ଜୀବ ତାକୁ ଧ୍ୟାୟ । ।
ଜପିଲେ ନିର୍ଭୟ ଭୟ ହୁଏ ଦୂର , ପ୍ରଭୁ କୃପା ବଳେ ପ୍ରାଣୀ ହୁଏ ପାର । ।
ରଖେ ଯାରେ ପ୍ରଭୁ ନାହିଁ ତାର ଦୁଃଖ , ନାମକୁ ଜପିଲେ ମନେ ହୁଏ ସୁଖ । ।
ଚିନ୍ତା ହୁଏ ଦୂର ତୁଟେ ଅହଂକାର , ତା ସଙ୍ଗେ ସମାନ ହେବ କେଉଁ ନର । ।
ଗୁରୁ ଛତ୍ରଛାୟା ତଳେ ଯାର ଶିର , 'ନାନକ' ତା କର୍ମ ହୁଅଇ ସଫଳ । । ୭ । ।

--ମତି ପୁରୀ ଅଂମିତୁ ଜା କୀ ଦ୍ଵିସତି । । ଚରସନୁ ପେଖତ ଉଧରତ ସ୍ତ୍ରିସତି । । ଚରନ
କମଲ ଜାକେ ଅନୁପ । । ସଫଳ ଦରସନୁ ସୁଂଦର ହରି ରୂପ । । ଧନୁ ସେଷା ସେଷକୁ
ପରଖାନୁ । । ଅଂତରଜାମୀ ପୁରଖୁ ପ୍ରଧାନୁ । । ଜିସୁ ମନି ବସୈ ସୁ ହୋତ ନିହାଲୁ । । ତା
କୈ ନିକଟି ନ ଆସତ କାଲୁ । । ଅମର ଭଏ ଅମରାପଦୁ ପାଇଆ । । ସାଧ ସଂଗି ନାନକ
ହରି ପିଆଇଆ । । ୮ । । ୨୨ । ।

ମତି ଯାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅମୃତ ଯା ଦୃଷ୍ଟି , ଦର୍ଶନେ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଥାଏ ସୃଷ୍ଟି । ।
ଚରଣ-କମଳ ଅନୁପମ ଯାର , ସଫଳ ଦର୍ଶନ ତା ରୂପ ସୁନ୍ଦର । ।
ସେବକ ସ୍ଵୀକୃତ ସେଇ ସେବା ଧନ୍ୟ , ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ପ୍ରଭୁ ପୁରୁଷ ପ୍ରଧାନ । ।
ବସେ ଯାହା ମନେ ହୁଏ ସେ ନିହାଲ , ତାହାର ନିକଟେ ନ ଆସଇ କାଳ । ।
ହେଲା ସେ ଅମର ହୋଇ ମୃତ୍ୟୁହୀନ , ସାଧୁସଙ୍ଗେ ଯିଏ କଲା ହରି ଧ୍ୟାନ । । ୮ । । ୨୨ । ।

ସଲୋକ । । ଶ୍ଳୋକ । ।

ଗିଆନ ଅଂଜନୁ ଗୁରି ଦୀଆ ଅଗିଆନ ଅଂଧେର ବିନାୟ । ।

ହରି କିରପା ତେ ସଂତ ଭେଟିଆ ନାନକ ମନି ପରଗାୟ । । ୧ । ।

ଜ୍ଞାନାଞ୍ଜନ ଦାନ କରନ୍ତେ ସବୁରୁ , ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧାର ଗଲା । ।
ଭେଟି ସନ୍ଥ ହରି କୃପାରେ ନାନକ , ମନ ପ୍ରକାଶିତ ହେଲା । ।

ଅଷ୍ଟପଦୀ । ।

--ସଂତ ସଂଗି ଅଂତରି ପ୍ରଭୁ ଚୀଠା । । ନାନୁ ପ୍ରଭୁ କା ଲାଗା ମୀଠା । । ସଗଲ ସମିଗ୍ରୀ
 ଷକସୁ ଘଟ ମାହି । । ଅନିକ ରଂଗ ନାନା ଦ୍ଵିସଟାହି । । ନଉନିଧି ଅଂମିତୁ ପ୍ରଭ କା
 ନାନୁ । । ଦେହୀ ମହି ଇସ କା ବିସ୍ରାମୁ । । ସୁନ ସମାଧି ଅନହତ ତହ ନାଦ । । କହନୁ
 ନ ଜାଇ ଅତରଙ୍ଗ ବିସମାଦ । । ତିନି ଦେଖିଆ ଜିସୁ ଆସି ଦିଖାଏ । । ନାନକ ତିସୁ ଜନ
 ସୋଝୀ ପାଏ । । ୧ । ।

ସଛ ସଙ୍ଗେ ଚିତ୍ତେ ପ୍ରଭୁ ଦେଖା ହେଲା , ପ୍ରଭୁ ନାମ ମୋତେ ମଧୁର ଲାଗିଲା । ।

ସକଳ ପଦାର୍ଥ ଏକ ଘଟେ ଥାଇ , ନାନାରଙ୍ଗେ ଲୀଳା ଦୃଷ୍ଟିକି ଆସଇ । ।

ନବନିଧି ସୁଧା ସେହି ପ୍ରଭୁ ନାମ , ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ତୋହାର ବିଶ୍ରାମ । ।

ଶୂନ୍ୟ ସମାଧିରେ ଝଙ୍କାର ଶୁଭଇ , ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଥା କହିତ ନୁହଇ । ।

ସେ ଦେଖିଛି ଯା'ରେ ଆପେ ସେ ଦେଖାଏ , 'ନାନକ' ସେ ଜନ ବୋଧଜ୍ଞାନ ପାଏ । । ୧ । ।

--ସୋ ଅଂତରି ସୋ ବାହରି ଅନଂତ । । ଘଟି ଘଟି ବିଆସି ରହିଆ ଭଗଞ୍ଜତ । । ଧରନି
 ମାହି ଆକାସ ପଇଆଇ । । ସରବ ଲୋକ ପୁରନ ପ୍ରତିପାଲ । । ବନି ତିନି ପରବତି ହେଁ
 ପାରବ୍ରହ୍ମନୁ । । ଜେସୀ ଆଗିଆ ତେସା କରମୁ । । ପଉଣ ପାଣୀ ବୈସଂତର ମାହି । । ଚାରି
 କୁଂଟ ଦହଦିସେ ସମାହି । । ତିସ ତେ ଭିନ ନହୀ କୋ ଠାଉ । । ଗୁରପ୍ରସାଦି ନାନକ ସୁଖ
 ପାଉ । । ୨ । ।

ଅନ୍ତରେ ବାହାରେ ସେ ପ୍ରଭୁ ଅନନ୍ତ , ଘଟେ ଘଟେ ବ୍ୟାପି ଅଛି ଭଗବନ୍ତ । ।

ଧରଣୀ ମଧ୍ୟରେ ଆକାଶେ ପାତାଳେ , ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଭୁ ସର୍ବଲୋକେ ସବୁଠାରେ । ।

ବଣ ପରବତେ ତୃଣେ ପରବ୍ରହ୍ମ , ଯେଉଁପରି ଆଜ୍ଞା ସେହିପରି କର୍ମ । ।

ଜଳରେ ଅଗ୍ନିରେ ପୁରିଛି ପବନେ , ପୁରିଅଛି ଦଶଦିଶେ ଚାରି କୋଣେ । ।

ତାହାଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଠାବ ଆଉ ନାହିଁ , ଗୁରୁପ୍ରସାଦେ ନାନକ ସୁଖ ପାଇ । । ୨ । ।

--ବେଦ ପୁରାନ ସିଂମ୍ବିତି ମହି ଦେଖୁ । । ସସୀଅର ସୁର ନଖ୍ୟତ୍ର ମହି ଏକୁ । । ବାଣୀ
 ପ୍ରଭ କୀ ସଭୁ କୋ ବୋଲେ । । ଆସି ଅତୋଲୁ ନ କବହୁ ତୋଲେ । । ସରବ କଲା କରି
 ଖେଲେ ଖେଲ । । ମୋଲି ନ ପାଇଁଖି ଗୁଣହ ଅମୋଲ । । ସରବ ଜୋତି ମହି ଜା କୀ
 ଜୋତି । । ଧାରି ରହିଉ ସୁଆମୀ ଓଡି ପୋତି । । ଗୁର ପରସାଦି ଭରମ କା ନାସୁ । ।

ନାନକ ତିନ ମହି ଷଡୁ ବିସାୟ । । ୩ । ।

ବେଦ ସ୍ତୁତି ଅବା ପୁରାଣରେ ଦେଖ , ଶଶି ସୂର୍ଯ୍ୟ ଆଉ ତାରା ମଧ୍ୟେ ଏକ । ।

ଏକ ପ୍ରଭୁ ବାଣୀ ବୋଲନ୍ତି ସଭିଏଁ , ନୁହଇ ଅଛିର ସଦା ଶ୍ରିର ସିଏ । ।

ସବୁ ଶକ୍ତି ସଙ୍ଗେ ଖେଳୁଥାଇ ଖେଳ , ଅମୂଲ୍ୟ ସେ ପ୍ରଭୁ ତା ଗୁଣ ଅତୁଲ । ।

ସବୁ ଜ୍ୟୋତି ମଧ୍ୟେ ଜ୍ୟୋତି ଯାର ଅଛି , ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ସ୍ବାମୀ ସବୁକୁ ଧରିଛି । ।

ଗୁରୁପ୍ରସାଦେ ଯା' ଭ୍ରମ ହୁଏ ନାଶ , 'ନାନକ' ତା ମଧ୍ୟେ ଥାଇ ଏ ବିଶ୍ବାସ । । ୩ । ।

--ସଂତ ଜନା କା ପେଶନୁ ସଭୁ ବ୍ରହ୍ମମ । । ସଂତ ଜନା କୈ ହିରଦୈ ସଭି ଧରମ । । ସଂତ

ଜନା ସୁନହି ସୁଭ ବଚନ । । ସରବ ବିଆପୀ ରାମ ସଂଗି ରଚନ । । ଜିନି ଜାତା ତିସ

କୀ ଇହ ରହତ । । ସତି ବଚନ ସାଧୁ ସଭି କହତ । । ଜୋ ଜୋ ହୋଇ ସୋଇ ସୁଖୁ

ମାନୈ । । କରନ କରାଖନହାରୁ ପ୍ରଭୁ ଜାନୈ । । ଅଂତରି ବସେ ବାହରି ଭୀ ଓହ୍ରୀ । ।

ନାନକ ଦରସନୁ ଦେଖି ସଭ ମୋହୀ । । ୪ । ।

ଦେଖଇ ସର୍ବତ୍ର ସଛ ଏକ ବ୍ରହ୍ମ , ଯାହାଥାଇ ସଛ ହୃଦେ ସବୁ ଧର୍ମ । ।

ଶୁଣେ ସଛଜନ ସଦା ସୁବଚନ , ସର୍ବମୟ ରାମ ସଙ୍ଗେ ଥାଇ ମନ । ।

ଜାଣେ ଯିଏ ତାର ଏହି ଆଚରଣ , ସାଧୁଜନେ ସତ୍ୟ କହନ୍ତି ବଚନ । ।

ହୁଏ ଯାହା ଯାହା ତାକୁ ସୁଖ ମଣେ , କର୍ମ, କର୍ତ୍ତା ସବୁ ପ୍ରଭୁ ବୋଲି ଜାଣେ । ।

ଭିତରେ ବାହାରେ ଏକ ପ୍ରଭୁ ସେହି , ଯେ ପାଏ ଦର୍ଶନ ମୋହିତ ହୁଅଇ । । ୪ । ।

--ଆପି ସତି କୀଆ ସଭୁ ସତି । । ତିସୁ ପ୍ରଭୁ ତେ ସଗଲୀ ଉତପତି । । ତିସୁ ଭାଣ୍ଡୈ ତା

କରେ ବିସଥାରୁ । । ତିସୁ ଭାଣ୍ଡୈ ତା ଏକଂକାରୁ । । ଅନିକ କଲା ଲଖୀ ନହ ଜାଇ । । ଜିସୁ

ଭାଣ୍ଡୈ ତିସୁ ଲଏ ମିଲାଇ । । କଖନ ନିକଟି କଖନ କହୀଁ ଦୁରି । । ଆପେ ଆପି ଆପ

ଭରପୁରି । । ଅଂତରଗତି ଜିସୁ ଆପି ଜନାଏ । । ନାନକ ତିସୁ ଜନ ଆପି ବୁଝାଏ । । ୫ । ।

ଆପେ ସତ୍ୟ ଯାହା କରିଅଛି ସତ୍ୟ , ସବୁକିଛି ସେହି ପ୍ରଭୁ ଠାରୁ ଜାତ । ।

ଚାହିଁଲେ ଜଗତ କରଇ ବିସ୍ତାର , ଚାହିଁଲେ ପୁଣି ସେ ହୁଏ ଏକୋଂକାର । ।

କେତେ କଳା ତାର ଲେଖି ନ ହୁଅଇ , ଚାହେଁ ଯା'ରେ ତାକୁ ନିଅଇ ମିଶାଇ । ।

କହିବା କା' ପାଣେ କାହା ଠାରୁ ଦୂରେ , ପରିପୁର୍ଣ୍ଣ ସେତ ଆପଣା ସୃଷ୍ଟିରେ । ।

ଅନ୍ତରେ ଯାହାକୁ ତା ଗତି ଜଣାଏ , ନାନକ ତାହାକୁ ଆପେ ସେ ବୁଝାଏ । । ୫ । ।

--ସରବ ଭୂତ ଆସି ଝରତାରା । । ସରବ ନୈନ ଆସି ପେଟନହାରା । । ସଗଲ ସମଗ୍ରୀ
ଜାକା ତନା । । ଆପନ ଜସୁ ଆପ ହୁୀ ସୁନା । । ଆଖନ ଜାନୁ ଇକୁ ଖେଲୁ ବନାଇଆ । ।
ଆଗିଆକାରୀ କୀନୀ ମାଇଆ । । ସଭ କୈ ମସି ଅଲିପତୋ ରହୈ । । ଜୋ କିଛୁ କହଣା
ସୁ ଆପେ କହୈ । । ଆଗିଆ ଆଣ୍ଡେ ଆଗିଆ ଜାଇ । । ନାନକ ଜା ଭାଣ୍ଡେ ତା ଲବ
ସମାଇ । । ୨ । ।

ସକଳ ଜୀବରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଅଛି , ସକଳ ଚକ୍ଷୁରେ ସିଏ ହିଁ ଦେଖୁଛି । ।
ସକଳ ସୃଷ୍ଟି ଯା' ଶରୀର ଅଟଇ , ନିଜ ଯଶ ନିଜେ ସିଏ ତ ଶୁଣଇ । ।
ଜନ୍ମ-ମରଣର ଲୀଳା ଏକ ରଚି , ଆପଣା ଆଜ୍ଞାରେ ମାୟା ସେ ଗଢ଼ିଛି । ।
ସବୁଥିରେ ଥାଇ କେଉଁଠି ନ ଥାଇ , ଯା କହିବା ଥାଏ ନିଜେ ସେ କହଇ । ।
ଜନ୍ମେ ମରେ ଜୀବ ସେ ପ୍ରଭୁ ଆଜ୍ଞାରେ , ଚାହିଁଲେ କରେ ସେ ଲୀନ ନିଜଠାରେ । । ୩ । ।

--ଇସ ତେ ହୋଇ ସୁ ନାହୁୀ ବୁରା । । ଓରୈ କହୁ କିନୈ କଛୁ କରା । । ଆସି ଭଲ
କରତୁଟି ଅତି ନୀକୀ । । ଆପେ ଜାନୈ ଅପନେ ଜୀକୀ । । ଆସି ସାରୁ ଧାରୀ ସଭ
ସାରୁ । । ଓତି ପୋତି ଆପନ ସଂଶି ରାତୁ । । ତାକୀ ଗତି ମିତି କହୀ ନ ଜାଇ । । ଦୁସର
ହୋଇ ତ ସୋଝୀ ପାଇ । । ତିସ କା କୀଆ ସଭୁ ପରସାନୁ । । ଗୁରପ୍ରସାଦି ନାନକ ଇହୁ
ଜାନୁ । । ୪ । ।

କେବେ ନ କରଇ ଅଶୁଭ ସେ କିଛି , କୁହ ଆଉ କିଏ କିସ କରି ଅଛି । ।
ସେ ଉତ୍ତମ ତାର କରଣି ସୁନ୍ଦର , ସିଏ ଏକା ଜାଣେ ତାହାର ଅନ୍ତର । ।
ସିଏ ସତ୍ୟ ତାର ସୃଷ୍ଟି ସବୁ ସତ୍ୟ , ଆପଣା ସୃଷ୍ଟିରେ ଅଛି ଓତପ୍ରୋତ । ।
ତାହାର କଳନା ନୁହଇ ତ କରି , ବୁଝନ୍ତା ଆଉ କେ ଥିଲେ ତାହା ସରି । ।
ସତତ ସ୍ୱୀକୃତ ତାହାର କରଣି , ଗୁରୁ କୃପା ବଳେ ହୁଏ ତାହା ଜାଣି । । ୫ । ।

--ଜୋ ଜାନୈ ତିସୁ ସଦା ସୁଖୁ ହୋଇ । । ଆସି ମିଲାଇ ଲବ ପ୍ରଭୁ ଯୋଇ । । ଓହୁ
ଧନସ୍ତୁ କୁଲସ୍ତୁ ପତିସ୍ତୁ । । ଜୀଖନ ମୁକତି ଜିସୁ ରିଦୈ ଭଗସ୍ତୁ । । ଧନୁ ଧନୁ
ଧନୁ ଜନୁ ଆଇଆ । । ଜିସୁ ପ୍ରସାଦି ସଭୁ ଜଗତୁ ତରାଇଆ । । ଜନ ଆଖନ କା ଇହୈ
ସୁଆଉ । । ଜନ କୈ ସଂଶି ଚିତି ଆଣ୍ଡେ ନାଉ । । ଆସି ମୁକତୁ ମୁକତୁ କରୈ ସଂସାରୁ । ।
ନାନକ ତିସୁ ଜନ କଉ ସଦା ନମସକାରୁ । । ୮ । । ୨୩ । ।

ଯିଏ ଜାଣେ, ତାକୁ ସଦା ସୁଖ ହୁଏ , ନିଜ ମଧ୍ୟେ ପ୍ରଭୁ ତାହାକୁ ମିଶାଏ । ।
 ସଦା ସିଏ ଧନ-କୁଳ-ମାନ ବନ୍ଧୁ , ଜୀବନ୍ତୁ ଯାହା ହୃଦେ ଭଗବନ୍ତ । ।
 ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଆଗମନ ତାର , ଯା ପ୍ରସାଦେ ତରେ ଜଗତ ସକଳ । ।
 ଏହି ଲାଭ ହୁଏ ତାର ଆଗମନେ , ତାହା ସଙ୍ଗତରେ ଚିତ୍ତ ରହେ ନାମେ । ।
 ଆପେ ମୁକ୍ତ, ମୁକ୍ତ କରେ ଏ ସଂସାର , ‘ନାନକ’ ତାହାକୁ ସଦା ନମସ୍କାର । । ୮ । ୨୩ । ।

ସଲୋକ । । ଶ୍ଳୋକ । ।

ପୁରା ପ୍ରଭୁ ଆରାଧିଆ ପୁରା ଜା କା ନାଉ । ।

ନାନକ ପୁରା ପାଇଆ ପୁରେ କେ ଗୁନ ଗାଉ । । ୧ । ।

ଆରାଧିଛି ଯିଏ ସେଇ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଭୁ , ନାମଟି ଯାହାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ।

‘ନାନକ’ ପାଇଛି ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଭୁ ସିଏ , କରି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁଣଗାନ । । ୧ । ।

ଅଷ୍ଟପଦୀ । ।

--ପୁରେ ଗୁର କା ସୁନି ଉପଦେସୁ । । ପାରବ୍ରହ୍ମ ନିକଟି କରି ପେଶୁ । । ସାସି ସାସି
 ସିମରନ୍ତୁ ଗୋବିନ୍ଦ । । ମନ ଅଂତର କା ଉତରେ ଚିନ୍ଦ । । ଆସ ଅନିତ ତିଆଗହୁ
 ତରଂଗ । । ସଂତ ଜନା କା ଧୂରି ମନ ମଂଗ । । ଆପୁ ଛୋଡି ବେନଟା କରନ୍ତୁ । ।
 ସାଧସଂଗି ଅଗନି ସାଗରୁ ତରନ୍ତୁ । । ହରି ଧନ କେ ଭରି ଲେହୁ ଭଂଡାର । । ନାନକ ଗୁର
 ପୁରେ ନମସ୍କାର । । ୧ । ।

ମନ ପୂର୍ଣ୍ଣଗୁରୁ ଉପଦେଶ ଶୁଣି , ଦେଖ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ନିକଟରେ ଜାଣି । ।

ପ୍ରତି ଶ୍ଵାସେ ମନ ଗୋବିନ୍ଦ ସୁମର , ଅନ୍ତରର ଚିନ୍ତା ହୋଇ ଯିବ ଦୂର । ।

ଛାଡ଼ ତୁ ଅନିତ୍ୟ ଆଶାର ତରଂଗ , ସହ ପଦରଜ ମନଦେଇ ମାଗ । ।

ଅହଂ ତ୍ୟାଗ କରି , ପ୍ରାର୍ଥନା ତୁ କର , ସାଧୁ ସଙ୍ଗେ ଅଗ୍ନି ସାଗରକୁ ତର । ।

ହରି ନାମ ଧନେ ଭରିଣ ଭଣ୍ଡାର , ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁକୁ ତୁ କର ନମସ୍କାର । । ୧ । ।

--ଶେମ କୁସଲ ସହଜ ଆନନ୍ଦ । । ସାଧ ସଂଗି ଭଜୁ ପରମାନନ୍ଦ । । ନରକ ନିୱାରି
 ଉଧାରନ୍ତୁ ଜୀଉ । । ଗୁନ ଗୋବିନ୍ଦ ଅଂଗିତ ରସୁ ପୀଉ । । ଚିତି ଚିତ୍ତେନ୍ଦୁ ନାରାଇଣ
 ଏକୁ । । ଏକ ରୂପ ଜା କେ ରଂଗ ଅନେକ । । ଗୋପାଲ ଦାମୋଦର ଦୀନ ଦଇଆଲ । ।
 ଦୁଶ ଭଞ୍ଜନ ପୁରନ କିରପାଲ । । ସିମରି ସିମରି ନାମୁ ବାରଂବାର । । ନାନକ ଜୀଅ କା

ଇହେଁ ଆଧାର । । ୨ । ।

ପାଇବୁ କୁଶଳ ମଙ୍ଗଳ ଆନନ୍ଦ , ସାଧୁ ସଙ୍ଗେ ଭଜ ତୁ ପରମାନନ୍ଦ । ।
 ନରକ ନିବାରୀ ଉଦ୍ଧାର ଜୀବନ , ପ୍ରଭୁ ଶୁଣ ସୁଧା ରସ କରି ପାନ । ।
 ଚିତ୍ତେ ଚିନ୍ତା କର ନାରାୟଣ ଏକ , ଏକ ରୂପ ଆଉ ଯା ଲୀଳା ଅନେକ । ।
 ଗୋପାଳ ଦାମୋଦର ଦୀନ ଦୟାଳୁ , ସେ ଦୁଃଖଭଞ୍ଜନ ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣ କୃପାଳୁ । ।
 ସୁମର ସୁମର ନାମ ବାରଂବାର , ‘ନାନକ’ ଜୀବର ଏହାହିଁ ଆଧାର । । ୨ । ।

--ଉତମ ସଲୋକ ସାଧ କେ ବଚନ । । ଅମୂଲ୍ୟ ଲୀଳା ଏହି ରଚନ । । ସୁନତ କମାଞ୍ଚିତ
 ହୋତ ଉଧାର । । ଆସି ତରୈ ଲୋକହୁ ନିସତାର । । ସଫଳ ଜୀବନ୍ତ ସଫଳ ତାଳା
 ସଂଗୁ । । ଜା କୈ ମନି ଲୀଳା ହରି ରଂଗୁ । । ଜୈ ଜୈ ସବଦୁ ଅନାହଦୁ ଖାଜୈ । । ସୁନି
 ସୁନି ଅନନ୍ଦ କରେ ପ୍ରଭୁ ଗାଜୈ । । ପ୍ରଗଟେ ଗୁପାଳ ମହାଂତ କୈ ମାଥେ । । ନାନକ
 ଉଧରେ ତିନ କୈ ସାଥେ । । ୩ । ।

ଉତ୍ତମ ଶ୍ଳୋକ ତ ସାଧୁର ବଚନ , ଅଟଇ ଅମୂଲ୍ୟ ମାଣିକ୍ୟ ରଚନ । ।
 ଯେ ଶୁଣି ପାଳଇ ହୁଅଇ ଉଦ୍ଧାର , ଆପେ ତରି ଲୋକେ କରଇ ନିସ୍ତାର । ।
 ସଫଳ ଜନମ ସଫଳ ତା ସଙ୍ଗ , ଲାଗିଛି ଯାହାର ମନେ ହରି ରଂଗ । ।
 ଜୟ ଜୟ ଶବ୍ଦେ ବାଜେ ଅନାହତ , ଶୁଣି ଶୁଣି କରେ ଆନନ୍ଦ ବହୁତ । ।
 ପ୍ରକଟ ଗୋପଳ ସଦାଚାରୀ ମାଥେ , ‘ନାନକ’ ତରଇ ଭକ୍ତ ତାର ସାଥେ । । ୩ । ।

--ସରନି ଜୋଗୁ ସୁନି ସରନୀ ଆଏ । । କରି କିରପା ପ୍ରଭୁ ଆପ ମିଲାଏ । । ମିଟି ଗଏ
 ବୈର ଭଏ ସଭ ରେନ । । ଅଂସିତ ନାମୁ ସାଧସଂଗି ଲୈନ । । ସୁପ୍ରସଂନ ଭଏ
 ଗୁରଦେଖି । । ପୁରନ ହୋଇ ସେଖକ କୀ ସେଖି । । ଆଲ ଜଞ୍ଜାଲ ବିକାର ତେ
 ରହତେ । । ରାମନାମ ସୁନି ରସନା କହତେ । । କରି ପ୍ରସାଦୁ ଦଇଆ ପ୍ରଭି ଧାରୀ । ।
 ନାନକ ନିବହୀ ଖେପ ହମାରୀ । । ୪ । ।

ଶରଣର ଯୋଗ୍ୟ ଶୁଣି ମୁଁ ଆସିଛି , କୃପା କରି ପ୍ରଭୁ ଗୁରୁ ମିଳାଇଛି । ।
 ବୈର ଗଲା ହେଲି ସକ୍ଷ ପଦଧୁଳି , ସାଧୁ ସଙ୍ଗତରେ ନାମ ସୁଧା ନେଲି । ।
 ହୋଇଛନ୍ତି ଗୁରୁଦେବ ସୁପ୍ରସନ୍ନ , ସେବକର ସେବା ହୋଇଅଛି ପୂର୍ଣ୍ଣ । ।
 ଗୃହ ଜଞ୍ଜାଳରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଅଛି , ଶୁଣି ରାମନାମ ଜିହ୍ଵାରେ ଗାଉଛି । ।

ଦୟା କରି ପ୍ରଭୁ ଦୟା କରି ଅଛି , ‘ନାନକ’ ମୋ ଶ୍ରମ ସାର୍ଥକ ହୋଇଛି । । ୪ । ।

--ପ୍ରଭୁ କୀ ଉପତତି କରନ୍ତୁ ସଂତ ମୀତ । । ସାଞ୍ଜଧାନ ଏକାଗର ଚୀତ । । ସୁଖମନୀ
ସହଜ ଗୋବିନ୍ଦ ଗୁନ ନାମ । । ଜିହ୍ମ ମନି ବସିେ ସୁ ହୋତ ନିଧାନ । । ସରବ ଇଚ୍ଛା ତା
କୀ ପୁରନ ହୋଇ । । ପ୍ରଧାନ ପୁରଖୁ ପ୍ରଗଟୁ ସଭ ଲୋଇ । । ସଭ ତେ ଉତ ପାଏ
ଅସଥାନୁ । । ବହୁରି ନ ହୋଣେ ଆଶନ ଜାନୁ । । ହରି ଧନୁ ଖାଟି ଚଳେ ଜନୁ ସୋଇ । ।
ନାନକ ଜିସହି ପରାପତି ହୋଇ । । ୫ । ।

ପ୍ରଭୁ ସ୍ତୁତି କର ହେ ସକ୍ଷ ସକ୍ତନ , ଏକାଗ୍ର ଚିତ୍ତରେ ହୋଇ ସାବଧାନ । ।
ଅଟେ ସୁଖମଣି ପ୍ରଭୁ ଶୁଣ ନାମ , ଯାହା ହୃଦେ ବସେ ହୁଏ ସେ ନିଧାନ । ।
ସବୁ ଇଚ୍ଛା ତାର ହୁଅଇ ପୁରଣ , ଭଭାହୁଏ ହୋଇ ପୁରୁଷ ପ୍ରଧାନ । ।
ପାଏ ସେହୁ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥାନ , ନ ହୁଏ ଆଉ ତା ଜନମ-ମରଣ । ।
ଅର୍ଜି ହରିଧନ ସେ ଜନ ଚଲଇ , ‘ନାନକ’ ଯାହାକୁ ପ୍ରାପତ ହୁଅଇ । । ୫ । ।

--ଶେମ ସାଂତି ରିଧି ନଞ୍ଜ ନିଧି । । ବୁଧି ଗିଆନୁ ସରବ ତହ ସିଧି । । ବିଦିଆ ତପୁ ଜୋଗୁ
ପ୍ରଭୁ ଧିଆନୁ । । ଗିଆନୁ ସ୍ରେସଟ ଉତମ ଇସନାନୁ । । ଚାରି ପଦାରଥ କମଲ ପ୍ରଗାସ । ।
ସଭ କୈ ମଧି ସଗଲ ତେ ଉଦାସ । । ସୁଂଦରୁ ଚତୁରୁ ତତ କା ବେତା । । ସମଦରସୀ
ଏକ ଦ୍ରିସଚେତା । । ଇହ ଫଳ ତିସୁ ଜନ କୈ ମୁଖି ଭନେ । । ଗୁର ନାନକ ନାମ ବଚନ
ମନି ସୁନେ । । ୬ । ।

କ୍ଷେମ ଶାନ୍ତି ରିଦ୍ଧି ଆଉ ନବନିଧି , ବୁଦ୍ଧିଜ୍ଞାନ ସଙ୍ଗେ ଆଉ ସର୍ବ ସିଦ୍ଧି । ।
ବିଦ୍ୟା ତପ ଯୋଗ ପୁଣି ପ୍ରଭୁଧ୍ୟାନ , ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ ଆଉ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ତୀର୍ଥସ୍ନାନ । ।
ଚାରି ପଦାରଥ କମଲ ପ୍ରକାଶ , ସର୍ବ ମଧ୍ୟେ ଥାଇ ସକଳେ ଉଦାସ । ।
ସୁନ୍ଦର ଚତୁର ଆଉ ତତ୍ତ୍ବବେଦୀ , ଅଟେ ସମଦର୍ଶୀ ଆଉ ଏକ ଦ୍ରଷ୍ଟା । ।
ଏ ଫଳ ଲଭେ ଯେ ମୁଖେ ନାମ ଭଣେ , ଗୁରୁବଚନ ଯେ ମନ ଦେଇ ଶୁଣେ । । ୬ । ।

--ଇହୁ ନିଧାନୁ ଜପେ ମନି କୋଇ । । ସଭ ଜୁଗ ମହି ତାକୀ ଗତି ହୋଇ । । ଗୁଣ
ଗୋବିନ୍ଦ ନାମ ଧୁନି ବାଣୀ । । ସିମ୍ବିତି ସାସତ୍ର ବେଦ ବଗାଣୀ । । ସଗଲ ମତାଂତ କେଶଲ
ହରିନାମ । । ଗୋବିନ୍ଦ ଭଗତ କୈ ମନି ବିପ୍ରାମ । । କୋଟି ଅପ୍ରାପ ସାଧସଂଗି ମିଚେ । ।

ସଂତ କ୍ରିପା ତେ ଜମ ତେ ଛୁଟେ । । ଜାକେ ମସତକି କରମ ପ୍ରଭି ପାଏ । । ସାଧ ସରଣି
ନାନକ ତେ ଆଏ । । ୭ । ।

ଏ ନାମ ନିଧାନ ମନେ ସେ ଜପିବ , ସବୁ ଯୁଗେ ସେହୁ ମୁକତି ପାଇବ । ।
ସେ ଗୋବିନ୍ଦ ଗୁଣ ନାମ ଧ୍ବନି ବାଣୀ , ସ୍ମୃତି ଶାସ୍ତ୍ର ବେଦ କହନ୍ତି ବଖାଣି । ।
ସକଳ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ମାତ୍ର ହରି ନାମ , ଗୋବିନ୍ଦ ଭକତ ମନରେ ବିଶ୍ରାମ । ।
କୋଟି ଅପରାଧ ସାଧୁ ସଙ୍ଗେ ମିଟେ , ସଛ କୃପା ବଳେ ଯମ ଭୟ ଛୁଟେ । ।
ଲେଖିଅଛି ଲେଖା ପ୍ରଭୁ ଯା କରମେ , ‘ନାନକ’ ଆସିଛି ସେ ସାଧୁ ଶରଣେ । । ୭ । ।

--ଜିସୁ ମନି ବସେ ସୁନେ ଲାଲ ପ୍ରୀତି । । ଜିସୁ ଜନ ଆସେ ହରି ପ୍ରଭୁ ଚୀତି । । ଜନମ
ମରନ ତାକା ଦୁଖ ନିଶ୍ଚାରେ । । ଦୁଲଭ ଦେହ ତତକାଲ ଉଧାରେ । । ନିରମଲ ସୋଭା
ଅଂମ୍ବିତ ତାକା ବାନୀ । । ଏକୁ ନାମୁ ମନ ମାହି ସମାନୀ । । ଦୁଖ ରୋଗ ବିନସେ ଭେ
ଭରମ । । ସାଧ ନାମ ନିରମଲ ତାକେ କରମ । । ସଭ ତେ ଉଚ ତାକୀ ସୋଭା ବନୀ । ।
ନାନକ ଇହ ଗୁଣି ନାମୁ ସୁଖମନୀ । । ୮ । । ୨୪ । ।

ଯା ମନେ ବସଇ ପ୍ରେମେ ସେ ଶୁଣଇ , ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀହରି ତା ଚିତ୍ତକୁ ଆସଇ । ।
ତା ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୁଃଖ ଦୂର କରେ , ଦୂର୍ଲଭ ଶରୀର ତତ୍କାଳ ଉଦ୍ଧାରେ । ।
ନିର୍ମଳ ତା ଶୋଭା ଅମୃତ ବଚନ , ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ ଯାହା ମନେ ଏକ ନାମ । ।
ବିନାଶ ହୁଅଇ ଦୁଃଖ-ରୋଗ-ଭ୍ରମ , ନାମ ତାର ସାଧୁ, ନିର୍ମଳ ତା କର୍ମ । ।
ହୁଅଇ ତା ଶୋଭା ଶିରୀ ସର୍ବୋତ୍ତମ ,
‘ନାନକ’ ଏ ଗୁଣେ ସୁଖମଣି ନାମ । । ୮ । । ୨୪ । ।

(((((-----))))))

Sardar Kirpal Singh 'Dakia'

formerly known as Hari Har Daku

Well known teacher and connected with Aakaashvani for the last many years. In spite of his illness, he has done a great job and written some of The Holy Baani of Sikh Gurus in Odiya so that the message can be read in local language which was not possible before. Baani is available already in English and many international languages but in our local Odiya language, it is the first effort, and a good thing is that the Baani translation is written in verse form. He has translated the first Baani **The "japuji Sahib ji"**, of First Guru **"Sri Guru Nanak Dev ji"**, the well known **"Sukhmani Sahib ji"** - Baani by the Fifth guru **'Sri Guru Arjun Dev ji'**, then he translated **"Shloak mehra 9"** - Baani by ninth guru **"Sri Guru Tegh Bahadur ji"** and one more **"Anand Sahib ji"** – Baani by the third guru **"Sri Guru Amardaas ji"**